

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเจตคติต่อการเรียน และการปรับตัว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
(รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม

ปริญญาณิพนธ์
ของ
นภาพร กุลเรืองทรัพย์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา

2547

นภาพร กุลเรืองทรัพย์. (2547). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียน และการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ.

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียน และการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 87 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 20 คาบ คาบละ 50 นาที และใช้เนื้อหาตามอรรถลักษณะภาษา 2 ชนิด เป็นแบบบรรยายเชิงจินตนาการ เรื่อง The Princess and the Frog และแบบวิธีการ เรื่อง The Killer Whale โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดการปรับตัวของนักเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test แบบ Independent และ t-test แบบ Dependent

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นการปรับตัวของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเจตคติต่อการเรียนและการปรับตัวของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Napaporn Kulruengsap. (2004). *A Comparison Of Mathayomsuksa 1 Students' English Performance, Attitudes Toward English Learning and Peer Adjustment Through Concentrated Language Encounter (MODEL1) and Traditional Approach*. Master of thesis, M.Ed. (Secondary Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Saowalak Rattanavich, Assoc. Prof. Ashara Sucaromna.

The purpose of this study was to compare the performance, attitudes toward English learning and peer adjustment of Mathayomsuksa1 through concentrated language encounter (MODEL1) and traditional approaches.

The sample were 87 Mathayomsuksa 1 at the secondary school of Nongsua Vithayakom, Nongsua District, Patumthanee Province , during the first semester of the 2004 academic year. They were randomly assigned into the experimental and control groups. Concentrated language encounter Instruction (MODEL1) was taught in the experimental group ; whereas an instruction based on the traditional approach was taught in the control group. It took each group twenty 50 minutes -- teaching periods. The research design of the study was the randomized control group pretest - posttest. English performance test and questionnaires on attitudes toward English learning and peer adjustment were used as research instruments. T-test independent and t - test dependent were statistically used for data analysis.

The result of the study indicated that English performance and attitudes in Learning English of the experimental group were significantly higher than those of the control group at the .01 level. There was no significant difference in peer - adjustment between the experimental and control groups. There were significant difference in English performance, attitudes in Learning English and peer adjustment of the experimental and control groups, between the pre and post experiment, at the .01 level.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดี เป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รศ. อัจฉรา สุขารมณี กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผศ. ดร. บังอร พานทอง และ ผศ. สุมานิน รุ่งเรืองธรรม กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์เพิ่มเติม

ขอกราบขอบพระคุณ รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์ รศ. อัจฉรา สุขารมณี ผศ.ดร. บังอร พานทอง ผศ. พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง รศ. เวรณี กรีทอง รศ. นิภา ศรีไพโรจน์ อาจารย์วีระศรี นพคุณทอง อาจารย์กิตดา ปรัตถจริยา อาจารย์ชวชนม ชุณหะมณี และ Mr.Thomas Radzienda ที่กรุณาช่วยตรวจ แก้ไขข้อบกพร่อง ตลอดจนให้คำแนะนำในเรื่องแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียน และแบบสอบถามวัดการปรับตัว ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ อาจารย์หมวดิวิชาภาษา ต่างประเทศ และอาจารย์ทุกท่าน ของโรงเรียนหนองเสือวิทยาคม ที่ได้อำนวยความสะดวก ในการทดลองหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ คณะครูอาจารย์โรงเรียนมูลนิธิศึกษา ทุกท่านที่รับภาระหน้าที่ แทนตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยลาศึกษาครั้งนี้

ขอขอบพระคุณนักวิจัย นักวิชาการ นักการศึกษา ครูอาจารย์ และนิสิตรุ่นพี่ๆ ทุกคน ที่ได้เขียนงานไว้ให้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า

ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 ปีการศึกษา2547 โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการหาคุณภาพเครื่องมือ และดำเนินการทดลองในการวิจัยครั้งนี้ เป็นอย่างดี

ขอโน้มรำลึกพระคุณคุณแม่วรรณนภา กุลเรืองทรัพย์ และพี่ๆทุกคนในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณพี่สุมนา กุลเรืองทรัพย์ คุณพี่บุษกร กุลเรืองทรัพย์ และคุณพี่ยุพดี กุลเรืองทรัพย์ ที่ได้ให้ความรู้ ความเมตตา ให้คำแนะนำในการทำวิจัย กรุณาให้สถานที่พัก อาศัยตลอดเวลาที่ศึกษา ให้ความเอื้ออาทร ห่วงใย ให้การอุปถัมภ์ช่วยเหลืออย่างสม่ำเสมอ และเป็นกำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ ตลอดทั้งเพื่อนเอกรการมัธยมศึกษาที่ให้การช่วยเหลือ ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ผู้วิจัยรู้สึกสำนึกในพระคุณบุพการี และบรรดาครู อาจารย์ทุกท่านที่ให้การอบรม ดูแล เอาใจใส่ ประสิทธิ์ประสาทวิชา แก่ผู้วิจัย จนกระทั่งสามารถประสบความสำเร็จถึงจุดนี้ได้ ดังนั้น คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ จึงขอมอบเป็นเครื่องสักการะบูชาแด่ ท่านทั้งหมด.

นภาพร กุลเรืองทรัพย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมติฐานในการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษา.....	9
ธรรมชาติของภาษา.....	9
การรับรู้ และการเรียนรู้ภาษาแรก และภาษาที่สอง.....	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	12
ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	12
ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	14
ทฤษฎีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	14
รูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	50
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม.....	52
ความเป็นมาและความหมาย.....	52
ขั้นตอนการสอนแบบเดิม.....	53
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ.....	54
ความหมายของเจตคติ.....	54
ลักษณะของเจตคติ.....	55
องค์ประกอบของเจตคติ.....	56
แหล่งการเกิดเจตคติ.....	57
การเปลี่ยนแปลงเจตคติ.....	58

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ประโยชน์ของเจตคติ.....	58
เจตคติต่อการเรียน.....	59
เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ.....	60
หลักการและมาตรฐานวัดเจตคติ.....	61
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ.....	62
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว.....	64
ความหมายของการปรับตัว.....	64
สาเหตุของการปรับตัว.....	65
ลักษณะของบุคคลที่ปรับตัวได้ดี.....	66
ลักษณะของบุคคลที่ปรับตัวไม่ได้.....	67
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว.....	68
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	70
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	70
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	71
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	71
การเก็บรวบรวมเครื่องมือ.....	81
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	82
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	87
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	98
สังเขปความมุ่งหมาย และสมมติฐานการวิจัย.....	98
วิธีการศึกษาค้นคว้า	99
สรุปผลการวิจัย.....	102
อภิปรายผล.....	103
ข้อเสนอแนะ.....	107
บรรณานุกรม.....	109
ภาคผนวก.....	116
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	166

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สรุปขั้นตอนการลำดับความของอรรถลักษณะ.....	36
2 สรุปขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.....	41
3 แสดงขั้นตอนการสอน 2 วิธี.....	54
4 เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถในการฟัง การพูด.....	74
5 เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ.....	76
6 ตัวอย่างแบบสอบถามการปรับตัว.....	79
7 แบบแผนการทดลอง.....	81
8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม	89
9 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม.....	90
10 ผลการเปรียบเทียบด้านการปรับตัว ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม	91
11 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง.....	92
12 ผลการเปรียบเทียบด้านเจตคติต่อการเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและ หลังการทดลอง.....	93
13 ผลการเปรียบเทียบด้านการปรับตัว ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง การทดลอง	94
14. ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	95
15. ผลการเปรียบเทียบด้านเจตคติต่อการเรียน ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและ หลังการทดลอง	96
16 ผลการเปรียบเทียบด้านการปรับตัว ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลัง การทดลอง	97

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
17	คำอำนาจจำแนก (t) แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด.....	118
18	คำความยาก (p) คำอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน.....	119
19	คำอำนาจจำแนก (t) แบบทดสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ.....	120
20	คำอำนาจจำแนก (t) แบบทดสอบถามวัดการปรับตัวของนักเรียน.....	121
21	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด ก่อนและหลัง การทดลอง ของกลุ่มทดลอง	122
22	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด ก่อนและหลัง การทดลอง ของกลุ่มควบคุม	123
23	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน ก่อนและหลัง การทดลอง ของกลุ่มทดลอง.....	124
24	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน ก่อนและหลัง การทดลอง ของกลุ่มควบคุม	125
25	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อนและหลัง การทดลอง ของกลุ่มทดลอง	126
26	คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อนและหลัง การทดลอง ของกลุ่มควบคุม	127
27	คะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง	128
28	คะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม	129
29	คะแนนการปรับตัวของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง	130
30	คะแนนการปรับตัวของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุม	131

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 พัฒนาการความคิดรวบยอดของผู้เรียนภาษาแรก.....	10
2 แสดงลำดับการสอนภาษาแบบธรรมชาติ.....	15
3 แสดงขั้นตอนการลำดับความของการเล่าเรื่องจากประสบการณ์.....	20
4 แสดงขั้นตอนการลำดับความการรายงาน.....	22
5 แสดงขั้นตอนการลำดับความการอธิบาย.....	24
6 แสดงขั้นตอนการลำดับความการแสดงความคิดเห็น.....	26
7 แสดงขั้นตอนการลำดับความกระบวนการวิธีการ.....	28
8 แสดงขั้นตอนการลำดับความเล่าเรื่องหรือบรรยายเชิงจินตนาการ.....	30
9 แสดงขั้นตอนการลำดับความการอภิปราย.....	32
10 แสดงขั้นตอนการลำดับความการสังเกต.....	34
11 แสดงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1.....	38
12 แสดงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2.....	39
13 แสดงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3.....	40
14 แสดงองค์ประกอบของเจตคติ.....	57
15 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ..	61

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมโลกปัจจุบัน เป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหว การเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และวัฒนธรรม มีผลกระทบอย่างทั่วถึงอย่างรวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อ พบปะ เพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการสื่อสาร แสวงหาข้อมูลความรู้ และถ่ายทอดวิทยาการต่างๆ ส่วนด้านเศรษฐกิจ ภาษามีความจำเป็นในการเจรจาต่อรองการค้าและประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 1)

ในจำนวนภาษาต่างประเทศที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญ และแพร่หลายที่สุด จนอาจกล่าวได้ว่าแทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาสากลที่คนเราควรเรียนรู้ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2535 : 1) แสดงให้เห็นว่าผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษมากกว่าผู้อื่น สามารถแสวงหาความรู้และข้อมูลได้สะดวก รวดเร็วกว่า และมีโอกาสที่จะพัฒนาความรู้ ความสามารถ ประสบความสำเร็จ ได้ดีกว่าผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษน้อย อันเป็นปัจจัยหนึ่งของการพัฒนาประเทศที่ควรเริ่มต้นด้วยการพัฒนากำลังคน และการพัฒนากำลังคนได้อย่างเหมาะสมนั้น ก็ต้องอาศัยการจัดการศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญ ดังที่ साโรช บัวศรี ได้กล่าวไว้ว่า ” ในการจัดการศึกษานั้น น่าจะได้คำนึงถึงหลัก 3 ประการ คือ จะต้องให้ได้เล่าเรียนโดยทั่วถึงกันทุกคนอย่างมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (The Access to Education) จะต้องสอนให้ผู้เรียนได้เรียนสำเร็จมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (The Success in Education) และจะต้องให้ผู้เรียนได้รับผลประโยชน์จากการเล่าเรียนนั้นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (The Benefit Education)...” (สาโรช บัวศรี. 2518 : 3)

ปัจจุบันผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติของประเทศไทยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GAT) ปีการศึกษา 2544 วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระดับประเทศรวมทุกสังกัด จำนวนโรงเรียน 10,681 โรงเรียน , จำนวนนักเรียน 694,923 คน , คะแนนเต็ม 40 คะแนน ผลปรากฏว่า ได้คะแนนเฉลี่ย 15.58 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 38.95 คะแนน , ควรปรับปรุง 56.67 % พอใช้ 39.21 % อยู่ในเกณฑ์ดี 4.12 %

สำหรับวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระดับประเทศรวมทุกสังกัด จำนวนโรงเรียน 2,940 โรงเรียน , จำนวนนักเรียน 328,716 คน , คะแนนเต็ม 35 คะแนน , คะแนนเฉลี่ย 13.54 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 38.69 คะแนน และจากสถิติคะแนนสอบวัดความรู้ในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย วิชา 03 ภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2544 ผลปรากฏว่าจำนวนผู้เข้าสอบ 234,272 คน สอบได้เฉลี่ย 39.87 คะแนน (สำนักทดสอบการศึกษา กรมวิชาการ : 2544) และปีการศึกษา 2545 ผลปรากฏว่า

จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด 235,763 คน สอบได้เฉลี่ย 32.64 คะแนน (สำนักทดสอบการศึกษา กรมวิชาการ : 2545)

จากสถิติดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหา นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน ปัญหาสื่อการเรียนการสอนไม่เพียงพอ ปัญหาครูขาดทักษะในการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดทั้งปัญหาการปรับตัวของนักเรียน ซึ่งมีอายุระหว่าง 13 -18 ปี เป็นช่วงชีวิตที่อยู่ในวัยปรับตัวยาก และมีปัญหามากที่สุด (นิภา นิธยาน. 2520 : 21) เพราะนักเรียนจะต้องเผชิญกับความแตกต่างของเนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน อุปกรณ์การเรียน ระเบียบวินัย หลักสูตร สภาพในและนอกห้องเรียน ครู และการคบเพื่อน ดังที่ ฟินอคเคียวโร และ มิเชล ได้กล่าวว่า หากครูยังใช้วิธีการสอนแบบเก่าที่เน้นให้นักเรียนท่องจำคำศัพท์ และกฎเกณฑ์ต่างๆ เป็นผลให้ประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียนไม่ดีเท่าที่ควร (Finocchiaro. 1974 : 36 – 37 ; Michael. 1973 : 404)

นอกจากนี้สถิติดังกล่าว ยังสะท้อนให้เห็นปัญหาความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของคนไทยดังที่ วงกต จันทพานิช ได้กล่าวถึงปัญหาการศึกษาไทยไว้ว่า เป็นความผิดพลาดของกระบวนการเรียนการสอนในห้องเรียน เป็นปัญหารากเหง้าที่ฝังลึกอยู่ที่วิธีการเรียนรู้ วิธีการคิด และโลกทัศน์ทั้งของผู้เรียนและผู้สอน ตลอดทั้งผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาทุกคน

ดังนั้น หากต้องการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ลำพังเพียงการแก้ไขกระบวนการเรียนการสอนนั้นไม่เพียงพอ ต้องแก้ไขที่วิธีการเรียนรู้ วิธีการคิด และโลกทัศน์ด้วย (วงกต จันทพานิช. 2546 :14)

จากการศึกษางานวิจัยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (The Concentrated Language Encounter) ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศตั้งแต่ พ.ศ. 2530 ถึงปัจจุบัน พบว่าวิธีการสอนนี้ ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตือรือร้น มีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้น นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ จับใจความสำคัญ หารายละเอียดจากเรื่องที่อ่านและใช้คำพูดในบทสนทนาได้ เป็นแนวการสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด ให้ประสบการณ์และพัฒนาผู้เรียน โดยผู้สอนมีหน้าที่คอยให้คำแนะนำ คอยช่วยเหลือให้กำลังใจแก่ผู้เรียน ตลอดทั้งจัดกิจกรรมที่หลากหลาย และสอดคล้องกับธรรมชาติ เตรียมการจัดรูปแบบสถานการณ์ทางภาษา และเน้นการนำความรู้ไปใช้ได้ในชีวิตจริง (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชัย. 2531 : 73)

ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า วิธีการหนึ่งที่สามารถแก้ปัญหาในด้านการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ รู้จักคิด มีโลกทัศน์ที่ดี และมีการปรับตัวเข้ากับคนอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข คือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เพราะเป็นวิธีการสอนที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อน และมีกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่างๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ บูรณาการ (intergration) อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับแนววิธีการเรียนการสอนแบบองค์

รวม (holistic) ดังที่ พระธรรมปิฎก ได้กล่าวว่า การศึกษาที่ถูกต้อง สมบูรณ์ จะเป็นการพัฒนาอย่างมีบูรณาการ แล้วก็เป็นบูรณาการท่ามกลางพัฒนาการด้วย (พระธรรมปิฎก. 2540 : 29-30)

ผู้วิจัยจึงใคร่ที่จะนำวิธีการสอนภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานี้ มาวิจัยผลในการสอนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เปรียบเทียบการสอนแบบเดิม เพื่อศึกษาผลการวิจัย อันจะเป็นประโยชน์ในการปรับและพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในเขตพื้นที่ต่าง ๆ โดยพัฒนารูปแบบการสอนที่ใช้ได้ผลให้แพร่หลายในวงการศึกษาไทยอย่างต่อเนื่องให้กว้างขวางยิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม
3. เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
5. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
6. เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษพัฒนารูปแบบการสอน และปรับปรุงสื่อการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการปฏิรูปการศึกษา ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความพร้อมด้วยความสามารถ เป็นคนดีรวมทั้งการปรับตัวกับสภาพสิ่งแวดล้อมได้ดี และมีความสุขในการเรียนรู้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้การวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 8 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 353 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 87 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แล้วจับฉลากแยกเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความอรรถลักษณะภาษา 2 ชนิด คือ เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) และแบบวิธีการ (Procedure Genre) แต่ละเรื่องมีความยากง่ายในระดับเดียวกันกับเนื้อหา และหน่วยการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ระยะเวลาในการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547

ตัวแปรที่ศึกษา.

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอน 2 วิธี

- 1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1
- 1.2 การสอนแบบเดิม

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
- 2.2 เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- 2.3 การปรับตัว

นิยามศัพท์เฉพาะ

ศัพท์ที่ 1. การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ บัณฑิตยบ้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยวิธีต่างๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและได้ประสบการณ์ตรงใน การใช้ภาษาการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง บูรณาการด้วยตนเองจากการ พัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียน การจัดกิจกรรมพัฒนาขึ้น อย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอน จะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และ เรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างด้านระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอน จะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ภาษาด้วย ตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิด ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ คือ ความ สามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระและ ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ภาษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

ขั้นตอนที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่าน ออกเสียง เล่นบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่อง ที่อ่านลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ครูทำหน้าที่ดูแลและชี้แนะ

ขั้นตอนที่ 4 ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียน ข้อความต่างๆ ตามที่เขียนในขั้นตอนที่ 3 ลงเป็นเล่ม

ขั้นตอนที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมทางภาษาอื่น โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ ที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว เป็นแหล่งการเรียนรู้และค้นคว้า

ศัพท์ที่ 2. การสอนแบบเดิม

การสอนแบบเดิม หมายถึง การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบไวยากรณ์ และแปล โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์

โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการ คำศัพท์โดด

- ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง
โดยอธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด
- ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน
โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถาม และวิเคราะห์กฎไวยากรณ์
- ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้
โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องคำศัพท์

ศัพท์ที่ 3. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆ สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการใช้คำ ประโยค การจับใจความ การบอกรายละเอียด การลำดับความ และการวิเคราะห์ความของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

ศัพท์ที่ 4. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกทางความคิดเห็น ความรู้สึก และการกระทำ หรือแนวโน้มพฤติกรรมที่แสดงต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านเนื้อหาวิชา ครูผู้สอน วิธีการสอน สถานที่ รวมทั้งบรรยากาศในชั้นเรียน และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านบวกและด้านลบ ในด้านบวก ได้แก่ การเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านลบ ได้แก่ การไม่เห็นถึงคุณค่า หรือประโยชน์ของการเรียน ความรู้สึกไม่พอใจ ไม่ต้องการ อายากหลีกเลี่ยงที่จะกระทำกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ศัพท์ที่ 5. การปรับตัว

การปรับตัว หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการคบเพื่อน ทั้งเพื่อนเพศเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ โดยพิจารณาจากความสามารถในการรู้จัก และเข้าใจตนเอง การมีความรู้สึกที่ดีต่อเพื่อน มีเจตคติที่ดีต่อเพื่อน การสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน และความสามารถในการทำงานร่วมกับเพื่อน เช่น การเล่นเกม กิจกรรมของชุมชน ด้วยความสบายใจ และประสบผลสำเร็จด้วยดี

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
2. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
3. การปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิมแตกต่างกัน
4. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
5. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
6. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
7. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
8. การปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน
9. การปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษา

- 1.1 ธรรมชาติของภาษา
- 1.2 การรับรู้ และการเรียนรู้ภาษาแรก และภาษาที่สอง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

- 2.1 ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
- 2.2 ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
- 2.3 ทฤษฎีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
- 2.4 รูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม

- 3.1 ความเป็นมาและความหมาย
- 3.2 ขั้นตอนการสอนแบบเดิม

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

- 4.1 ความหมายของเจตคติ
- 4.2 ลักษณะของเจตคติ
- 4.4 องค์ประกอบของเจตคติ
- 4.5 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ
- 4.6 ประโยชน์ของเจตคติ
- 4.7 เจตคติต่อการเรียน
- 4.8 เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ
- 4.9 หลักการและมาตรการวัดเจตคติ
- 4.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว

- 5.1 ความหมายของการปรับตัว
- 5.2 สาเหตุของการปรับตัว
- 5.3 ลักษณะของบุคคลที่ปรับตัวได้ดี
- 5.4 ลักษณะของบุคคลที่ปรับตัวไม่ได้
- 5.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษา

1.1 ธรรมชาติของภาษา

ภาษาเป็นเครื่องมือของมนุษย์ที่ใช้สื่อความหมายระหว่างกันในสังคม โดยมีนักการศึกษาชื่อ Gilbert ได้ให้คำจำกัดความคำว่า “ มนุษย์ ” และคำว่า “ ภาษา ” ไว้ว่า มนุษย์ คือ สัตว์พูดได้ และ ภาษา คือ การรวมเสียงเพื่อแสดงความคิดเห็น เพื่อใช้สื่อสารกันระหว่างมนุษย์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. 2531 : 9 ; อ้างอิงจาก Gilbert.1865 : 368) ซึ่งเสียงของสัตว์แตกต่างจากเสียงของมนุษย์ โดยที่เสียงของสัตว์เป็นสัญชาตญาณที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่เสียงของมนุษย์จำเป็นต้องได้รับการแบบอย่าง โดยเริ่มจากการฟังเสียงสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ชิด เช่น มนุษย์ไม่อาจพูดเองได้ ถ้าได้รับการเลี้ยงดูโดยแยกออกไปไว้ในที่ไม่มี การติดต่อกับผู้ใดเลย แต่สุนัขอาจเห่าเองได้ แม้จะถูกกักขังแยกจากตัวอื่นๆ และภาษาของมนุษย์มิใช่เป็นเพียงการแสดงอารมณ์ต่างๆ เท่านั้น แต่ยังแสดงความคิดต่างๆ ด้วย โดยมนุษย์จะใช้ภาษาต่างๆกัน ในการสื่อสารเพื่อแสดงความคิด เช่น มนุษย์ที่พูดภาษาเดียวกัน อาจใช้คำแตกต่างกันในการแสดงความคิด หรือแสดงความรู้สึก เช่น อาการปวดฟัน ทุกคนอาจร้องแสดงความเจ็บปวดได้เหมือนกัน เป็นที่เข้าใจกัน ทุกชาติ ทุกภาษา และเมื่อมนุษย์มีความคิดมากขึ้น ก็ย่อมคิดคำเพื่อใช้สื่อความหมายมากขึ้น โดยอาจจะกำหนดเสียงต่างๆ เพื่อแสดงความคิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว จนขยายวงกว้างขึ้น คำที่ใช้ก็จะมีมากขึ้นตามลำดับ เช่น คำว่า “ ม้า ” ในภาษาไทย หมายถึง สัตว์ชนิดหนึ่งใช้เป็นพาหนะขับขี่ และเทียมรถ ส่วนคำว่า “ น้ำ ” หมายถึง ธาตุประกอบ มีลักษณะเหลว ใช้อาบและใช้ดื่ม แต่เมื่อเราได้พบสัตว์ชนิดหนึ่งในทะเล มีลักษณะคล้าย “ ม้า ” บอบก ที่รู้จักกันดี จึงเกิดความเชื่อมโยงความคิดในภาษาพาดพิงไปถึง “ ม้า ” ที่เรารู้จักแล้วไปกำหนดคำเรียกสัตว์ชนิดนี้เป็นคำใหม่ว่า “ ม้าน้ำ ” เป็นต้น.

นอกจากนี้ ยังมีนักภาษาศาสตร์ท่านอื่นๆ ที่ได้พูดถึงความสำคัญของภาษา ได้แก่ Basil A. Fletcher (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. 2531 : 9 ; อ้างอิงจาก Fletcher. 1961 : 85) ได้ให้ความเห็นว่า ภาษาไม่ได้มีความสำคัญเพียงแค่วิถีทางแห่งการสื่อสารเท่านั้น แต่ภาษายังเป็นแนวทางที่คนเราจะพูดกับตนเอง ให้เหตุผลกับตนเองด้วย นั่นหมายถึง มนุษย์มีการใช้ความคิด ใช้เหตุผลแสดงออกมาทางสัญลักษณ์คำพูด เป็นรูปแบบของเสียงถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดไปสู่ผู้ฟัง ดังที่ Wittgenstein (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. 2531 : 9 ; อ้างอิงจาก Wittgenstein. 1922 : 61 – 63) ได้แสดงความคิดเห็นแตกต่างเกี่ยวกับภาษาว่า มนุษย์จะเรียนภาษาได้ย่อมจะต้องรับกฎเกณฑ์ต่างๆ (โครงสร้างภาษาที่เป็นเหตุเป็นผลกัน) ซึ่งเกี่ยวข้องกันกับรูปของเสียง หรือประโยค เพื่อให้ได้ความหมายของภาษา และสามารถพูดให้คนอื่นเข้าใจ ในขณะที่เดียวกันภาษาจะสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม (Culture) สังคมและภูมิศาสตร์ ตามกาลเทศะต่างๆ ของผู้พูด โดยที่ Robbin Burling (เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช. 2531 : 10 ; อ้างอิงจาก Burling. 1970 : 1) ได้ให้ความเห็นว่า ภาษาและวัฒนธรรมย่อมมีความสัมพันธ์กัน เพราะภาษาเป็นจุดศูนย์รวมของกิจกรรมของมนุษย์ในการศึกษา ศิลปะ และวิทยาการ เป็นรูปแบบแรกของพฤติกรรมที่อาจเรียนรู้ได้เมื่อยังเป็นเด็ก และภาษาให้

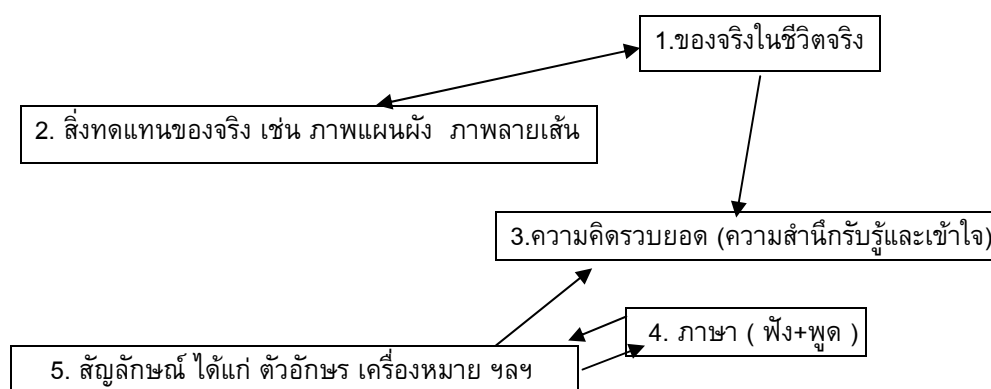
ลักษณะเฉพาะแก่นมนุษย์ ได้มากกว่าสิ่งอื่นใด

จากความคิดเห็นดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า ภาษา คือ เสียง สัญลักษณ์ หรือคำ ที่มนุษย์ กำหนดขึ้นมาเพื่อใช้สื่อสาร แสดงความรู้สึกนึกคิด แสดงเหตุผล และสื่อความหมายกันในสังคม โดยมนุษย์เรียนรู้ภาษาด้วยการรับกฎเกณฑ์ และโครงสร้างต่างๆทางภาษาเรียกว่า ไวยากรณ์ และใช้ภาษาในการบันทึกเรื่องราวต่างๆในสังคมตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และต่อเนื่องถึงอนาคตที่สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของแต่ละกลุ่มสังคม

1.2 การรับรู้ และการเรียนรู้ภาษาแรก และภาษาที่สอง

ภาษาแรก หมายถึง ภาษาแม่ของผู้เรียน ส่วนภาษาที่สอง หมายถึง ภาษาที่ใช้กันในชุมชนที่ผู้เรียนอยู่ เช่น ภาษาอังกฤษในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งการเรียนรู้ภาษาแรกจะเกิดขึ้นกับผู้เรียนเมื่อยังเด็ก และพูดได้ภาษาเดียว โดยมีพัฒนาการเรียนรู้ภาษาแรกสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางด้านสติปัญญา สังคม ภาษา และมีความแตกต่างจากการรับรู้ภาษาที่สอง ดังนี้

1. การพัฒนาทางด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Development) หมายถึง การพัฒนาภาษาของเด็กเกี่ยวกับความสำนึกรับรู้หรือความเข้าใจความหมายของภาษา ซึ่งเกิดขึ้นได้จากการพัฒนาความคิดรวบยอด เพราะการที่เด็กมีพัฒนาการพูดและพูดได้ทุกรูปแบบ มิได้หมายความว่าเด็กมีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดี เด็กอาจพูดในความหมายที่แตกต่างกัน เด็กที่พูดได้ดี แสดงว่า ต้องรู้จักกาลเทศะของการพูดที่เหมาะสม และรู้จักใช้ภาษาในบริบทหรือความแวดล้อม (Context) คำต่างๆ ที่ให้ความหมายแตกต่างกันไป เด็กที่เรียนรู้ภาษาแรกต้องพัฒนาความคิดรวบยอดก่อนที่จะพัฒนาทางด้านภาษา เช่น เสียง สัญลักษณ์ ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 พัฒนาการความคิดรวบยอดของผู้เรียนภาษาแรก
(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531:11)

สำหรับผู้รับรู้อีกภาษาที่สอง จะแตกต่างจากการรับรู้อีกภาษาแรกในเรื่องพัฒนาด้านพุทธิพิสัย และเรื่องความคิดรวบยอด เนื่องจากเด็กที่เรียนรู้อีกภาษาที่สองจะต้องขยายและปรับความคิดรวบยอดที่เคยมีอยู่ก่อนในภาษาแรกเพิ่มขึ้น เช่น คนพูดภาษาเยอรมัน เมื่อเรียนภาษารัสเซีย จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย หรือความคิดรวบยอดของภาษารัสเซียนั้นพอสมควร โดยการเชื่อมโยงความคิดรวบยอดในภาษาเยอรมันของตน เป็นต้น.

2. การพัฒนาทางสังคม (Social development) หมายถึง การพัฒนาภาษาของเด็ก เพื่อปรับตนให้เข้ากับความต้องการในสังคมของเขาเอง การเรียนรู้อีกภาษาแรก มีความสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กให้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม เพราะภาษาจะทำให้เด็กแสดงออกทางอารมณ์ ความคิดปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับในสังคม และเป็นสื่อให้เด็กรับวัฒนธรรม ศิลธรรม ศาสนา และค่านิยมอื่นๆ เพื่อพัฒนาความเป็นเอกลักษณ์ของตน เด็กที่เรียนรู้อีกภาษาแรก จะมีความสัมพันธ์กับสังคมมากกว่าเด็กที่เรียนรู้อีกภาษาที่สอง เพราะจะมีเอกลักษณ์ทางสังคมคงตัวมาก หรือน้อย ขึ้นอยู่กับความปรารถนาที่ผู้เรียนต้องการอนุรักษ์เอกลักษณ์ของตน ดังนั้นเด็กจึงเรียนภาษาที่สองได้ดีกว่าผู้ใหญ่ เพราะเด็กไม่จำเป็นต้องระมัดระวังการสูญเสียเอกลักษณ์ทางสังคม

3. กลไกในการรับภาษา (The Language acquisition device) หมายถึง กระบวนการรับรู้อีกภาษาแรกที่เกิดขึ้นง่ายและเร็วของเด็ก ทั้งนี้รวมถึงการเรียนรู้ไวยากรณ์ในภาษาแรกของเด็กด้วย โดยจะมีความชัดเจน และแจ่มแจ้งในระยะสั้น จะมีบางส่วนเท่านั้นที่รับได้ไม่เพียงพอหรือขาดตกบกพร่อง ซึ่งอาจสันนิษฐานได้ ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์. 2531 : 12 ; อ้างอิงจาก Chomsky. 1959,1965,1975)

- ก. ภาษาต้องมีความเฉพาะเจาะจงที่เข้าใจได้
- ข. การเรียนภาษาต้องเรียนในลักษณะเฉพาะเจาะจง
- ค. ต้องได้รับการวางโครงสร้างเกี่ยวกับไวยากรณ์ล่วงหน้าในวงกว้าง

ยกเว้นไวยากรณ์โครงสร้างภายใน (Internal structure) ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้อีก เพราะผู้เรียนอาจรับได้โดยธรรมชาติอยู่แล้ว

4. ระยะวิกฤต (The critical period) หมายถึง การแสดงออกของมนุษย์ในภาษาแรก ตั้งแต่แรกเกิดเพื่อเป็นสัญญาณต้องการคุ้มครองป้องกันของเด็ก เช่น การออกเสียงอ้อแอ้ หรือการร้องไห้ของเด็ก เป็นต้น.

5. การรับรู้อีกภาษาสองภาษาลักษณะประสมและประสาน (Compound and coordinate bilingualism) การรับรู้อีกภาษาในลักษณะประสม หมายถึง การที่ผู้เรียนสลับระบบจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง โดยหากภาษาหนึ่งมีอิทธิพลมากต่อผู้เรียน ก็จะใช้ภาษานั้นเป็นภาษาส่วนตัว และจะใช้อีกภาษาหนึ่งในระดับผิวเผิน เช่น ใช้พูดหรือเพื่อทำความเข้าใจเท่านั้น ส่วนการรับรู้อีกภาษาในลักษณะประสาน หมายถึง การรับรู้อีกภาษาสองภาษาในบริบทที่ต่างกันทำให้เกิดการผสมผสานกันระหว่างสองภาษา เช่น ที่บ้านใช้ภาษาหนึ่ง ที่โรงเรียนใช้อีกภาษาหนึ่ง เป็นต้น.

6. ผลข้างเคียงในการพัฒนาการรับภาษาสองภาษา (Side effects on development) หมายถึง ผลกระทบหรือปัญหาบางประการที่เกิดจากผู้เรียนรับภาษาสองภาษาควบคู่กันไป เช่น ความสับสนในการใช้ภาษาปะปนกันระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง หรือการไม่ยอมใช้ภาษาอีกภาษาหนึ่ง เพราะเห็นว่าไม่จำเป็นต้องใช้ภาษานั้น ซึ่งจะพบได้มากในเด็กวัยต้นๆ

สำหรับการเรียนรู้ภาษาแรก และภาษาที่สองนั้น การเรียนรู้ภาษาแรก (ภาษาแม่) นักภาษาศาสตร์ ชื่อ ซอมสกี (เสาวลักษณ์ รัตนิวิช. 2531 : 13 ; อ้างอิงจากChomsky :1969) ได้พูดถึงพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาแรกของเด็กว่า โดยทั่วไปจะเกิดขึ้นในอายุระหว่าง 18 - 24 เดือน โดยเด็กสามารถเรียนรู้ความหมายของถ้อยคำต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น เรียกชื่อ ใช้คำปฏิเสธ ใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ เป็นต้น.

ซอมสกี ได้กล่าวว่า เด็กรู้จักแยกแยะภาษาแม่ได้ก่อนอายุ 3 ขวบ โดยเริ่มเรียนภาษาด้วยการเลียนแบบเสียง คำต่างๆ รอบตัวของเขาได้จากการเรียนรู้ที่มีกระบวนการเกิดขึ้นทีละเล็กทีละน้อย จากง่ายไปหายาก เพิ่มพูนไปเรื่อยๆ พัฒนาตลอดอายุ 10 ขวบ อย่างไม่มีขีดจำกัด

ส่วนการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น สามารถทำได้หลายวิธี โดยไม่จำกัดอายุ ซึ่งชนิดของการเรียนรู้ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษาที่สอง มีอยู่ 2 ชนิด ดังนี้

1. การเรียนรู้แบบธรรมชาติ (Spontaneous learning) การเรียนรู้ชนิดนี้ ต้องอาศัยความอิสระจากการชี้แนะ ซึ่งการเรียนรู้แบบธรรมชาติมี 2 ประการด้วยกัน คือ การสื่อสารในชีวิตประจำวัน (Every communication) และการเลี่ยงการให้การสอนที่เป็นระบบ และมีขอบเขต (Absence of systematic and intentional intervention)

2. การเรียนรู้แบบชี้แนะ (Guided learning) เป็นวิธีการเรียนรู้ที่เกิดจากการชี้แนะของผู้สอนในลักษณะต่างๆ ให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายในการใช้ภาษาที่มีลักษณะถูกตีกรอบไว้ในวงจำกัด

จะเห็นได้ว่า ผู้เรียนที่เรียนรู้ภาษาแรกหรือภาษาแม่ก่อนภาษาที่สอง จะมีความคิด ความเข้าใจ และปฏิภริยาต่างๆ ในการใช้ภาษาแรกฝังลึกอยู่ในสมอง และจิตใจอย่างเป็นสัญชาตญาณ ประกอบกับความไม่เคยชินของผู้เรียนเรียนภาษาที่สองเป็นภาษาใหม่ จึงเกิดอุปสรรคในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศให้เป็นภาษาที่เป็นไปโดยธรรมชาติ ดังนั้น ผู้สอนภาษาที่สองจึงควรตระหนักว่า กระบวนการเรียนรู้ภาษาแม่ เป็นภาษาแรกที่เด็กได้รู้จักภาษาของมนุษย์ในโลกเป็นการเรียนรู้โดยธรรมชาติ การเรียนรู้ภาษาใหม่จึงจำเป็นต้องมีความสมดุลกันระหว่างการเรียนโดยธรรมชาติ และการเรียนรู้โดยสร้างสถานการณ์ที่เหมือนจริง

2. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา

2.1 ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนิวิช แห่งภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้กล่าวถึงการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters) หรือ CLE ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนิวิช . 2531:19;

2540:121-122)

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters) เป็นรูปแบบการสอนที่ได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดของศาสตราจารย์ ดร. เคอร์ทนีย์ แคชเดน (Courtney Cazden) แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยนักภาษาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน และครูผู้สอนภาษาประเทศหลายคน เช่น ไบรอัน เกรย์ ดร.ริชาร์ด วอร์คเกอร์ และเนีย ดอร์ โดย ไบรอัน เกรย์ (Brian Gray) ได้ทดลองสอนกับนร.ชาวออสเตรเลียในปี ค.ศ. 1980 ที่โรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park School) ซึ่งเป็นโรงเรียนย่านชานเมือง แอลิส สปริง (Alice Spring) รัฐนอร์ทเทิร์นเทริทอรี (Northern Territory) ในโครงการ เทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park project) เพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค เนื่องจากนักเรียน 90 % ของโรงเรียนเป็นชาวพื้นเมืองที่แร้นแค้นยากจน และอาศัยอยู่ตามบ้านพักชั่วคราว และบริเวณชุมชนแออัด มีประสบการณ์ด้านการอ่าน การเขียนน้อยมาก โดยเฉพาะด้านความคิดรวบยอด ทำให้การจัดโปรแกรมภาษาอังกฤษในโรงเรียน ไม่ประสบความสำเร็จ กลุ่มครูผู้สอนดังกล่าว จึงสร้างโครงการสอนภาษาที่รับประสบการณ์ภาษาทุกด้านให้เป็นอย่างธรรมชาติ ผลการทดลองสอนประสบผลสำเร็จอย่างยิ่ง คือ นักเรียนเกือบ 100 % สามารถอ่าน เขียน ฟัง พูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี โครงการดังกล่าวได้รับความสนใจจากนักศึกษา และได้เผยแพร่วิธีสอนนี้ไปทั่วประเทศออสเตรเลีย แคนนาดา สหรัฐอเมริกา และประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สำหรับประเทศไทยมีการทดลองสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นครั้งแรกในวิชาภาษาอังกฤษเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2527 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนสาธิต มศว. ประสานมิตร โดย ดร.ริชาร์ด วอร์คเกอร์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและการเรียนรู้ทางการอ่าน ดร.เบรนต์ บาร์ทเลท ผู้เชี่ยวชาญการอ่านของวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาแห่งบริสเบน ประเทศออสเตรเลีย และ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย มศว. ประสานมิตร โดยเลือกหนังสือ “ A Little Red Hen ” มาใช้ทดลองสอน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาทักษะการพูดได้ดีในระยะเวลา 20 คาบ (คาบละ 20 นาที)

ต่อมาเดือนตุลาคม พ.ศ. 2528 มีการประชุมปฏิบัติการหนังสือวิชาภาษาไทยด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนประถมสาธิต มศว. ประสานมิตร แล้วได้นำมาทดลองสอนวิชาภาษาไทยในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2528 ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้น และสนุกสนานในการเรียน สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดเรื่องที่อ่านได้อย่างรวดเร็ว

จากผลการทดลองทั้งในวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษดังกล่าว ดร.ริชาร์ด วอร์คเกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยกับทางโรดาร์สากล และได้รับอนุมัติให้ทำเป็นโครงการนำร่อง กับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษาที่จังหวัดสุรินทร์ ในปีการศึกษา 2530 ผลปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มโรงเรียนทดลองสามารถอ่าน เขียน ฟัง พูดภาษาไทย ได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่า นักเรียนโรงเรียนกลุ่มควบคุม มีความสนใจในการอ่าน และทำคะแนนวิชาอื่นๆ ในกลุ่มมวลประสบการณ์ เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะ

นิสัย และกลุ่มการทำงานพื้นฐานอาชีพสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน

หลังจากนั้น เดือนมกราคม พ.ศ. 2531 มูลนิธิโรตารีของโรตารีสากล ได้อนุมัติเงินทุนสนับสนุนโครงการวิจัยและพัฒนาการอ่าน พ.ศ.2531 - 2535 เป็นเงินงบประมาณ 17 ล้านบาทแก่ประเทศไทย ศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่าน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จึงได้ดำเนินโครงการพัฒนาการอ่านตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา.

2.2 ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนาวิชช์ (2538 : 18) ได้ให้ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไว้ว่า หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นปัจจัยป้อน และกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่างๆที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างต่อเนื่อง บุรณการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียน การจัดกิจกรรม พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างด้านระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอน จะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic) และภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) เป็นจิตวิทยาในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิด ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ คือความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระและถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ภาษา

2.3 แนวทฤษฎีการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนาวิชช์ (2534 : 20 - 24) ได้กล่าวถึงหลักการแนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นทฤษฎีบูรณาการ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถรับประสบการณ์ตรงจากการเรียนรู้ภาษา และสามารถนำไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง โดยได้รับแนวความคิดมาจากหลายทฤษฎี ดังนี้

2.3.1. แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบสื่อสาร (The Communicative Teaching Approach)

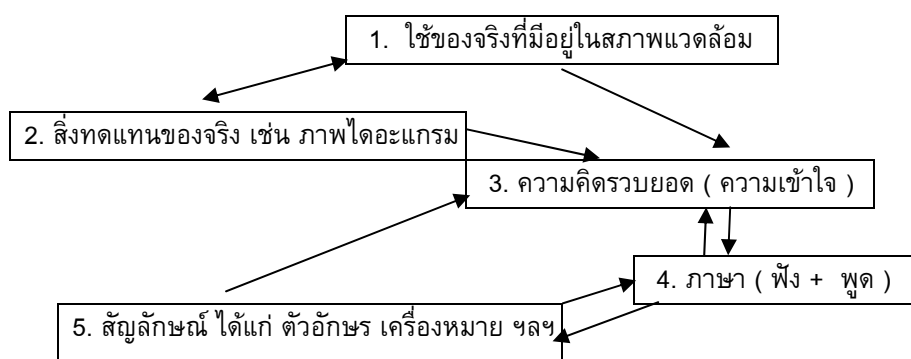
แนวทฤษฎีการสอนนี้ เป็นทฤษฎีที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในชีวิตประจำวันเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาในบริบท (context) และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนที่ผุดแผกกันไปตามสภาพแวดล้อมและสังคม กระบวนการสอนแนวทฤษฎีนี้ จะเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอน

กับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ เช่น การพูดรายงานหน้าชั้นเรียน กิจกรรมสนทนาคู่ การทำงานกลุ่มย่อย และการอภิปรายกลุ่มใหญ่ โดยผู้สอนต้องให้โอกาสผู้เรียนได้ใช้ความคิด และความพยายามในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจทั้งการสื่อความหมายด้วยเสียง(การฟัง-พูด) หรือด้วยอักษร (การอ่าน-การเขียน) และด้วยการใช้ท่าทาง ผู้สอนจะให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ทางภาษาด้วยตนเอง มีการลองผิด ลองถูกในการปฏิบัติการทางภาษา ตลอดทั้งให้คำแนะนำ ในการแก้ไขข้อบกพร่องด้วยตนเอง กระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษา ทำให้รู้สึกสนุกสนานกับการเรียนที่ทำทลายความสามารถในการใช้ภาษา ช่วยเหลือ และให้กำลังใจผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสารตามที่ตนต้องการ ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน

ดังนั้น เนื้อหาที่เรียน จึงควรเป็นบริบททางภาษาที่มีความหมายแก่ผู้เรียนตามหลักการใช้ภาษาของสังคม และสถานการณ์ต่างๆ ที่เหมาะสมตามกาลเทศะมากกว่าเป็นการวิเคราะห์ภาษา เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในระบบเสียง คำ และไวยากรณ์เท่านั้น และในการจัดกระบวนการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะอย่างครบวงจร โดยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย หรือความคิดรวบยอดในบริบทหนึ่งๆ (Context) แล้วจึงถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาพูด ซึ่งเป็นการฝึกทักษะการฟัง – พูด ต่อจากนั้น จึงพยายามถ่ายทอดออกมาทางสีหน้า ท่าทางตามการสื่อความหมายตามความคิดของตน และเป็นไปอย่างธรรมชาติ

2.3.2. แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (The Natural Approach)

แนวทฤษฎีการสอนนี้ เน้นให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายเข้าใจแก่ผู้เรียน(Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการเรียนการสอน (Process) ที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จดังที่คาดหมายได้ ถ้าผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อนอย่างถูกต้องและเหมาะสม และการป้อนปัจจัยดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยกระบวนการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งอาจจัดลำดับการสอนได้ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แสดงลำดับการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533 : 20)

การใช้วัสดุของจริงที่มีอยู่ในสภาพแวดล้อมดังแผนผัง หัวข้อที่ 1 เช่น วัตถุต่างๆ ที่ผู้เรียนเคยเห็น เคยพบ และเคยใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งนั้นๆ ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งถ้าเราจะนำของจริงทุกอย่างมาให้ผู้เรียนได้เห็นทุกอย่างคงเป็นไปได้ยาก ดังนั้นการใช้สิ่งทดแทนของจริงเหล่านั้น ได้แก่ รูปภาพไดอะแกรมก็จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และได้รับความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของสิ่งต่างๆ เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี (ดังแผนผังหัวข้อที่ 2) เพราะผู้เรียนสามารถถ่ายโยงความคิดไปยังของจริงที่ตนเคยพบเห็นมาก่อนได้ การพัฒนาความคิดรวบยอด (ดังแผนผังหัวข้อที่ 3) จะง่ายขึ้น

หลังจากนั้น เมื่อผู้เรียนมีโอกาสได้ยิน ได้ฟัง เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เข้าใจมาแล้วว่าเขาพูดกันอย่างไร การพัฒนาการฟังการพูด ย่อมจะง่ายและเข้าใจได้มากขึ้น เมื่อผู้เรียนพบสัญลักษณ์ เช่น ตัวอักษรที่เขียนขึ้นโดยมีความหมายตามที่เคยฟังเคยพูดมาก่อน การถ่ายโยงความคิดรวบยอดก็จะชัดเจนมากขึ้น ซึ่งกระบวนการนี้ มีความสำคัญในการถ่ายโยงการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องตามการรับรู้ภาษาของมนุษย์ทั่วไป

2.3.3. ทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

ทฤษฎีการสอนอ่านในปัจจุบัน มีหลายทฤษฎีที่สำคัญ คือ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ และทฤษฎีทางจิตวิทยา โดยได้ให้คำจำกัดความของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชัย . 2536 : 21 ; อ้างอิงจาก Smith.1971, 1973 ; Goodman. 1973) วิธีและเทคนิคการสอนที่ใช้ในการสอนอ่านจึงจำเป็นต้องพิจารณาหลักการและทฤษฎีดังกล่าว เพื่อการเรียนรู้การอ่านที่ถูกต้อง และเป็นไปโดยธรรมชาติ

นักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา มิได้มองการอ่านเป็นเพียงการแสวงหาความหมายเพื่อความเข้าใจสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรเพียงอย่างเดียว แต่จะคำนึงถึงหลักการทางจิตวิทยาในการรับรู้การอ่าน การถ่ายโยงความคิดรวบยอด และองค์ประกอบอื่นที่ช่วยให้การอ่านสมบูรณ์ เช่น ความสนใจ ประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งที่อ่าน จะเน้นการสื่อความหมายของมนุษย์ในการอ่าน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการตีความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด ช่วยเชื่อมโยงความรู้ระหว่างองค์ประกอบย่อยของภาษาให้เข้าใจในประโยค และอนุเจต (Paragraph) นั้นๆ (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชัย .2536: 23 ; อ้างอิงจาก Smith. 1978)

นอกจากนี้ ผู้อ่านที่ดีจะใช้กระบวนการทางความคิด เพื่อสำรวจและจับใจความรวมในการอ่านก่อนพิจารณาองค์ประกอบย่อยของภาษา เพราะการอ่านหรือการตีความจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิดนั้น ผู้อ่านทุกคนย่อมแสวงหาความหมายของสิ่งที่อ่านเป็นอันดับแรกเสมอ (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชัย . 2536 : 23 ; อ้างอิงจาก Goodman and Burke. 1972, 1978)

ลักษณะกระบวนการอ่านดังกล่าวนี้ เป็นกระบวนการอ่านที่นิยมกันมากทางด้านวิชาการอ่าน มีชื่อเรียกว่า “ กระบวนการอ่านจากบนลงล่าง ” (Top – Down Process) เป็นกระบวนการอ่านที่มีความสอดคล้องกับการเขียนในลักษณะโครงสร้างระดับยอด (Top Level Structure) เพราะ

โครงการเขียนดังกล่าว จะบ่งบอกใจความสำคัญของเรื่องราว เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร การเชื่อมโยง ความรู้จากประสบการณ์เดิมในการอ่าน จะช่วยให้ผู้อ่าน อ่านเรื่องราวได้เข้าใจขึ้น เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 23 ; อ้างอิงจากMeyer. 1975) ซึ่งผู้อ่านที่ดี จะต้องเข้าใจลักษณะ หรือชนิดของข้อความต่าง ๆ ด้วยการใช้วิเคราะห์โครงสร้างของการเขียนในเนื้อความนั้น และทราบจุดมุ่งหมายของผู้เขียน เช่น การกวาดสายตา และคิดหาข้อความที่เป็นรายละเอียดบางสิ่งบางอย่างของผู้อ่านที่สัมพันธ์กับโครงการเขียน การอ่านที่มีจุดมุ่งหมายย่อมมีประสิทธิภาพดีกว่าการอ่านอย่างเลื่อนลอย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 24 ; อ้างอิงจากChristie.1987)

แม้ว่าเป้าหมายของการสอนอ่านจะคล้ายคลึงกัน คือ ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจับใจความสำคัญ หารายละเอียดของเรื่อง แปลความ ตีความ ขยายความ และมีเจตคติที่ดีในการอ่าน เช่น รักการอ่าน สนใจการอ่าน แต่ทฤษฎีทั้งสองมีแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน และการให้ปัจจัยป้อนแก่ผู้เรียนแตกต่างกันไป

จากการพิจารณาลักษณะธรรมชาติทางภาษาศาสตร์ที่มนุษย์พึงรับรู้ และมีประสบการณ์ จากวัสดุที่อ่านหรือสิ่งที่อ่านในชีวิตจริง พร้อมคำนึงถึงกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติ เป็นสำคัญ ซึ่งเป็นหลักการภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจะทำให้ผู้อ่านมีเจตคติที่ดีในการอ่าน และถ้ากระบวนการสอนอ่านดำเนินไปอย่างถูกต้องเหมาะสม ทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์กับการอ่าน ก็จะพัฒนาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมต่อเนื่องกันอย่างมีประสิทธิภาพ เห็นได้ว่าทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีการผสมผสานทฤษฎีการสอนอ่านทางภาษาศาสตร์ และทางจิตวิทยาเข้าด้วยกัน ทำให้รูปแบบการสอนแบบนี้ มีความโดดเด่น และชัดเจนกว่าวิธีการสอนอื่น ๆ

2.3.4. แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre – Based Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานนี้ ได้รับการพัฒนาจากนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลีย ได้แก่ จิม มาร์ติน โจแอน โรเทอร์ ฟรานซิส คริสตี้ ไบรอัน เกรย์ และแมคเคน โดยยึดหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ M.A.K Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มนักภาษา และผู้สอนภาษาในปัจจุบัน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 23 ; อ้างอิงจาก Martin and Rothery. 1980,1981; Christie.1987,1989)

ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าว จะเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อเนื้อความจากบริบทของภาษาในกาลเทศะต่างๆ ในสังคม หรือชุมชน ต่างวัฒนธรรม มีหลักการสำคัญดังต่อไปนี้

2.3.4.1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ด้วยเหตุที่ในแต่ละชุมชน แต่ละสังคม มีภาษาใช้สื่อความหมายในการสื่อสารแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม สถานการณ์และวัฒนธรรม จึงมีผลต่อพัฒนาการรูปแบบภาษาที่ใช้ใน

สังคมนั้นๆ เช่น ความแตกต่างของรูปพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน หรือความแตกต่างด้านระเบียบไวยากรณ์ระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ โดยภาษาไทยจะวางคำคุณศัพท์ไว้หลังคำนาม แต่ภาษาอังกฤษคำคุณศัพท์ส่วนมากจะวางไว้หน้าคำนาม แต่เป้าหมายสำคัญในการสื่อสารทั่วโลกไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน หรือแม้แต่ภาษาใบ้ หรือภาษากาย ต่างก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ ความเข้าใจเนื้อความ (Text) ดังนั้น “ ความหมาย ” จึงเป็นหัวใจสำคัญของการใช้ภาษา

2.3.4.2. ภาษา และบริบทภาษา (Language and Context)

นอกจากความหมายซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการสื่อสารแล้ว บริบทภาษา (context) ก็มีส่วนสำคัญในการให้ความหมายถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสม นั้นหมายถึงในคำหนึ่งๆ อาจมีความหมายแตกต่างกันไปตามบริบทภาษาที่แตกต่างกันไป เช่น ในประโยคที่กล่าวถึง “ กาเกาะอยู่บนต้นไม้ ” กับประโยคที่กล่าวถึง “ กาตั้งอยู่บนเตาไฟ ” คำว่า “ กา ” ทั้ง 2 ประโยคมีรูปภาษา คือ เสียง ตัวอักษร และสระแบบเดียวกันทุกประการ แต่ “ ความหมาย ” ของ “ กา ” ใน 2 ประโยคแตกต่างกัน “ กา ” ในประโยคแรกคือ สัตว์ประเภทนกชนิดหนึ่ง แต่ “ กา ” ในประโยคหลังคือ ภาชนะใส่น้ำชนิดหนึ่ง เป็นต้น (เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช. 2536 : 26; อ้างอิงจาก Halliday 1985 : 5) เนื้อความของภาษามีความสำคัญ 2 ประเด็นดังนี้

1. เป็นผล (Output หรือ Product) ของการสื่อความ หมายถึง เนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด (Halliday. 1983 : 10)

2. เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่า ควรใช้ภาษาอย่างไร เพื่อสื่อความให้เป็นที่เข้าใจในแต่ละชนิดของลักษณะการพูด หรือการเขียนของบริบทนั้นๆ ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญ และได้ความหมายชัดเจน มี 2 ประเภท คือ

1. บริบทภาษาของสถานการณ์ต่างๆ (Context of Situation) ซึ่งบริบทภาษาของสถานการณ์มีความสำคัญมาก เพราะจะสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาที่แท้จริงตามสภาพแวดล้อมนั้นๆ มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการดังนี้

1.1 เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อความที่กำลังพูด หรือข้อความที่อ่าน หรือเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสาร ซึ่งเป็นข้อความต่อเนื่อง (Discourse) ที่บอกถึงเหตุการณ์กำลังเกิดขึ้น เช่น หากกำลังพูดถึงกีฬาชนิดหนึ่ง เรื่องกีฬา ก็จะเป็นเนื้อความที่กำลังสื่อความนั้น เป็นต้น.

1.2 ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาในข้อความต่อเนื่อง เพื่อการสื่อสาร ทำให้มีการเลือกใช้คำ เสียง และประโยคที่แตกต่างกันไปในแต่ละสถานการณ์ เช่น ผู้รายงานวิทยุกำลังรายงานข่าวกีฬา ความสัมพันธ์ของการใช้ภาษาเนื้อความนั้นคือ ผู้รายงานข่าวกับผู้ฟัง ภาษาที่ใช้ก็จะมีลักษณะเป็นการรายงาน เป็นการกล่าวโดยทั่วไป ไม่มีการใช้คำสรรพนาม หรือคำนามที่เฉพาะเจาะจง แต่หากผู้พูด 2 คน มีความ

สัมพันธ์เป็นเพื่อนสนิทพูดคุยในเรื่องเดียวกัน ภาษาที่ใช้ก็จะแตกต่างจากการรายงานข่าวกับผู้ฟัง

1.3 วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษา ซึ่งมีหลายวิธี ได้แก่ ภาษาพูด ภาษาเขียน หรือภาษารูปภาพสัญลักษณ์ เช่น การใช้ภาษาพูดในการรายงานข่าวที่เสนอต่อผู้ฟัง และการใช้ภาษาเขียนในการรายงานต่อผู้อ่าน

2. บริบททางวัฒนธรรม (Context of culture) เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน มีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของแต่ละสังคม ดังนั้นเนื้อความในบริบททางวัฒนธรรมย่อมแตกต่างกัน เช่น คำว่า “ ฤดูร้อน ” เวลาเราอาบน้ำคนภาคอีสานใช้คำว่า “ ฤดูชื้อโคล ” หรือในภาษาอังกฤษคำว่า “ First Floor ” หมายถึงชั้นที่ 1 ของตึก แต่ในสหรัฐอเมริกาหมายถึงชั้นใต้ดิน (Basement) เป็นต้น.

3. ภาษาและท่าเหียบภาษา (Language and Register) เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ลักษณะการใช้ภาษาแตกต่างกันทั้งสถานการณ์ และวัฒนธรรม ดังนั้นท่าเหียบภาษา (register) หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์ ย่อมแตกต่างกันด้วย เช่น เมื่อกล่าวถึงพระภิกษุสงฆ์ ท่าเหียบภาษาที่ใช้ ย่อมแตกต่างจากท่าเหียบภาษาของสามัญชน เป็นต้น.

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context) การเรียนรู้ภาษาในบริบท เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความของบริบทถูกต้องนั้น ควรเริ่มจากการรับรู้ภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาในสถานการณ์ต่างๆ และเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ฝึก และเลียนแบบจากประสบการณ์ฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยตนเองในชนิดของภาษาหรือที่เรียกว่า อรรถลักษณะภาษา (Genre) ซึ่งมีหลายชนิดดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. กระบวนการวิธีการ (Procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. การอภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

อรรถลักษณะของภาษาแต่ละชนิด มีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Schematic Structure) เพื่อการสื่อความหมายและลักษณะของภาษา (Linguistic Features) ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) เป็นเรื่องที่ถูกเขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา และจากประสบการณ์ของผู้เขียน

ลักษณะโครงสร้างภาษา

1. เริ่มต้นด้วยบทนำ
2. มีลำดับเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
3. มีบทสรุป

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลา และลำดับเหตุการณ์
 2. อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
 3. เป็นเรื่องเล่า จึงเป็นเรื่องในอดีต
 4. มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง และใจความต่อเนื่อง เช่น แล้วดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนที่จะ หลังจาก ฯลฯ
 5. ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว
- ซึ่งขั้นตอนดังกล่าว สามารถสรุปได้ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 แสดงขั้นตอนการลำดับความของการเล่าเรื่องจากประสบการณ์

ตัวอย่างเรื่อง
การเล่าเรื่องจากประสบการณ์

A generous trucker

Last week I went sightseeing with my family in Chiang Mai province. We went by car. It was during the New Year festival so there were hundreds of vehicles on the road. Normally, the drive from Bangkok to Chiang Mai takes about seven to eight hours, but this time we took almost 12 hours. It took a long time because of the traffic. We were moving at a snail's pace. Unfortunately, we ran out of petrol on the way so we had to park our car by the side of the road. My father got out of the car to hitchhike as he needed to go to a gas station. He waited for a long time and no car picked him up. An hour later, a truck loaded with vegetables passed by and gave my father a lift. It took him about two hours as it was also hard to find a car for the return journey. I think we were so lucky that we met the trucker. I would like to see everybody helping each other like that sympathetic trucker.

Jarinthorn Chaiwong, Jatujuk, Bangkok
Student Weekly
4 – 10 March , 2002

2. รายงาน (Report) เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

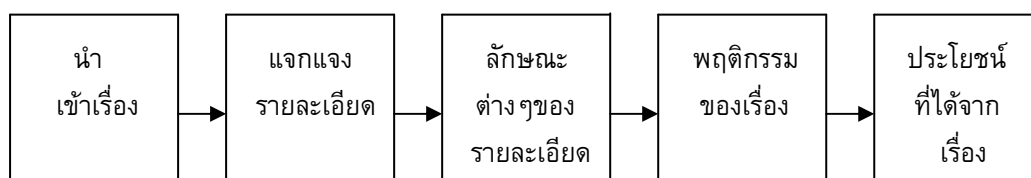
1. มีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องทั่วไป ซึ่งอาจให้คำจำกัดความ หรือคำนิยามทั่วไป
2. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้นๆ เช่น ประเภทลักษณะท่าที หรือลักษณะทาง

พฤติกรรมคุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

ลักษณะทางภาษา

1. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง
2. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ
3. อาจมีหัวข้อกล่าวเป็นเรื่องๆ
4. มักเป็นประโยคบอกเล่า

ซึ่งขั้นตอนการลำดับความการรายงานดังกล่าว สามารถสรุปได้ดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 แสดงขั้นตอนการลำดับความการรายงาน

ตัวอย่างเรื่อง
การรายงาน

Hong Kong people Asia' s top grocery shoppers

Hong Kong people go shopping for groceries and fresh produce more often than anyone else in the Asia – Pacific region, a global survey recently found. People in Hong Kong go to the shops 21 times a month, compared to just nine times a month for Australians and eight times a month for New Zealanders. The world' s most regular shoppers are the Italians, however, who beat Hong Kong people to the title by paying 22 visits a month to the shops, the survey by market research company ACNielsen found. “ The Chinese believe fresh is best and prefer to make several trips a week to buy only enough meat and vegetables necessary for one or two meals at most. It is almost unheard of for Chinese household to bulk-buy and freeze it until they need it. “ It simply isn't part of our culture.” The ACNielsen survey found Americans were the world's third most frequent shoppers with 16 visits a month while Canadians and English people went to the shops 12 times a month.

-dpa Student Weekly

13 – 19 August , 2001

3. การอธิบาย (Explanation) เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุ และกระบวนการของปรากฏการณ์ต่างๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้นๆ
2. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคบอกเล่า และใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง
2. มีคำสันธานเชื่อมประโยค เพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลกัน
3. ใช้คำวิเศษณ์เชื่อมประโยค เพื่อการขยายความของการกระทำ ทำให้ชัดเจนขึ้น

ซึ่งขั้นตอนการลำดับความการอธิบายดังกล่าว สามารถสรุปได้ดังภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 แสดงขั้นตอนการลำดับความการอธิบาย

ตัวอย่างเรื่อง
การอธิบาย

My greatest problem living in the U.S. is the food. For example, when I want to have a meal, sometimes I can't find what I like to eat because I am not used to American food. In addition, often American food contains pork, but I am not supposed to eat pork because my religion and my customs are different. I must be very careful in the grocery store to check the ingredients of whatever I buy, and when I eat in restaurant, I must always ask whether or not something contains pork. For example, McDonald's hamburger buns are made with pork fat; therefore, I cannot even order a " Big Mac " !

Abdurrahman Juhani
(Saudi Arabia)
(Joy M. Reid. 1994 : 83)

4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition) เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียง หรือโต้แย้ง ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หรือแสดงความคิดเห็น เช่น เขียนแสดงให้เห็นประโยชน์ หรือความสำคัญ

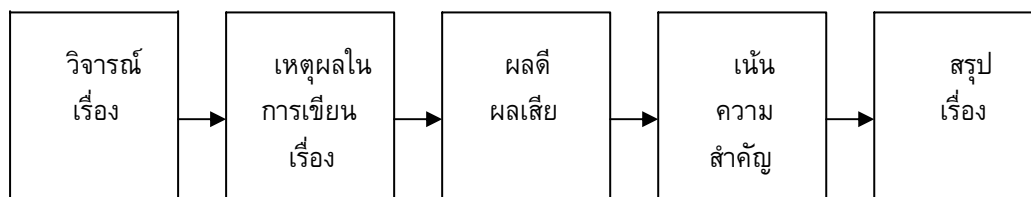
1. มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุ และผลที่เสนอในแต่ละความคิด
2. มีบทสรุปย้ำการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้

น่าสนใจ และน่าเชื่อถือ

ลักษณะของภาษา

1. มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง
2. มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ในการกล่าวถึง
4. มีคำแสดงเจตคติ

ซึ่งขั้นตอนดังกล่าว สามารถสรุปได้ดังภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 แสดงขั้นตอนการลำดับความการแสดงความคิดเห็น

ตัวอย่างเรื่อง
การแสดงความคิดเห็น

What do you think about radio – controlled cars ?

In my opinion, I think this new craze is a harmless bit of fun. Remote – controlled cars are fast and great to race. Many people can play with these toys because they are affordable. In fact, I own one and play with it during my free time.

Phichat Nuyanram, Matayom 3
Donmuangtaharnargadbamrung School
Student Weekly
4 – 10 March , 2002

5. กระบวนการวิธีการ (Procedure) เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

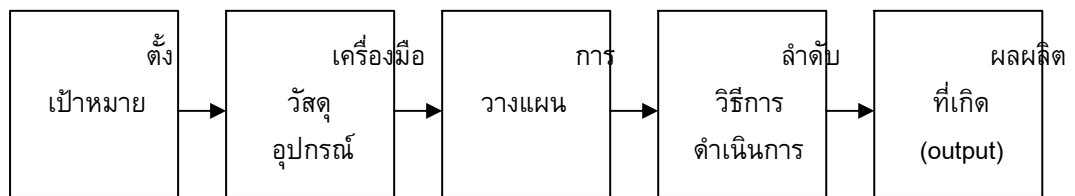
ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. ต้องมีจุดประสงค์ในการเขียนที่แน่นอน
2. ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องการใช้
3. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ลักษณะของภาษา

1. เป็นประโยคคำสั่ง
2. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกจากการปฏิบัติ
3. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล
4. ใช้คำนาม

ซึ่งขั้นตอนดังกล่าว สามารถสรุปได้ดังภาพประกอบ 7

ภาพประกอบ 7 แสดงขั้นตอนการลำดับความกระบวนการวิธีการ

ตัวอย่างเรื่อง
กระบวนการวิธีการ

You can make an oven yourself, using the power of the sun.

You 'll need a tall, heavy cardboard box. Cut it as shown and then glue aluminum foil to one side of the cardboard. Now put your oven in a sunny place, facing the sun. You 'll need a large rock to hold up the front of panel. If it's windy, you can hold the side up with more rocks. Put your food in a black cooking pot. Put the pot on the bottom piece of cardboard. Turn a clear glass bowl upside-down over it. The aluminum foil acts like a mirror. The sunlight hits the foil and reflects off of it. The five foil panels make the sunlight stronger and hotter. You don't have to plug it in or turn it on - the sun does everything for you.

Expressions p.70

Meaningful English Communication

David Nunan

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative) เป็นการเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการ ส่วนมากเป็นเรื่องนิทาน หรือนิยาย

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

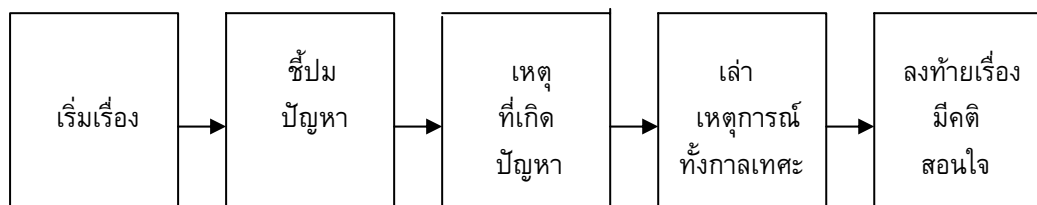
1. มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่อง บ่งบอกตัวบุคคล สถานที่หรือเวลา
2. มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง
3. แสดงปมปัญหาของเรื่อง
4. แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปมปัญหา
5. อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

ลักษณะของภาษา

1. เป็นเรื่องราวในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว
2. ใช้บุรพทบทบางบอกเวลา สถานที่
3. ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคล หรือสิ่งของอื่นๆ
4. อาจมีการซ้ำย้ำเรื่อง
5. ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่อง และบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผล

ความคล้อยตาม และความขัดแย้ง ฯลฯ

ซึ่งขั้นตอนดังกล่าว สามารถสรุปได้ดังภาพประกอบ 8

ภาพประกอบ 8 แสดงขั้นตอนการลำดับความเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ

ตัวอย่างเรื่อง
การเล่าเรื่องหรือบรรยายเชิงจินตนาการ

The stone in the road

There was once a nobleman who lived in a big house near a beautiful village. He loved the people who lived in his village , But he was sad because they didn't take care of the village, and it began to lose its beauty.

One night, he placed a huge stone in the middle of the road that ran through the village. Early next day, a farmer came along the road with a load of hay in his cart. "What fool put this stone in the road ?," he grumbled. But he squeezed his horse and cart past the stone, and he went on his way, still grumbling about it in the road. All day long, the same thing happened. Everyone grumbled about it in the road, but no one took the trouble to move it. At the end of the day, the nobleman called all the people of the village together on the road near the stone. "Last night," he said, I placed the stone in the road. Everyone of you who passed by saw the stone. You all grumbled; but no one thought to move it." Then the nobleman moved the stone aside.

Under the stone there was a hole; and in the hole was a purse of gold. He held up the purse so that everyone could read what was written on it. "For the one who moves the stone!" Let this be a lesson to you," said the man "Good things come to those who are willing to move the stone in the road."

Aesop's fable
Rotary International

7. การอภิปราย (Discussion) เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผล และความจำเป็น
 ที่ให้เห็นข้อดี ข้อเสีย เป็นการจูงใจผู้อื่นให้คล้อยตาม

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. เริ่มบทนำด้วยการให้หลักการ หรือความสำคัญของเรื่องอย่างชัดเจน
2. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือข้อสนับสนุนโดยการอ้างอิง แสดงเหตุผล
3. ตอนสุดท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุป ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการ

หรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับบทนำ

ลักษณะทางภาษา

1. มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับตนเอง และผู้อื่น
2. ใช้ประโยคบอกเล่า
3. มีข้อความสนับสนุน หรืออ้างอิงให้เหตุผล
4. ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุรพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้งหรือ

คล้อยตาม หรือเป็นเหตุเป็นผลกัน

ซึ่งขั้นตอนดังกล่าว สามารถสรุปได้ดังภาพประกอบ 9

ภาพประกอบ 9 แสดงขั้นตอนการลำดับความการอภิปราย

ตัวอย่างเรื่อง
การอภิปราย

Get ready for some big post-election surprises-Jaturon

The upcoming general election is seen as a litmus test for the country's new and supposedly progressive rules under the people's Constitution. Jaturon Chaisaeng, a party list candidate for Thai Rak Thai, speak to The Nation's Nantiya Tangwisutijit and Subhatra Bhumiprabhas about his hopes and concerns as Thailand approaches this transitional period.

What are the most significant changes this election will bring to Thai politics? First of all there will be a lot of surprises after ballot day. From my observation of the work of the Election Commission (EC), I think we will see a large number of candidates disqualified for breaching the election law. Many of them will be those we never imagined. This will hopefully provide room for new faces with the capability and determination to work for the country...

The Nation
19 November, 2000

8. การสังเกต (Observation) เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็น และให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใด สิ่งหนึ่ง

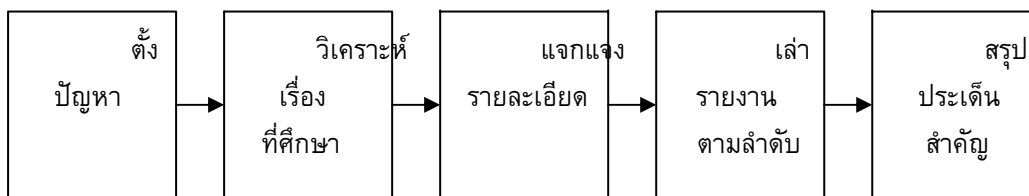
ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1. มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต
2. มีลำดับของการบอกรายละเอียด
3. ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

ลักษณะของภาษา

1. มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลา หรือสถานที่ และลำดับการบอกรายละเอียด
2. ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่างๆ
3. ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

ซึ่งขั้นตอนดังกล่าว สามารถสรุปได้ดังภาพประกอบ 10

ภาพประกอบ 10 แสดงขั้นตอนการลำดับความการสังเกต

ตัวอย่างเรื่อง
การสังเกต

I never drink cola because it is really bad for your health. I discovered this when I worked with some biologist last summer. We did two simple experiments. In the first, we measured the pH (that is, grade of acidity) of the cola. We found that the cola has a pH of 3.2 That is extremely acidic, and so it is bad for your body. In the second experiment, we decided to examine the effects of high acidity in cola. We put a shark 's tooth in a glass of cola. In just seven days, the tooth had completely disappeared : the cola had dissolved it ! If cola can do that to a tooth, what can it do to human teeth or to a human stomach or intestine ? For these reasons, I never drink cola, and I advise my friends not to drink it either.

Ruben Perez
(Mexico)
(Joy M. Reid. 1994 : 166)

ตาราง 1 สรุปขั้นตอนการลำดับความของอรรถลักษณะ (Genre Steps) ทั้ง 8 ชนิด

อรรถลักษณะ (Genre)	ขั้นตอนการลำดับความ				
	1	2	3	4	5
เล่าเรื่องจาก ประสบการณ์ (Recount)	นำเรื่องเข้า	ลำดับ เหตุการณ์	เล่า เหตุการณ์	สรุป	แสดง ความรู้สึก
การรายงาน (Report)	แนะนำเรื่อง	แจกแจง รายละเอียด	ลักษณะต่าง ๆ ของ รายละเอียด	พฤติกรรม ของเรื่อง	ประโยชน์ ที่ได้จากเรื่อง
การอธิบาย (Explanation)	หลักการ	สาเหตุ และ ผล	ความต้องการ และ ความจำเป็น	ลักษณะ เหตุการณ์	สรุป
การแสดง ความคิดเห็น (Exposition)	วิจารณ์ เรื่อง	เหตุผล ในการ เขียนเรื่อง	ผลดี และ ผลเสีย	เห็น ความสำคัญ	สรุปเรื่อง
กระบวนการ วิธีการ (Procedure)	ตั้งเป้าหมาย	เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์	การวางแผน	ลำดับ วิธีการ ดำเนินการ	ผลผลิต ที่เกิด (Output)
บรรยายเชิง จินตนาการ (Narrative)	เริ่มเรื่อง	ชี้ปม ปัญหา	เหตุที่เกิด ปัญหา	เล่า เหตุการณ์ ทั้งกาลเทศะ	ลงท้ายเรื่อง มีคติสอนใจ
การอภิปราย (Discussion)	บอก ความหมาย	ชี้แจง ความสำคัญ	ข้อขัดแย้ง ข้อสนับสนุน	สรุป	เสนอแนะ
การสังเกต (Observation)	ตั้งปัญหา	วิเคราะห์ เรื่อง ที่ศึกษา	แจกแจง รายละเอียด	เล่าเรื่อง รายงาน ตามลำดับ	สรุป ประเด็น

2.4 รูปแบบและขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีเป้าหมายให้ผู้เรียนได้รู้จักเทคนิคกระบวนการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษา เช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจความรู้สึกนึกคิดจากการสื่อความหมายของภาษา และให้มีความรู้สึกรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน รู้จักประชาธิปไตย และมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช . 2538 : 18) ซึ่งเป้าหมาย และการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ที่ได้รับการปรับปรุงและแก้ไขแล้ว สามารถแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

2.4.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 (Concentrated Language Encounters Approach Model A) (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช. 2534 : 23 - 32) ได้ต้นแบบมาจากโครงการทดลองสอนของโรงเรียนเทอร์เกอร์ พาร์ค ประเทศออสเตรเลีย โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนา นักเรียนในระยะเริ่มเรียนภาษา ที่มีพื้นฐานประสบการณ์ทางภาษาน้อย และผู้สอนจะมีบทบาทร่วม ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนมากกว่ารูปแบบอื่น เพราะผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษา ตามกระบวนการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายของการพัฒนาการรู้หนังสือ นำเข้าสู่การรู้หนังสือ ขั้นปฏิบัติการ ซึ่งสามารถแจกแจงรายละเอียดได้ ดังนี้

1. เล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง และบอกความหมายของคำทุกคำในบริบทต่างๆ ของ หน่วยการเรียนรู้ได้
 2. อ่านออกเสียงคำทุกคำในหน่วยการเรียนรู้ได้
 3. พูดโต้ตอบแสดงความคิดเห็น และสรุปความให้เป็นที่น่าสนใจได้
 4. เขียนสะกดคำศัพท์และประโยคต่างๆ ที่นักเรียนพูดจากหน่วยการเรียนรู้ได้
 5. แต่งประโยคเป็นคำพูด และเขียนเป็นตัวอักษรถูกต้องเป็นที่น่าสนใจได้
 6. บอกความหมาย และเขียนสัญลักษณ์ของเครื่องหมายวรรคตอนได้
 7. สื่อความหมายของภาษาทางกาย อารมณ์ วาจา หรือสีหน้าท่าทางได้
- เช่น การแสดงบทบาทสมมติ วาดภาพประกอบเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจได้
8. ร่วมมือกับเพื่อน และช่วยเหลือแบ่งปันกันในการทำงานร่วมกันได้

สื่อการเรียนการสอน จะยึดหลักการใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน โดยจัดตามจุดมุ่งหมายในการอ่านทั่วไป 3 ประการ ดังนี้

1. อ่านเพื่อความบันเทิง เช่น นิทาน นิยายต่างๆ
2. อ่านเพื่อรู้ และเข้าใจกระบวนการหรือวิธีการ เช่น การทำอาหาร
3. อ่านเพื่อศึกษา และค้นคว้า เช่น สารคดี ความรู้ทั่วไป

ภาษาที่ใช้ในหนังสือเหล่านี้ จะใช้ตามความเหมาะสมของเด็กแต่ละชั้น สำหรับเด็กที่ชั้นสูงขึ้นไป ก็จะมีเพิ่มโครงสร้างทางไวยากรณ์ และเนื้อหาที่ยากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์มากขึ้น

2.4.1.1 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 มี 5 ขั้นตอนดังนี้

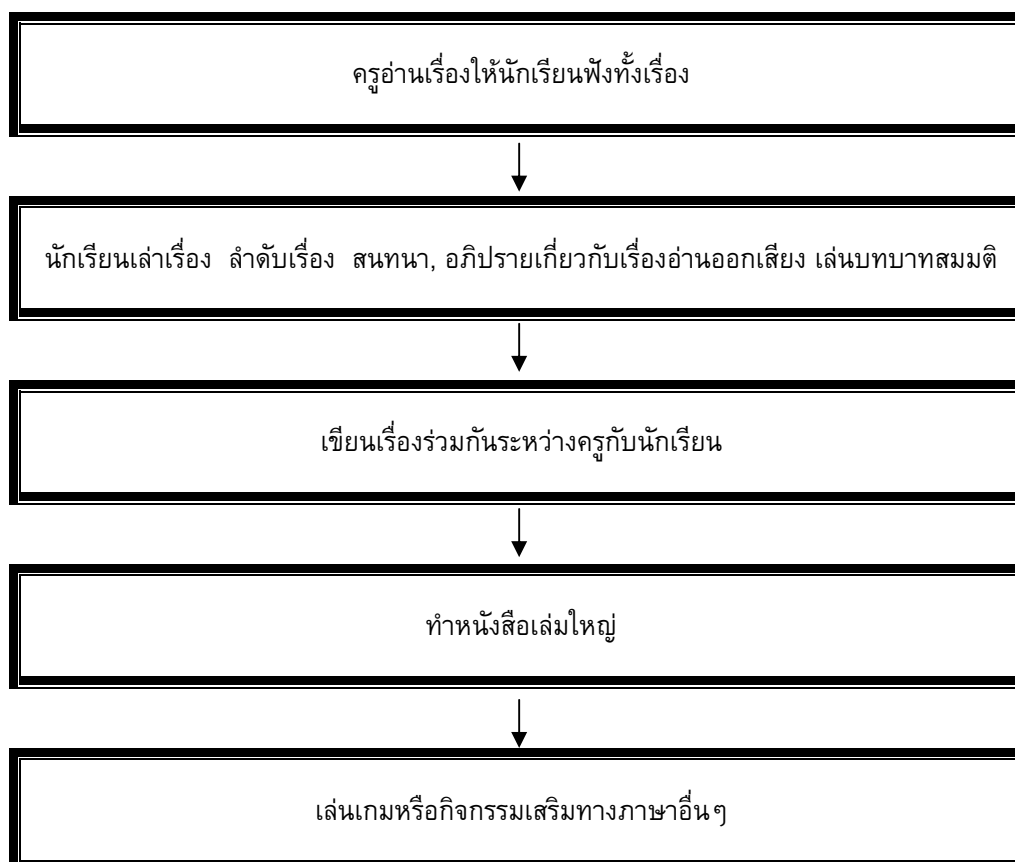
ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังทั้งเรื่อง

ขั้นที่ 2 ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง เล่นบทบาทสมมติ เพื่อฝึกระลึกเรื่องที่ฟังจากการอ่าน และเพื่อให้เข้าใจความหมายในรายละเอียดของเรื่อง

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อฝึกระลึกเรื่องที่ฟังจากการอ่าน เพื่อให้นักเรียนรู้จักตัวอักษรที่ใช้แทนความหมายของคำต่างๆที่เคยเรียนรู้มาแล้วในขั้นตอนที่ 1 และ 2 ให้นักเรียนเข้าใจลีลาของการเขียนตัวอักษร สื่อความหมายของตนเองจากภาษาพูดเป็นภาษาเขียน และให้โอกาสนักเรียนแสดงความคิดสร้างสรรค์

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียง และแสดงออกถึงความเข้าใจความหมายของคำ และประโยคของเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่นๆ เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยองค์ประกอบย่อยของภาษาต่างๆ จนเกิดความแม่นยำ สามารถอ่าน เรียบเรียงคำเป็นประโยคสะกดคำได้ เขียนคำและประโยคได้ รวมทั้งเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้อย่างถูกต้อง ดังภาพประกอบ 11

ภาพประกอบ 11 แสดงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1

2.4.2 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 (Concentrated Language

Encounters Approach Model B) (เสาวลักษณ์ รัตวิรัช. 2534 : 32-40) เป็นรูปแบบการพัฒนาผู้เรียนที่สามารถอ่านและเขียนประโยคพื้นฐานได้พอสมควรแล้วอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการอ่าน และเขียนเรื่องต่างๆ ที่มีอรรถลักษณะหลากหลาย โดยใช้ความคิดของตนเองอาศัยการเลียนแบบ หรืออิงแบบอย่างจากบทเรียน รวมทั้งมาารดสื่อสารเป็นภาษาพูด คือ การฟังและการพูด ซึ่งผู้สอนจะมีบทบาทลดลงเพื่อฝึกปฏิบัติให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น มี 5 ขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 นักเรียนอ่านเรื่อง และอภิปราย สนทนา เกี่ยวกับเรื่องที่ทำร่วมกับครู

ขั้นที่ 2 ครูโยงเรื่องที่ทำร่วมกับครูเข้าสู่เรื่องในชีวิตประจำวันของตนเอง และอภิปราย

ร่วมกัน

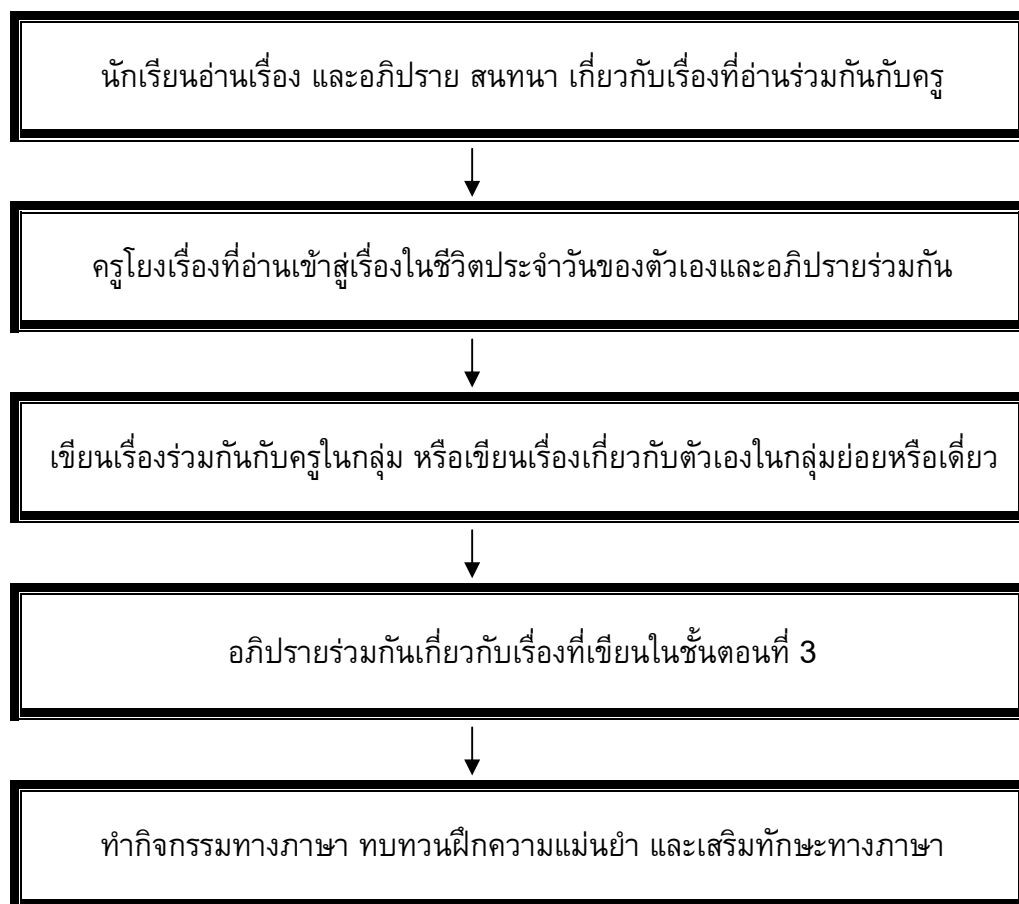
ขั้นที่ 3 นักเรียนเขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม หรือเขียนเรื่องเกี่ยวกับตัวเอง

ในกลุ่มย่อยหรือเขียนเรื่องตามลำพัง

ขั้นที่ 4 อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนในขั้นตอนที่ 3

ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมทางภาษา ทบทวนฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทางภาษา

ดังภาพประกอบ 12

ภาพประกอบ 12 แสดงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2

2.4.3 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 (Concentrated Language Encounters Approach Model C) (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 32 - 37) เป็นรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่มีประสบการณ์อ่าน การเขียนในระดับที่สูงขึ้น (Advance Level) ให้มีโอกาสดำเนินการเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญ และมีสมรรถภาพในการอ่าน เขียน ฟัง และพูดเชิงวิเคราะห์วิจารณ์ ในบริบทภาษาที่เกี่ยวข้องกับมวลประสบการณ์ในวิชาต่างๆ มากขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถหาข้อมูลจากการสื่อสารทั้งภาษาพูด และภาษาเขียนจากบทความ หรือเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ฟัง หรืออ่านในชีวิตประจำวัน และสามารถรายงานข้อมูลต่างๆ เพื่อสื่อความให้เป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ ซึ่งมี 6 ขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ประมุขนิเทศเตรียมวิเคราะห์ความหมายของเรื่องทีอ่านโดยการเดา สรุป และลำดับความ

ขั้นที่ 2 สะท้อนความคิดจากเรื่องทีอ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมาย หรือวางแผนการเรียน

ขั้นที่ 3 บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเรียน

ขั้นที่ 4 สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง

ขั้นที่ 5 ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน

ขั้นที่ 6 เขียนเรื่องในขั้นสุดท้าย และทำกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา

ดังภาพประกอบ 13

ภาพประกอบ 13 แสดงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3

ตาราง 2 สรุปขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ

ขั้นที่	รูปแบบที่ 1	รูปแบบที่ 2	รูปแบบที่ 3
1	ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังทั้งเรื่อง	นักเรียนอ่านเรื่อง และอภิปราย สนทนา เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านร่วมกับครู	ปฐมนิเทศเตรียมวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่านโดยการเดา สรุป ลำดับความ
2	นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนา, อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องอ่านออกเสียง เล่นบทบาทสมมติ	ครูโยงเรื่องที่อ่านเข้าสู่เรื่องในชีวิตประจำวันของตัวเองและอภิปรายร่วมกัน	สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมาย หรือวางแผนการเรียน
3	เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน	เขียนเรื่องร่วมกันกับครูในกลุ่ม หรือเขียนเรื่องเกี่ยวกับตัวเองในกลุ่มย่อยหรือเดี่ยว	บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเรียน
4	ทำหนังสือเล่มใหญ่	อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนในขั้นตอนที่ 3	สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง
5	เล่นเกมหรือกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่น ๆ	ทำกิจกรรมทางภาษา ทบทวนฝึกความแม่นยำและเสริมทักษะทางภาษา	ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน
6	-	-	เขียนเรื่องในขั้นสุดท้ายและทำกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา

บทบาทของผู้สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2 5 3 8 : 1 8) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องมีภารกิจในการสอน ดังต่อไปนี้

1. ต้องทำความเข้าใจเป้าหมาย หลักการของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ถ่องแท้ก่อนที่จะเตรียมวางระบบงานสอน
2. เตรียมงานสอนตามรูปแบบการสอนอย่างมีระบบ และคำนึงถึงความเหมาะสมของขั้นตอนกระบวนการสอนกับความสามารถ และวัยของผู้เรียน
3. ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะ และให้รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสมแก่ผู้เรียนในบริบทภาษาต่างๆ
4. ทำหน้าที่เป็นแหล่งความรู้ โดยพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้เรียนทุกคนที่ต้องการข้อมูลทางภาษาเมื่อผู้เรียนมีปัญหา ข้อสงสัย หรือการขยายความเพิ่มเติม ซึ่งการให้ข้อมูลอาจกระทำในกลุ่ม หรือเป็นรายบุคคลก็ได้
5. ทำหน้าที่เป็นผู้วางแผน จัดกลุ่มกิจกรรมการสอนและจัดชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพให้สอดคล้องระดับความแตกต่าง ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนทุกคน
6. มีความกระตือรือร้นในการดำเนินการสอน และการติดตามผล
7. คอยให้กำลังใจผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ
8. คอยสังเกตการพัฒนาทางภาษาของผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น แสดงทักษะทางภาษาของตนเองให้มากที่สุด โดยผู้สอนจะคอยเป็นผู้ช่วยเหลือเท่านั้น
9. พยายามช่วยผู้เรียนสื่อความหมายตามที่ต้องการให้ประสบผลสำเร็จทุกครั้ง โดยให้ข้อมูลแก่ผู้เรียนเมื่อติดขัดหรือมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อเสริมต่อการเรียนรู้ เพราะผู้สอนจะมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของเด็กด้วย
10. มีความอดทนและใจเย็นที่จะรอคอยการแสดงออกทางความคิดของผู้เรียน

บทบาทของผู้เรียนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ผู้เรียนในชั้นเรียนที่มีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จะมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติ และเป็นศูนย์กลางในการเรียนเสมอ ดังที่ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2538 : 19) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. ในระยะแรก ผู้เรียนจะตอบสนองการให้รูปแบบภาษา หรือการให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายของผู้สอนโดยมีส่วนร่วมในการโต้ตอบสนทนาใช้ความคิดหาเหตุผลแสดงออกทางกาย
2. ในระยะกลาง ผู้เรียนจะใช้ความสามารถแสดงออกทางทักษะภาษาต่างๆ ด้วยตนเอง โดยมีครูผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจ และให้ข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้ความหมายในการลองผิดลองถูกทางภาษาของตนให้ประสบความสำเร็จ
3. ในระยะสุดท้าย ผู้เรียนจะแสดงความสามารถทางทักษะของตนเองได้อย่างอิสระ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน พร้อมทั้งสามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา

ในลักษณะต่างๆ ตามความสนใจได้

ประโยชน์ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ มีความแตกต่างกันในด้านจุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนการสอน กระบวนการเรียนรู้และการรับรู้ทางภาษา ทฤษฎีการสอน และบทบาทของครูและนักเรียนในชั้นเรียน ทั้งนี้เป็นไปตามกระบวนการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความพร้อมความสนใจและความสามารถของผู้เรียนที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการพิจารณารูปแบบที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับดังกล่าว อันจะนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพที่จะนำไปใช้สื่อสารได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะต่อไป

ซึ่งการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทั้ง 3 รูปแบบ สามารถให้ประโยชน์แก่ผู้เรียนได้ดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตวิรัช. 2533:24)

ประโยชน์ต่อผู้เรียน

1. สามารถรู้จักคุ้นเคยและได้รับกระบวนการเรียนรู้ในการใช้ภาษา ฟัง พูด อ่าน เขียน ครบวงจรอย่างเป็นธรรมชาติด้วยตนเอง ภายใต้การช่วยเหลือ และแนะนำของผู้สอน
2. มีความกระตือรือร้น ที่จะแสดงความสามารถ และความคิดสร้างสรรค์ของตนเองในการใช้ภาษาสนุกสนานในการลองผิดลองถูกด้านภาษา และมีความสนใจ เช่น รักการอ่าน การเขียนมากขึ้น เพื่อให้เกิดทักษะในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ
3. มีความรู้สึกประทับใจ และรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่นให้ประสบความสำเร็จ พร้อมทั้งรู้จักประชาธิปไตย และการช่วยเหลือกันและกัน
4. เข้าใจความหมายโดยรวม หรือความคิดรวบยอดทางภาษาก่อนเข้าใจเสียงสัญลักษณ์
5. เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนการสอน
6. มีโอกาสแสดงความสามารถเฉพาะด้าน เกิดความคิดสร้างสรรค์ในหลายรูปแบบ

ประโยชน์ต่อผู้สอน

1. สามารถให้งานที่แตกต่างกันได้ตามระดับความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน
2. สามารถเตรียมการสอนได้อย่างรัดกุม และมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน
3. ช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ส่งผลให้มีโอกาสปฏิบัติการทางภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. สามารถวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนได้ง่ายจากผลงานที่ปฏิบัติทางภาษาในกิจกรรมแต่ละขั้นตอน
5. สามารถสอนเสริมให้กับผู้เรียนหลายกลุ่มได้ในขณะเดียวกัน ตามระดับความสามารถ

ของผู้เรียน

6. การวัดและประเมินผลกระทำได้ง่ายทุกขั้นตอน และสามารถพัฒนาการสอนของตนได้
ทุกเมื่อ

จะเห็นได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
อย่างบูรณาการ มุ่งพัฒนาความรู้ ความสามารถ และทักษะ ทั้งร่างกายและจิตใจ โดยการพัฒนา
องค์ประกอบการเรียนรู้ทั้ง 3 ด้านผสมผสานกัน คือ

1. Cognitive Domain พุทธิพิสัย
2. Affective Domain จิตพิสัย
3. Psychomotor Domain ทักษะพิสัย

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจและพิจารณาที่จะใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษา รูปแบบที่ 1 ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม อำเภอ
หนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ดังได้ศึกษารายละเอียดขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
รูปแบบที่ 1 ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังทั้งเรื่อง

จุดมุ่งหมาย : เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง

ในขั้นตอนนี้ ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังอย่างมีชีวิตชีวา โดยอาศัยเทคนิคการเล่าเรื่องให้
นักเรียนสนใจฟัง ครูไม่ควรอ่านไปเรื่อย ๆ ตามหน้าแต่ละหน้า และไม่จำเป็นต้องใช้นิ้วไล่ตามตัว
อักษรในขณะที่อ่าน อ่านทำนองการเล่าก็เพียงพอแล้ว คำบางคำ หรือบางประโยค ครูจำเป็นต้อง
แสดงท่าทางประกอบไปด้วย ถ้าภาพยังไม่สามารถสื่อความหมายได้เพียงพอ เช่น คำหรือประโยค
ที่แสดงความรู้สึก ได้แก่ คำว่า “ เสียใจ ” “ ดีใจ ” “ เหนื่อย ” เป็นต้น

กระบวนการสอนนี้ ครูควรใช้การสนทนากับนักเรียนเข้าช่วยในการสื่อความหมาย โดย
ใช้คำถามง่าย ๆ และให้ดูภาพประกอบเรื่องในแต่ละหน้า ทุกหน้า ตั้งแต่หน้าปกจนถึงท้ายเล่ม
เช่น ภาพนี่คืออะไร ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด อย่างไร เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียน
คิดเกี่ยวกับเรื่อง โดยเน้นการใช้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผู้เรียนจะเริ่มรู้จัก
พัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายต่างๆ ของคำในเรื่องได้โดยง่าย และถูกต้อง

การประเมินผล : สังเกตดูว่า นักเรียนสามารถตอบคำถามครูง่ายๆ ได้ ว่าเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับอะไร ที่ไหน อย่างไร เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 : ให้นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง อ่าน
ออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ

จุดมุ่งหมาย :

1. เพื่อฝึกการระลึกเรื่องที่ฟังจากการอ่าน
2. เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจความหมายในรายละเอียดของเรื่องได้

กระบวนการสอนในขั้นตอนนี้ ครูอาจดำเนินการสอนต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 1 ได้ในทันที ถ้าเวลาในคาบเรียนยังมีอยู่ หรือนักเรียนยังไม่แสดงความรู้สึกรู้สึกเบื่อหน่ายหรือเหนื่อยล้าก่อน โดยครูเริ่มนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถามคำถามง่ายๆ ให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังแล้วในขั้นตอนที่ 1 เช่น ไหนลองเล่าให้ครูฟังซิว่าเรื่องที่อ่านเป็นเรื่องอะไร มีใครบ้าง หรือมีอะไรบ้างในเรื่อง แล้วเป็นอย่างไร ครูควรพยายามกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้พูด แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านแล้ว ครูอาจใช้รูปภาพประกอบในแต่ละหน้าให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนเล่าเรื่องเพื่อช่วยให้นักเรียนเล่าเรื่องได้ง่ายขึ้น เมื่อนักเรียนช่วยกันเล่าเรื่อง และลำดับเรื่องได้จนจบแล้ว ครูควรย้อนกลับมาถามคำถาม และสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านอีกครั้งเป็นการทบทวน

ข้อควรระวัง :

1. ครูไม่ควรให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบ เพราะนักเรียนจะรู้สึกเบื่อหน่าย และขาดความสนใจในการอ่านทันที เมื่อนักเรียนลองอ่านออกเสียงตามครูแล้ว
2. ครูควรให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเมื่อนักเรียนลองอ่านออกเสียงตามครูแล้ว โดยเลือกอาสาสมัครเป็นผู้แสดงบทบาทตามตัวละครต่างๆ
3. นักเรียนที่เหลือให้อ่านออกเสียงตามครู คล้ายกับครูเป็นผู้กำกับการแสดง และกำกับบอกบท ซึ่งในระยะแรกๆ นักเรียนบางคนอาจไม่กล้าอาสาออกมาแสดง
4. ครูควรใจเย็น และให้นักเรียนทุกคนได้ลองเล่นบทบาทสมมติเป็นตัวละคร ต่างๆ พร้อมๆ กันเสียก่อนหนึ่งเที่ยว แล้วจึงค่อยๆ ให้นักเรียนที่ค่อนข้างกล้าออกมาแสดง เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคย กับบทที่เพื่อนๆ ได้แสดงแล้ว และช่วยให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น
5. ครูต้องใช้ความอดทนในการสอนหน่วยการเรียนรู้แรกๆ เพราะนักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับวิธีการสอนแบบนี้มาก่อน และยังไม่เคยชินกับการแสดงออกมากนัก

การประเมินผล : สังเกตความถูกต้องจากการเล่าเรื่องย้อนกลับของนักเรียน การลำดับเรื่อง การสื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องจากการแสดงบทบาทสมมติ

ขั้นตอนที่ 3 : เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน**จุดมุ่งหมาย :**

1. เพื่อฝึกการระลึกเรื่องที่ฟังจากการอ่าน
2. เพื่อให้ให้นักเรียนรู้จักตัวอักษรที่ใช้แทนความหมายของคำต่างๆ ที่เคยเรียนมาแล้ว

ในขั้นตอนที่ 1 และ 2 จากการฟังและพูด

3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจลีลาของการเขียนตัวอักษร และความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษรนั้นๆ

4. เพื่อให้นักเรียนสื่อความหมายของตนจากภาษาพูดเป็นภาษาเขียน

5. เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดสร้างสรรค์และใช้จินตนาการในการสื่อสาร

กระบวนการสอนในขั้นตอนนี้ ครูเริ่มนำสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนช่วยกันลำดับเรื่องอ่าน และเล่นบทบาทสมมติมาแล้วอีกครั้ง โดยครูบอกกับนักเรียนว่า ต่อไปนี้จะช่วยกันเขียนเรื่องที่อ่านกันมาแล้ว เป็นหนังสือของนักเรียนเองลงในกระดาษแผ่นใหญ่ที่มีขนาดพอให้นักเรียนทั้งชั้นอ่าน และมองเห็นได้อย่างทั่วถึง แล้วติดไว้บนกระดานหรือฝาผนังตามแต่สะดวก จากนั้นครูจึงให้นักเรียนตกลงกันว่า จะเริ่มเรื่องอย่างไร ต้องการเขียนประโยคใด โดยครูตั้งคำถามนักเรียนไปเรื่อยๆว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้างจนจบเรื่อง ซึ่งในขณะที่ครูเขียนประโยคไม่ควรหันหลังให้นักเรียน คือครูควรรยืนเอียงชิดด้านข้างของกระดาษ และออกเสียงคำนั้นๆ ในขณะที่เขียนเรื่องทุกครั้ง เพื่อให้ นักเรียนเห็นลีลาการเขียนที่ถูกต้อง และเข้าใจความสัมพันธ์ของเสียงกับตัวอักษรที่เขียนนั้นๆ

เมื่อครูเขียนคำ หรือประโยคหนึ่งๆ จบแล้ว ครูควรให้นักเรียนอ่านทวนคำและประโยคซ้ำก่อนเขียนคำ หรือประโยคใหม่ทุกครั้ง และเมื่อเขียนเรื่องไปได้สักระยะหนึ่ง ครูควรให้นักเรียนออกมาวาดภาพประกอบเรื่องที่เขียน และให้นักเรียนออกเสียงไปพร้อมๆ กัน ทบทวนเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วให้นักเรียนช่วยกันแต่งชื่อเรื่อง

ข้อสังเกต : ในขณะที่ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องที่แต่งจากกระดาษแผ่นใหญ่ นั้น ครูควรใช้ไม้ชี้ตัวอักษรตามไปด้วย และอาจชี้คำสลับที่ให้อ่านบ้าง เพื่อดูว่านักเรียนอ่านได้จริง หรือใช้การจำคำในประโยค ซึ่งเป็นวิธีการตรวจสอบความแม่นยำในการอ่านของนักเรียน

การประเมินผล : สังเกตดูการบอกลำดับเรื่องของนักเรียน การอ่านออกเสียง และการจดจำคำ และประโยคต่างๆ

ขั้นตอนที่ 4 : ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่

จุดมุ่งหมาย : เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงและแสดงออกถึงความเข้าใจความหมายของคำ และประโยคต่างๆของเรื่องที่อ่านได้

กระบวนการสอนนี้ ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ ประมาณ 4 - 5 คน เพื่อทำหนังสือเล่มใหญ่จากเรื่องที่อ่าน และสำหรับนักเรียนที่ยังเขียนเองไม่ได้ หรือเขียนยังไม่ค่อยดี ครูควรเขียนเรื่องโดยลอกประโยค ที่เขียนไว้ในขั้นตอนที่ 3 ลงในกระดาษแผ่นใหญ่พอที่จะใช้ทำเป็นหนังสือเล่มใหญ่ เพื่อเป็นแหล่งการเรียนรู้ของกลุ่ม และนำมาอ่านหน้าชั้นเรียนให้นักเรียนเห็นได้ชัดเจน

โดยครูควรตกลงกับนักเรียนว่าจะให้ครูเขียนหน้าใด วาดรูปที่ใด และเว้นให้นักเรียนวาดภาพประกอบในแต่ละตอนของเรื่องตามแต่จะตกลงกันในกลุ่มของนักเรียนเอง

หมายเหตุ : ในขั้นตอนนี้ ถ้าครูเขียนเรื่องให้แต่ละกลุ่มไม่ทัน ครูอาจใช้นอกเวลาเรียนเขียนให้ แต่ต้องหลังจากที่ได้ตกลงกับนักเรียนว่าต้องการให้ครูวาดรูปภาพตรงไหน ครูจึงเว้นที่ไว้ และควรให้นักเรียนในกลุ่มผลัดกันอ่านหน้ากระดาษที่เขียนแล้ว จากนั้นจึงแบ่งงานให้ทุกคนวาดภาพประกอบเรื่อง โดยลอกเรื่องที่เขียนไว้หลายๆ ชุดเพื่อให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำงานได้อย่างทั่วถึง แล้วจึงให้นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุลของตนทั้งกลุ่มไว้ด้านหลังปกรบรวมผลงาน เย็บเล่มแล้วให้แต่ละกลุ่มออกมาแสดงผลงาน โดยช่วยกันอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้นเรียนจะทำให้ นักเรียนสนุกสนานในการอ่าน เพราะได้เห็นผลงานของตนเอง

การประเมินผล :

1. สังเกตการอ่าน และการทำงานร่วมกันของนักเรียน ได้แก่ ความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม การเก็บของเข้าที่ การรู้จักแบ่งปัน และช่วยเหลือกันให้งานเสร็จลุล่วงไปด้วยดี
2. สังเกตภาพสื่อความหมายของเรื่องว่ามีความสอดคล้องกับเรื่องได้ดี หรือไม่ อย่างไร

ขั้นตอนที่ 5 : ให้นักเรียนทำกิจกรรมทางภาษาด้วยเกม

จุดมุ่งหมาย : เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยองค์ประกอบย่อยของภาษาต่างๆ ได้แก่ เสียง ตัวสะกด ไวยากรณ์ จนเกิดความแม่นยำ สามารถอ่านและเรียบเรียงคำเป็นประโยค สะกดคำ เขียนคำและประโยคได้ รวมทั้งเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ยื่นมาได้แล้ว

กระบวนการสอนในขั้นตอนนี้ ครูจะให้นักเรียนใช้หนังสือเล่มใหญ่ของกลุ่มเป็นแหล่งการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนได้ค้นคว้า การสะกดคำ การเขียนคำ และประโยคพร้อมทั้งความหมายของคำและประโยคจากหนังสือ และมีเกมที่ใช้บัตรคำประกอบการเรียนการสอน เพราะเป็นสื่อวัสดุที่สิ้นเปลืองน้อย และมีประสิทธิภาพ

การประเมินผล : สังเกตความถูกต้องในการทำกิจกรรมทางภาษาในจุดประสงค์ ดังนี้

จุดประสงค์ : ให้นักเรียนสามารถ

1. จำคำในหนังสือเล่มใหญ่ได้
2. อ่านคำในหนังสือเล่มใหญ่ได้
3. เขียนคำในหนังสือเล่มใหญ่ได้
4. นำคำมาแต่งเป็นประโยคเปล่าได้
5. อ่านและเขียนประโยคที่แต่งได้

6. แจกลูก – ประสมคำ จากคำในหนังสือเล่มใหญ่ไปสู่คำใหม่ได้
7. นำคำใหม่มาแต่งประโยคปากเปล่าได้
8. อ่านและเขียนประโยคใหม่ได้
9. อ่านเรื่องจากเรื่องใหม่ได้
10. เล่าเรื่องหรือบอกรายละเอียดจากสิ่งที่อ่าน-ที่ฟังและพบในชีวิตประจำวันได้
11. พูดโต้ตอบสนทนาเรื่องใหม่ต่างๆ ได้
12. เขียนเรื่องสั้นๆ ได้

สำหรับหนังสือประเภทวิธีการนั้น เป็นเนื้อความเกี่ยวกับการแนะนำการปฏิบัติ โดยกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือขั้นตอนปฏิบัติอย่างชัดเจน มีการให้รายละเอียดของวัสดุที่ใช้ และเรียงลำดับขั้นตอนการปฏิบัติ ลักษณะภาษาเป็นประโยคคำสั่ง ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล มีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : ครูแนะนำวัสดุต่างๆ ที่จะใช้เกี่ยวกับเรื่องที่ทำ แล้วสาธิตเกี่ยวกับการทำสิ่งต่างๆ ทีละขั้นตอนอย่างช้าๆ และชัดเจน

ขั้นตอนที่ 2 : ให้นักเรียนเล่าวิธีการทำสิ่งต่างๆ ที่ครูสอนไปแล้วตามลำดับขั้นตอนการทำ พูดย้ำตามครูถึงขั้นตอนในการทำ ทดลองปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 3 : เขียนเรื่องที่ทำร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน โดยให้นักเรียนจะช่วยกันเขียนเรื่องที่ทำลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ครูทำหน้าที่เจรจาหาข้อตกลงร่วมกัน

ขั้นตอนที่ 4 : ทำหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความตามสิ่งที่เขียนในขั้นที่ 3 มีการวาดรูปภาพขั้นตอนการทำประกอบลงเป็นหนังสือเล่มใหญ่

ขั้นตอนที่ 5 : เล่นเกม และกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่นๆ โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ที่ทำเสร็จแล้วเป็นแหล่งการเรียนรู้ค้นคว้า

ดังนั้น แนวทางการประเมินการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ครูผู้สอนสามารถสรุปประเมินพฤติกรรมของนักเรียนได้ดังนี้

1. การเล่าเรื่องย้อนกลับ หลังจากฟังครูพูดจบแล้ว
2. การสื่อความเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยแสดงบทบาทสมมติ และวาดภาพประกอบเรื่อง
3. การบอกลำดับก่อน-หลัง ของเรื่อง ในขณะที่นักเรียนร่วมกันเขียนเรื่องในขั้นที่ 3
4. การออกเสียงคำต่างๆ ระหว่างการเล่าเรื่องย้อนกลับ และเล่นเกม
5. การเรียงประโยคจากการเล่นเกม
6. การสะกดคำ และแต่งประโยคหลังจากการเรียน
7. ความร่วมมือของนักเรียน และความรับผิดชอบการปฏิบัติงานกลุ่มแบบ

ประชาธิปไตย

8. ความสนใจของนักเรียนเกี่ยวกับการอ่าน (สังเกตจากการนำหนังสือไปศึกษาหรือค้นคว้าด้วยตนเองในเวลาว่าง)

การเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน (Scaffolding)

การเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง การช่วยเหลือผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ โดยการต่อความ เสริมความคิด ที่ผู้เรียนต้องการพูด เขียน หรือแสดงออกทางความคิดต่างๆ เพื่อการสื่อสาร รวมทั้งให้กำลังใจผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ทั้งทางวาจา และไม่ใช่วาจา การช่วยผู้เรียนดังกล่าวจะกระทำได้โดย ผู้สอนสร้างปฏิสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นร่วมกับผู้เรียน หรือมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ไปพร้อมกันกับผู้เรียน จะเน้นการช่วยเหลือของครูในการใช้ภาษาไปพร้อมๆกับผู้เรียน เมื่อนักเรียนเกิดการติดขัด ไม่สามารถใช้ภาษาออกมาได้ เช่น ในการพูด การอ่าน การเขียน หรือ การแสดงออกด้วยท่าทางเพื่อสื่อความหมายต่างๆ แต่มีได้หมายถึง การให้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน โดยให้การซ้ำย้ำทวน หรือถามคำถามแก่ผู้เรียนเพื่อคิดค้นหาคำตอบ

ดังนั้น จึงอาจเปรียบเทียบการเสริมต่อการเรียนรู้ได้กับการก่ออิฐเพื่อการก่อสร้างที่ละก้อน จนกระทั่งเกิดเป็นรูปเป็นร่างของการก่อสร้างนั้นๆ โดยผู้สอนกับผู้เรียนจะช่วยกันปฏิบัติการทาง ภาษา เช่น เมื่อครูให้นักเรียนอ่านข้อความใดแล้ว นักเรียนก็เริ่มอ่าน แต่เกิดการติดขัดอ่านต่อไปไม่ได้ ครูก็จะอ่านให้ฟัง และอ่านไปพร้อมๆกับนักเรียน จากนั้นครูจะหยุดอ่านเมื่อเห็นนักเรียนอ่าน ต่อได้แล้วการช่วยเหลือดังกล่าวผู้เรียนจะเกิดความมั่นใจ และอบอุ่นใจในการเรียน เนื่องจากเห็นว่าการเรียนไม่ใช่เรื่องยาก เพราะจะรู้สึกสนุกสนานในการปฏิบัติกิจกรรม และสัมฤทธิ์ผลในการปฏิบัติ

ก. วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้นั้น ผู้สอนต้องเข้าใจหลักการช่วยเหลือผู้เรียนว่า การมีส่วนร่วมของผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น สิ่งสำคัญของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา คือ ทุกขั้นตอนของการสอน ผู้สอนกับผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมช่วยเหลือซึ่งกัน ในการเรียนรู้ จึงเป็นผลให้การปฏิบัติการทางภาษาของผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ง่ายและรวดเร็ว

ขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนจะช่วยเหลือผู้เรียนเสริมต่อคำพูดต่างๆ ที่สนทนาเกี่ยวกับ ความหมายของเรื่อง

ขั้นตอนที่ 2 ผู้สอนจะช่วยเหลือผู้เรียนเสริมต่อการเล่าเรื่องกลับของผู้เรียนที่ ติดขัด นึกไม่ออก หรือใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ผู้สอนต้องช่วยเสริมคำพูด ต่อเติมคำพูดให้แก่ผู้เรียน เมื่อมีการอภิปรายสนทนาเกี่ยวกับเรื่อง จังหวะของการเสริมต่อคำพูดของครูต้องพิจารณาด้วยว่า เมื่อใดเราควรหยุด และให้ผู้เรียนได้พูดภาษาต่างๆ ของตนเอง และเมื่อใดจะช่วยเสริมต่อให้ ส่วนมากมักเป็นตอนที่ผู้เรียนเกิดความลังเลใจ ไม่แน่ใจ ไม่มั่นใจ ไม่กล้า หรือไม่สามารทำได้ ผู้สอนจะใช้วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ทันที การแสดงบทบาทสมมติก็เช่นเดียวกัน ผู้สอนมีส่วนที่จะช่วยให้การเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนประสบความสำเร็จ และสนุกสนานได้

ขั้นตอนที่ 3 ผู้สอน และผู้เรียนจะช่วยกันคิดเขียนเรื่อง ช่วยให้ผู้เรียนนึกถึง ความหมาย และเลือกคำที่พบได้ ผู้สอนจะต้องเข้าใจลักษณะ และชนิดของเนื้อความที่ผู้เรียนจะ เขียน และพยายามเสริมต่อการเขียนของผู้เรียนตามการดำเนินในเนื้อความนั้นๆด้วยการใช้คำถาม ง่ายๆ หรือการพูดให้นึกถึงเรื่องต่างๆ ที่จะเขียนต่อไปได้ง่าย เช่น เริ่มพูดคุยว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่

เกี่ยวกับใคร เกิดขึ้นที่ใด และมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง เพื่อช่วยโยงลำดับของเรื่อง เป็นต้น.

ขั้นตอนที่ 4 ผู้สอนจะให้ผู้เรียนลองอ่านเรื่องในกลุ่มพร้อม ๆ กันจากหนังสือเล่มใหญ่ หรือเล่าให้ฟังเป็นกลุ่ม และจะช่วยอ่านไปพร้อมกับผู้เรียน หรือเล่าเรื่องจากภาพไปพร้อม ๆ กัน

ขั้นตอนที่ 5 ผู้สอนมีส่วนช่วยเหลือผู้เรียนในการเล่นเกมน่าสนใจ โดยการแนะนำ และเล่นไปพร้อมกับผู้เรียนในระยะแรก หรือรอจังหวะที่ผู้เรียนติดขัด และไม่สามารถทำกิจกรรมได้ โดยการช่วยทำกิจกรรมนั้น ต้องไปพร้อม ๆ กันกับผู้เรียนทีละตอน ทีละอย่าง และให้ผู้เรียนทำต่อไป ด้วยตนเองจนกว่าจะประสบความสำเร็จ

การเสริมต่อการเรียนรู้ดังกล่าว จะช่วยให้ผู้เรียนมีกำลังใจและเป็นการแก้ปัญหาการเรียนการสอนที่ตรงจุดมากที่สุด เพราะผู้สอนจะเข้าใจปัญหาของผู้เรียนได้อย่างละเอียดว่าตอนใดผู้เรียนมีปัญหา ทำให้ผู้สอนสามารถปรับปรุงการเรียนการสอนตลอดจนการใช้สื่อต่าง ๆ ที่มีอยู่ได้ในขณะเดียวกัน นับว่าเป็นการวัดและประเมินผลการสอนไปในตัวได้ด้วย

ข .ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้มีดังนี้

1. ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ และเห็นว่าการเรียนรู้สิ่งใหม่ไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป
2. ผู้เรียนมีกำลังใจในการเรียนรู้ที่ตนประสบความสำเร็จมากขึ้น
3. ผู้สอนมีความกระตือรือร้นมากขึ้นในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน
4. ผู้สอนสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของผู้เรียนได้เป็นรายบุคคลมากขึ้น และแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างตรงจุด ปัญหาการเรียนซ่อมเสริมจะน้อยลง
5. เกิดความใกล้ชิดสนิทสนม และเป็นกันเองมากขึ้นระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน
6. เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการแสวงหาแนวร่วมในการทำงานร่วมกัน และสร้างความสามัคคีระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เป็นการเสริมสร้างแนวคิดประชาธิปไตยต่อผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

งานวิจัยต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ และคนอื่นๆ (Walker and others. 1983 : 72) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียนพื้นเมืองชาวออสเตรเลีย ที่โรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park School) ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กกลุ่มทดลองมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน

ต่อมาปี ค.ศ. 1984 วอล์คเกอร์ และคนอื่นๆ (Walker and others. 1983 : 72) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบเดียวกันกับนักเรียนระดับ Junior และ Senior ของโรงเรียน Mapperby และ Marryvale ใช้เวลาทดลอง 18 เดือน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงมากขึ้น

งานวิจัยในประเทศ

ริชาร์ด วอร์คเกอร์ , เบรนต์ บาร์ทเล็ต และ เสวลักษ์ณ์ รัตนิวิช ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประถมสาธิต มศว. ประสานมิตร ใช้เวลา 20 คาบ (คาบละ 20 นาที) ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาทักษะการพูดได้ดีในเวลา 20 (คาบละ 20 นาที)

เสวลักษ์ณ์ รัตนิวิช และคนอื่นๆ (2530 : 7) ได้ทดลองสอนวิชาภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดสุรินทร์ พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีความสนใจวิชาภาษาไทย สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ศุภลักษณ์ สัตยวณิช (2537 : 90) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาอม อำเภอยานนาวา จังหวัดกรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีความสามารถ และความสนใจในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นวลจันทร์ แซ่เท้น (2538 :80) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนครนุสดีศึกษาลัย อำเภอมือง จังหวัดสุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนศูนย์การเรียนที่พัฒนาด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอน มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และมีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เปรมวดี รัตกุล (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบ้านสวายสอ อำเภอมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิตติรัตน์ ศิลาจันทร์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพัฒนาการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 80.71 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 84.38

กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มศว. ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) กรุงเทพฯ ๙ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่ใช้ชุดการสอน รายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการ รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการ รูปแบบที่ 1 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพ วิธีการหนึ่ง มีการพัฒนารูปแบบการสอนอย่างต่อเนื่อง และให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอื่นดีขึ้นด้วย จึงนับได้ว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นวิธีการสอนที่มีการบูรณาการอย่างสมบูรณ์

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม

3.1 ความเป็นมาและความหมาย

การสอนแบบเดิม (Tradition Instruction) เป็นวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation Instruction) หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Convention Instruction เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1950 นิยมใช้สอนภาษากรีกและลาติน การสอนแบบนี้ไม่เน้นการฟัง-พูด แต่เน้นไวยากรณ์ และการแปล เพื่อให้สามารถอ่านตำราและวรรณคดีภาษากรีกและลาตินได้ การสอนแบบไวยากรณ์ และแปลนี้ ได้ถูกนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน และเห็นคุณค่าของบทประพันธ์วรรณคดีอังกฤษ เนื่องจากมีความเชื่อว่า การเรียนไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในไวยากรณ์ในภาษาที่เรียนมากขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนเขียนภาษาที่เรียนได้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังคาดหวังว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ด้วยวิธีนี้จะช่วยเพิ่มพูนสติปัญญาของผู้เรียน แม้ว่าผู้เรียนจะไม่เคยมีโอกาสดูแลใช้ภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียนในการพูด แต่เป็นการฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้า อันจะนำไปสู่การพัฒนาความคิด สติปัญญา ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก

การสอนแบบเดิมนี้อิงความคิดที่ว่า ภาษามีกฎเกณฑ์มีระบบและระเบียบ การเรียนภาษา คือ การเรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ต่างๆของภาษา ดังนั้นจุดประสงค์พื้นฐานของการสอน คือ ให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านวรรณกรรมภาษาต่างประเทศที่เรียน และรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน โดยเชื่อว่าผู้เรียนรู้ไวยากรณ์และความหมายของคำศัพท์ต่างๆแล้ว ก็สามารถเข้าใจข้อความต่างๆในภาษาที่เรียน สามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง และถ้าผู้เรียนสามารถแปลเป็นภาษาของตนได้ ก็จัดได้ว่าประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนตามแนวการสอนนี้ การสอนแบบเดิมจะเน้นทักษะการอ่านและการเขียน เพราะภาษาที่ใช้ในวรรณกรรมเป็นภาษาเขียนมากกว่า

ภาษาพูด ส่วนทักษะการฟังและการพูด ตลอดจนการออกเสียง จะใช้วิธีเรียนแบบท่องจำกฎเกณฑ์ และคำศัพท์ และแปลเป็นภาษาของตน ผู้สอนจะดำเนินการสอนในชั้นเรียนเป็นผู้ควบคุม และให้ความรู้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งผู้สอน การเรียนภาษาจะใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ ประเมินความสามารถของผู้เรียนจากความเร็วและความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด จึงอาจกล่าวได้ว่า การสอนแบบนี้ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาจริงๆ มากกว่าที่จะให้พื้นฐานในการเรียนรู้วิธีการใช้ภาษา คือ ช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่าภาษามีระบบอย่างไร มากกว่าที่จะรู้ว่า เจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไร ซึ่งการสอนแบบนี้ ปัจจุบันยังเป็นมาตรฐานการสอนภาษาในสถาบันการศึกษาหลายแห่ง

3.2 ขั้นตอนการสอนแบบเดิม

การสอนแบบเดิม ประกอบด้วยบทเรียนและแบบฝึกหัด โดยในบทเรียนแต่ละบทจะเป็นบทความ หรือข้อความผู้เรียนอ่าน และมีคำศัพท์ ไวยากรณ์ที่นำมาจากบทความนั้น มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ

เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์

โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดด

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง

โดยอธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆให้ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน

โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถาม และวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้

โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องคำศัพท์

(ละเอียด จุฑานันท์. 2539 : 85-86 ; ทิพวัลย์ มาแสง. 2532 : 19-20)

จากข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การสอนแบบเดิมเป็นการสอนที่ส่งเสริมการอ่านและการเขียนโดยการให้ท่องจำคำศัพท์ กฎไวยากรณ์ และการแปลเป็นหลัก กิจกรรมการเรียนการสอนไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกหรือแสดงความคิดเห็น และขาดการฝึกทักษะกระบวนการกลุ่มเป็นการเรียนการสอนที่ยังยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง

ตาราง 3 แสดงขั้นตอนการสอน 2 วิธี

การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1	การสอนแบบเดิม
ขั้นตอนที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังทั้งเรื่อง	ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนา เกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ
ขั้นตอนที่ 2 นักเรียนเล่าเรื่อง ลำดับเรื่อง สนทนาหรืออภิปราย อ่านออกเสียง เล่นบทบาทสมมติ	ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์ โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และ สอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดดๆ
ขั้นตอนที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน	ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้ ผู้เรียนทราบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบแล้ว ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด
ขั้นตอนที่ 4 นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่	ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปล เป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์ กฎไวยากรณ์
ขั้นตอนที่ 5 นักเรียนเล่นเกมหรือกิจกรรมเสริมทางภาษาอื่นๆ	ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัด เพิ่มเติม หรือให้ท่องคำศัพท์

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

4.1 ความหมายของเจตคติ

เจตคติหรือทัศนคติ เดิมมาจากคำภาษาอังกฤษ "Attitude" มีรากศัพท์มาจากคำว่า Aptus หมายถึง ท่าที ความรู้สึก ความคิดเห็นที่แสดงออกมาของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความหมายของเจตคติ มีนักการศึกษาต่างประเทศให้ความหมายไว้มากมาย เช่น นิวคอมบ์ (เปรมวดี รัตกุล . 2541 : 54 ; อ้างอิงจาก Newcomb.1954 : 128) ได้กล่าวว่า เจตคติจะอยู่ในเฉพาะบุคคลตามลักษณะของสิ่งแวดล้อมที่คนนั้นได้รับ และจะแสดงพฤติกรรมออกมาสองลักษณะ คือลักษณะพึงพอใจหรือชอบ ทำให้เกิดความรักใคร่ อยากใกล้ชิดสิ่งนั้นๆ เรียกว่าเจตคติเชิงนิมิตหรือเชิงบวก (Positive Attitude) กับเจตคติที่แสดงออกมาในลักษณะไม่พึงพอใจ เบื่อหน่าย ทำให้เกิดความชิงชัง ไม่อยากใกล้ชิดสิ่งนั้นๆ เรียกว่าเจตคติเชิงนิเสธหรือเชิงลบ (Negative Attitude) ซึ่งสอดคล้องกับ กู๊ด

(Good. 1973 : 48) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นสภาพความพร้อมที่จะแสดงออกมาในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง อาจเป็นการเข้าหา หรือต่อต้านสภาพการณ์บางอย่างต่อบุคคล หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น รัก กลัว หรือไม่พอใจต่อสิ่งนั้นๆ และแมคโดแนล (McDonald. 1959 : 564) ได้กล่าวถึงเจตคติว่า เป็นความโน้มเอียง หรือความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมในทางใดทางหนึ่ง

ส่วน ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962 : 564) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจตคติเพิ่มเติมว่าเป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกครั้งแรกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และพร้อมที่จะสนองแนวความคิดหรือสภาพการณ์ในการเข้าหาหรือออกห่างเมื่อพบสิ่งดังกล่าวในครั้งต่อไป

สำหรับประเทศไทย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2535 : 328) ได้ให้ความหมายเจตคติว่า เป็นท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 1) กล่าวว่า เจตคติเป็นความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ เช่น ต่อบุคคล ต่อสิ่งของ การกระทำ สถานการณ์และอื่นๆ รวมทั้งท่าทีที่บ่งถึงสภาพจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และ สุรางค์ จันทน์เอม (2524 : 40) ได้กล่าวถึงเจตคติ คือ สภาพจิตใจของบุคคลแต่ละคนที่เกิดจากประสบการณ์ การเรียนรู้ ที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น รวมทั้งพฤติกรรมของบุคคลนั้นๆ

ส่วน สุวัฒน์ จันทน์ลอย (2527 : 45) ได้กล่าวว่า เจตคติ คือการแสดงออกทางความรู้สึก ความคิดเห็น และท่าทางที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวกคือ เห็นด้วย ชอบ พอใจ และในทางลบ คือ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ ไม่พอใจ และเจตคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งสามารถสร้างสม และเปลี่ยนแปลงได้ และสมบูรณ์ ชิตพงศ์ (นฤมล เลียบสวัสดิ์. 2545 : 40 ; อ้างอิงจาก สมบูรณ์ ชิตพงศ์. 2519 : 14) ได้ให้ความหมายเพิ่มเติมว่า เป็นความคิดเห็น ท่าที ความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหลังจากที่ได้รับประสบการณ์สิ่งนั้น ซึ่งไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถสังเกตและวัดได้จากการแสดงออกของบุคคลนั้น เช่น ท่าทาง ความเชื่อ และความคิดเห็น

จากความหมายของเจตคติดังกล่าว สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อ และท่าทีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งในทางบวกและทางลบ เช่น การเห็นด้วย ความรู้สึกพอใจ ความชอบ หรือไม่เห็นด้วย ไม่พอใจ ไม่ชอบ อายากหลีกเลี่ยงจากสิ่งนั้นๆ และเจตคตินี้สามารถสร้างสม เปลี่ยนแปลงได้ตามวัย ไม่สามารถวัดได้โดยตรง ต้องสังเกต และวัดจากการแสดงออกของคนนั้นๆ

4.2 ลักษณะของเจตคติ

ลักษณะสำคัญของเจตคติ ส. วาสนา ประवालพฤษ (อุษณีย์ วรรณจีย์. 2536 : 75 ; อ้างอิงจาก ส. วาสนา ประवालพฤษ. 2524 : 5) ได้สรุปไว้ ดังนี้

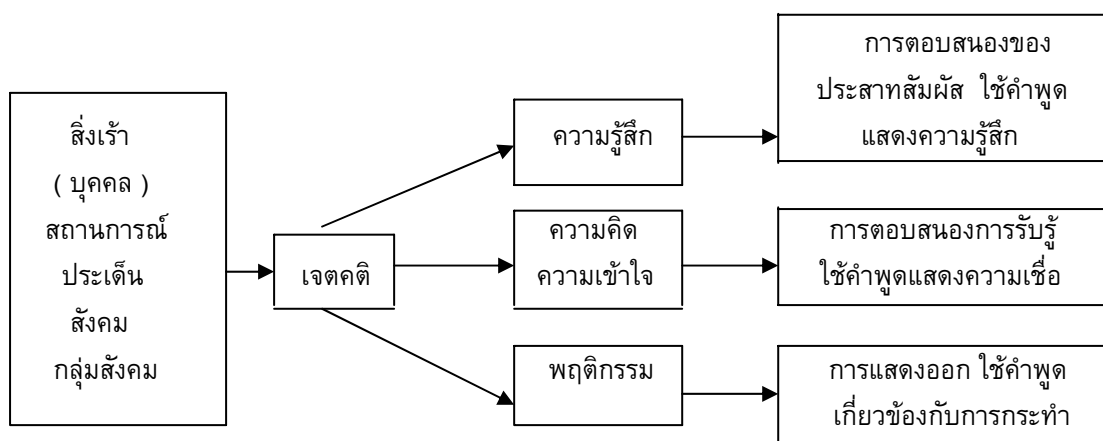
1. เจตคติเป็นการเตรียมความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางที่ชอบ หรือไม่ชอบต่อสิ่งนั้น ซึ่งการเตรียมนี้ เป็นการเตรียมภายในของจิตใจมากกว่าภายนอกที่จะสังเกตเห็นได้
2. สภาวะตอบสนองของบุคคลที่จะยอมรับ หรือไม่ยอมรับ ชอบ หรือไม่ชอบต่อสิ่งต่างๆ นั้น มีลักษณะที่ซับซ้อน ทั้งนี้จะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับอารมณ์ด้วย

3. เจตคติไม่ใช่พฤติกรรม แต่เป็นสภาวะของจิตใจที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิด และเป็นตัวกำหนดแนวทางในการแสดงออกของพฤติกรรม
4. เจตคติไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถสร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมที่แสดงออกมาเพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำนายหรืออธิบายเจตคติได้
5. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ ซึ่งบุคคลจะมีเจตคติในเรื่องเดียวกันแตกต่างกันได้ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม ระดับอายุ เพศ ปัญหา
6. เจตคติมีความคงที่และแน่นอนพอสมควร แต่อาจเปลี่ยนแปลงได้
จะเห็นได้ว่า เจตคติเป็นลักษณะที่เกิดจากบุคคล โดยผ่านการเรียนรู้มาตั้งแต่เด็ก ประสบการณ์ทั้งมวลที่ได้รับทั้งทางตรงและทางอ้อม มีอิทธิพลทำให้เกิดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือปฏิเสธ ตามความคิดเห็นของแต่ละบุคคล ลักษณะของเจตคตินี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามวัยต่างๆ

4.3 องค์ประกอบของเจตคติ

มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้แก่ เครนซ์และอีเกอร์ตัน (Krench and Egerton. 1962: 139-140) แมคไกร์ (Meguire.1969 : 155-156) และประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 34) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ในลักษณะเดียวกันว่า เจตคติมีองค์ประกอบพื้นฐาน 3 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Component) คือ ความรู้ ความคิด และความเข้าใจของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ จากการได้รับรู้ประสบการณ์ หรือข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งนั้นก่อน จึงจะสามารถกำหนดท่าที ความรู้สึกต่อสิ่งเรานั้นได้
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) คือ ความรู้สึกต่างๆ เช่น ความพอใจ ความชื่นชม ไม่ชอบ หรือรังเกียจ ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้จะเกิดขึ้นโดยมีความรู้ ความคิด หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้นๆ ของแต่ละบุคคลเป็นตัวกำหนด
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) คือ แนวโน้มในทางปฏิบัติที่จะสนองต่อสิ่งเร้าใดๆ ทั้งด้านบวก หรือด้านลบ เช่น การยอมรับ การไม่ยอมรับ ความเต็มใจ หรือไม่เต็มใจ ดังภาพประกอบ 14

ภาพประกอบ 14 แสดงองค์ประกอบของเจตคติ

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบทั้งสามด้านของเจตคตินี้มีความสัมพันธ์กัน เพราะการแสดงออกทางด้านท่าทางหรืออารมณ์ ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกที่แตกต่างกัน ในทางกลับกันความรู้สึกนี้ก็คิดจะส่งผลถึงองค์ประกอบด้านท่าทาง และอารมณ์ ดังนั้น ในการเรียนการสอนครูจึงควรคำนึงถึงองค์ประกอบทั้งสามด้าน เพื่อช่วยเสริมสร้างเจตคติที่ดีแก่ผู้เรียน

4.3 แหล่งการเกิดเจตคติ

แหล่งสำคัญที่ทำให้เกิดเจตคติ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 91-99) ได้กล่าวไว้มี 4 แหล่ง ดังนี้

1. ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific Experience) คือ การมีประสบการณ์เฉพาะอย่างต่อบุคคลนั้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าเรามีประสบการณ์ที่ไม่ดี เราก็จะรู้สึกไม่ชอบบุคคลนั้น
2. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication from others) คือ เจตคติจากการสื่อสารกับผู้อื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบุคคลในครอบครัว เช่น เด็กมีเจตคติต่อการขโมยสิ่งของว่าเป็นสิ่งไม่ดี เพราะได้รับคำสั่งสอนจากพ่อแม่ว่าการขโมยเป็นสิ่งไม่ดี เป็นต้น.
3. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Model) หมายถึง เจตคติที่เกิดจากการเลียนแบบ เช่น การที่นาย ก. ได้เห็นพ่อของตนกลัวเสียงฟ้าร้องทำให้นาย ก. เกิดเจตคติต่อเสียงฟ้าร้องว่าเป็นสิ่งน่ากลัว
4. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional Factor) หมายถึง เจตคติที่เกิดขึ้นเนื่องจากสถาบัน ได้แก่ โรงเรียน หน่วยงานหรือสถานที่ประกอบศาสนาดังๆ สถาบันเหล่านี้จะเป็นแหล่งที่มา และเป็นสิ่งช่วยสนับสนุนให้เกิดเจตคติบางอย่าง

ซึ่งสอดคล้องกับ ลัดดา กิติวิภาค (2523 : 238 – 240) ได้กล่าวถึงเจตคติว่า เกิดจากสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดู ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และเนื่องมาจากการเอาอย่างบุคคลที่ตนชื่นชอบ
2. ประสบการณ์ที่สะสมกันมาของบุคคล เช่น เด็กบางคนมีเจตคติไม่ดีต่อเพื่อนรุ่นเดียวกัน เพราะถูกเพื่อนรังแกบ่อย ๆ จึงหันไปเล่นกับคนที่มีอายุมากกว่า
3. ประสบการณ์ที่ประทับใจ ทำให้เราจดจำไปนาน ซึ่งอาจเกิดขึ้นทันทีทันใดหรือเพียงครั้งเดียว
4. บุคลิกที่อยู่รอบตัว เช่น อาจชอบคนที่มีบุคลิกขรึม เป็นต้น
5. สื่อมวลชนต่างๆ เช่นหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ ฯลฯ
6. ความต้องการที่จะสมปรารถนาในสิ่งหรือบุคคลนั้นๆ

4.5 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

การเปลี่ยนแปลงเจตคติ (ซูซีฟ อ่อนโคกสูง. 2518 : 7; อ้างอิงจาก Calman. n.d.) ได้กล่าวว่าจะจะเป็นไปตามสภาพแวดล้อม สังคม ดังต่อไปนี้

1. การยินยอม (Compliance) คือ การยอมรับอิทธิพลจากผู้อื่น เพื่อให้ปฏิบัติตัวในทางที่ตนต้องการหรือพอใจ
2. การเลียนแบบ (Identification) คือ พฤติกรรมที่แสดง เพื่อให้เหมือนสมาชิกในสังคมให้คนอื่นเห็นว่าตนเป็นคนเก่ง เพื่อที่จะมีสัมพันธภาพอันดีกับคนอื่น
3. การรับอิทธิพล (Internalization) คือ การรับอิทธิพลจากสิ่งต่างๆ เนื่องจากตรงกับค่านิยมที่มีอยู่ในตัวบุคคล

ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเจตคติ มีสาเหตุดังนี้ (ซูซีฟ อ่อนโคกสูง. 2518 : 7; อ้างอิงจาก Triandis.1971:3)

1. ได้รับข้อมูลใหม่จากบุคคลหรือสื่อมวลชน
2. ได้รับประสบการณ์ตรงหรือความกระทบกระเทือนใจ
3. ถูกบังคับให้ปฏิบัติไม่ตรงกับเจตคติของตน
4. การรักษาทางจิตใจ เพื่อให้เข้าใจเหตุผลที่ถูกต้อง
5. เพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมใหม่

4.5 ประโยชน์ของเจตคติ

ประโยชน์ของเจตคติ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 5-6) ได้กล่าวไว้ ดังนี้

1. ช่วยทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว โดยการจัดรูปหรือด้วยระบบสิ่งของต่างๆที่อยู่รอบตัวเรา

2. ช่วยให้มีการเข้าข้างตนเอง โดยช่วยให้บุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีหรือปกปิดความจริงบางอย่าง ซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตนเอง
3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งการมีปฏิกริยาโต้ตอบหรือการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น ส่วนมากจะทำในสิ่งที่ทำให้เกิดความพอใจ หรือเป็นบำเหน็จรางวัลจากสิ่งแวดล้อมนั้น
4. ช่วยให้บุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง แสดงว่าเจตคตินั้นนำความพอใจมาให้

4.6 เจตคติต่อการเรียน

มีผู้ให้ความหมายเจตคติต่อการเรียนไว้มากมาย เช่น ศิริรัตน์ ภูสกุลเจริญศักดิ์ (นฤมล เลียบสวัสดิ์. 2545 : 39 ; อ้างอิงจาก ศิริรัตน์ ภูสกุลเจริญศักดิ์ : 2529) ได้ให้ความหมายของเจตคติต่อการเรียนว่า เป็นความคิดเห็น ความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ในเรื่องการเรียน หรือ เกี่ยวกับตัวครู การศึกษา และเพื่อน สามารถแสดงออกในรูปพฤติกรรม 2 ลักษณะ คือ

1. เจตคติต่อการเรียนทางบวก (Positive Attitude) เป็นการแสดงออกของนักเรียนในลักษณะพอใจ สนใจในการเรียน มีความรู้สึกที่ครูเป็นบุคคลที่น่าเคารพ สามารถถ่ายทอดความรู้ได้ดีเห็นคุณค่าของการศึกษา และเห็นว่าเพื่อนให้ความช่วยเหลือในเรื่องการเรียน

2. เจตคติต่อการเรียนทางลบ (Negative Attitude) เป็นการแสดงออกของนักเรียนในลักษณะไม่พอใจ ไม่สนใจในการเรียน ไม่ชอบเพื่อน ทำให้เกิดความท้อแท้ เบื่อหน่ายขาดเรียนบ่อย

ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของสุดฤทัย มุขยวศา และ ทศนีย์ เลิศเจริญ (นฤมล เลียบสวัสดิ์. 2545 : 40 ; อ้างอิงจากสุดฤทัย มุขยวศา และ ทศนีย์ เลิศเจริญ. ม.ป.ป.) ได้อธิบายความหมายของเจตคติต่อการเรียนว่า เป็นสภาพทางอารมณ์ ความรู้ ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก เพื่อตอบสนองต่อครู โรงเรียน ระบบการศึกษา และที่บ้าน เกิดจากประสบการณ์ และการเรียนรู้ ซึ่งแสดงออกได้ 2 ลักษณะ คือ

1. เจตคติในทางที่ดีต่อการเรียน (Positive Attitude) นักเรียนจะแสดงออกมาในลักษณะของความพึงพอใจ สนใจมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถ และวิธีการสอนของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา

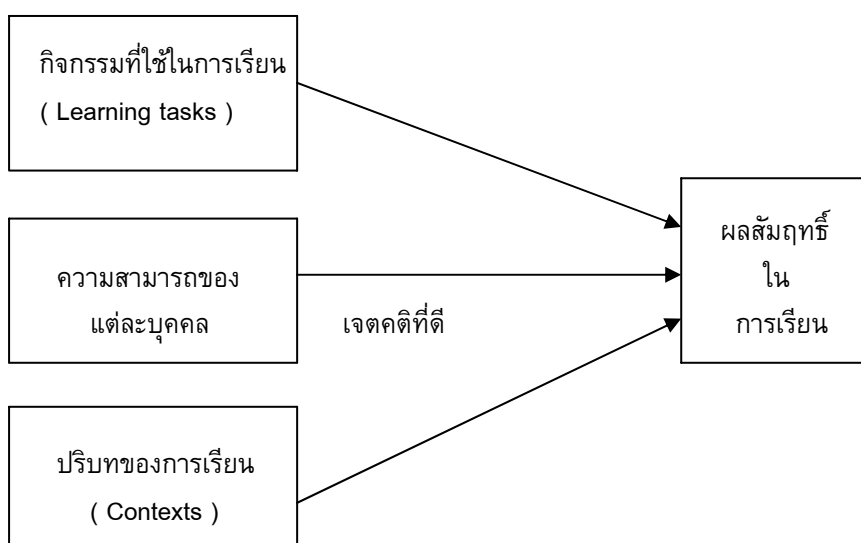
2. เจตคติในทางที่ไม่ดีต่อการเรียน (Negative Attitude) นักเรียนจะแสดงออกมาในลักษณะของความไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบครู ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อยๆ ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา

จากความหมายของเจตคติต่อการเรียนดังได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า เจตคติต่อการเรียน เป็นความคิดเห็น ความรู้สึก และท่าทีที่กระทำหรือแสดงออกของนักเรียนต่อการเรียน ทั้งในด้าน เนื้อหาวิชา ตัวครูผู้สอน วิธีการสอนของครู สถานที่ รวมทั้งบรรยากาศในชั้นเรียน และกิจกรรม ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนในวิชานั้นๆ ทั้งในด้านบวก และด้านลบ

4.7 เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

เจตคติมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อภาษานั้น ดังที่ แครชเชน (Krashen. 1981) ได้กล่าวไว้ว่า เจตคติ และความถนัดทางภาษา มีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ แต่ไม่ขึ้นต่อกันและกัน เช่น ผู้เรียนที่มีความถนัดต่ำ อาจจะมีเจตคติที่ดี หรือผู้เรียนที่มีความถนัดสูง อาจมีเจตคติในทางลบก็ได้ ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น อาจเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะสองทิศทาง และเปลี่ยนแปลงได้ ไม่คงที่แน่นอน จะขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในชั้นเรียน (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2525 : 21) ซึ่งสอดคล้องกับ จาโคว์ วิทส์ (สกุณา บุญสูง : 2540 : 30 ; อ้างอิงจาก Jakovits.1971 : 49) กล่าวว่า เจตคติต่อการเรียน ภาษาต่างประเทศ เป็นความรู้สึกที่ชอบหรือไม่ชอบ หรือเป็นกลางต่อการเรียนการสอนภาษา ต่างประเทศ แต่ไม่ว่าเจตคตินั้นจะเป็นแบบใด ก็มีส่วนกำหนดความสำเร็จในการเรียนได้ทั้งสิ้น เพราะผู้เรียนบางคนอาจไม่มีความต้องการใช้ภาษาได้เหมือนเจ้าของภาษา แต่เห็นความสำคัญ และประโยชน์ของการเรียนภาษาต่างประเทศ เช่น ทำให้ได้รับรู้แนวความคิดใหม่ หรือวิถีในการ ดำเนินชีวิตใหม่

นอกจากนี้ การ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert) ได้กล่าวว่า เจตคติ และแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สอง และมีความสัมพันธ์กันในลักษณะ ที่เป็นอิสระจากความถนัดและสติปัญญา นอกจากนี้ เจตคดียังเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ภาษา ต่างประเทศ (Oller and others.1977) เพราะเป็นสิ่งสนับสนุน หรือขัดขวางในการเรียนรู้ภาษา ต่างประเทศตามแบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา ดังภาพ ประกอบ 15

ภาพประกอบ 15 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา

จากรูปภาพแสดงแบบจำลองดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าเจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เกิดจากการที่ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจ และมองคุณค่าของ ภาษาต่างประเทศ จึงให้ความเอาใจใส่ต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังนั้นการจัดประสบการณ์ ในการเรียนภาษาต่างประเทศที่ดี จะช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป

4.8 หลักการและมาตรฐานวัดเจตคติ

การวัดเจตคติ ไพศาล หวังพานิช (2526 : 147 – 148) ได้เสนอหลักการวัดเจตคติไว้ดังนี้

1. ข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) เกี่ยวกับการวัดเจตคติ คือ

1.1 ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเจตคติของบุคคลนั้น จะคงอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพราะความรู้สึกนึกคิดของคนเรานั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จะต้องมีส่วนระยะเวลาใด เวลาหนึ่งที่ความรู้สึกของคนเรานั้นมีความคงที่ ทำให้สามารถวัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลนั้น ไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัดจึงเป็นแบบทางอ้อม โดยวัดแนวโน้มที่บุคคลนั้นแสดงออกหรือประพฤติอยู่เสมอ

1.3 เจตคติของบุคคลนั้น นอกจากจะแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิด แล้ว ยังมีการแสดงออกในรูปขนาด หรือปริมาณความคิด ความรู้สึกนึกคิดนั้นอีกด้วย จึงทำให้ทราบระดับความมากน้อย หรือความเข้มข้นของเจตคติด้วย

2. การวัดเจตคติมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ตัวบุคคลที่จะวัด , สิ่งเร้า และการตอบสนอง

3. สิ่งเร้าที่นิยมใช้ คือ ค่าความคิดเจตคติ (Attitude Statement) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษา ที่ใช้อธิบายคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก

(Attitude Continuum หรือ Scale) เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น.

4. การวัดเจตคติต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรง (Validity) ของการวัดเป็นพิเศษ คือ ต้องพยายามให้ผลของการวัดที่ได้ตรงกับความเป็นจริงของบุคคลทั้งในแง่ทิศทางและระดับ

สำหรับมาตราวัดเจตคติที่ใช้ในการวิจัย พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538 : 106 – 108) ได้กล่าวไว้ว่า มีอยู่หลายชนิด แต่ที่นิยมใช้กันมีอยู่ 3 ชนิด ดังนี้

1. วิธีของเทอร์สโตน
2. วิธีของลิเคิร์ต
3. วิธีใช้ความหมายทางภาษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้มาตราวัดเจตคติวิธีของลิเคิร์ต ผู้คิดมาตราวัดนี้คือ Rennis Likert ซึ่งมีขั้นตอนวิธีการสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติดังนี้

ขั้นตอนที่ 1. พิจารณาว่าจะวัดเจตคติของใคร ที่มีต่ออะไร แล้วให้ความหมายเจตคติกับสิ่งที่จะวัดนั้นให้แน่นอน

ขั้นตอนที่ 2. เมื่อตีความหมายได้แล้ว ก็สร้างข้อความแต่ละหัวข้อนั้นๆ โดยให้คลุมเนื้อหาในหัวข้อนั้นๆ กับข้อความที่จะถามเป็นข้อความที่เกี่ยวกับความรู้สึก หรือความเชื่อผู้ตอบ

ขั้นตอนที่ 3. ใช้แบบสอบถามกับกลุ่มบุคคล ที่มีลักษณะพื้นฐานใกล้เคียงกับกลุ่มที่จะทดสอบวัดเจตคติ จุดมุ่งหมายก็เพื่อเป็นการสนับสนุนข้อความ และคัดเลือกข้อความโดยวิธีการวิเคราะห์ข้อความ

4.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

งานวิจัยต่างประเทศ

แอสคอฟ และฟิชแบค (Askov and Fishback. 1973 : 1-7) ได้ศึกษาเจตคติในการอ่านของนักเรียน เกรด 1-3 พบว่าเพศและระดับชั้นมีผลต่อเจตคติในการอ่านสูงต่างกัน โดยเพศหญิงมีเจตคติต่อการอ่านสูงกว่าเพศชาย แต่ไม่มีผลต่อคะแนนการอ่าน

โรเอทเจอร์ และคนอื่นๆ (Roettger and others. 1979 : 138-141) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนชั้นระดับ 3-6 จำนวน 697 คน พบว่า เจตคติต่อการอ่านของนักเรียนระดับ 5-6 สูงกว่านักเรียนระดับอื่นๆ และมีความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการอ่านกับคะแนนความเข้าใจในการอ่าน ตลอดจนคะแนนด้านคำศัพท์ โดยผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงจะมีเจตคติในการอ่านสูงขึ้นด้วย

แอลลัน และมารีอา (Ellen and Maria. 1981 : 27 ; citing Krashen, n.d.) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการอ่าน และความสามารถในการเรียนทักษะอ่านกับนักเรียนเกรด 9-10 พบว่าเจตคติมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ยัสเซ็น (Yehia Ismail. 1986 : 1199 – A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติของครูสอนภาษาอังกฤษในอียิปต์ต่อวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่า ครูผู้สอนมีเจตคติที่ดีต่อวิธี

การสอนภาษาอังกฤษ

อนูโฟโร (Anuforo, Akudo. 1988 : 2521-A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการสอนแบบหลักการเรียนรู้แจ้ง พบว่า ผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

สติลลี่ (Colltte Hood. 1991 : 3208 – A) ได้ศึกษาเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนเกรด 4 ในฝรั่งเศส พบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุม

งานวิจัยในประเทศ

สมควร เกตุทอง (2534 : 77) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการสอนตามคู่มือครู พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทิพรัตน์ ลิ้มพะสุต (2534 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 6 ภายในกรุงเทพมหานคร พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวม เจตคติต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เจตคติเพื่อต้องการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ และเจตคติต่อการเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มาลินี สินธุ์นาย (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบชี้แนะประกอบวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบชี้แนะประกอบวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีเจตคติต่อวิธีการสอนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เปรมวดี รัตกุล (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดบ้านสวายสอ อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 และการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นฤมล เลียบสวัสดิ์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชูทิศเบญจมราชาลัย เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 เรียนการอ่านด้วยการฝึกใช้ความรู้เดิม โดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอดกับวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียน

การอ่านด้วยการฝึกใช้ความรู้เดิม โดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอดมีเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับวิธีสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มศว. ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) กทม. ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่ใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการ รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชนิดวิธีการ รูปแบบที่ 1 มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว

5.1 ความหมายของการปรับตัว

ความหมายของการปรับตัว มีนักจิตวิทยาการศึกษาต่างประเทศ ได้ให้ความหมายไว้มากมาย ดังนี้

ดาร์วิน (นิภา นิชยาน. 2520 : 7-9 ; อ้างอิงจาก Darwin : 1859) ได้เริ่มใช้คำว่า “ การปรับตัว ” ในทฤษฎีวิวัฒนาการของเขาในวิชาชีววิทยา เมื่อปี ค.ศ. 1859 ในความคิดที่ว่า สิ่งมีชีวิตที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาวะแวดล้อมของโลกที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายได้เท่านั้นที่จะดำรงอยู่ได้ ซึ่งความคิดนี้ได้ทำให้นักจิตวิทยาได้นำคำว่า “ การปรับตัว ” มาใช้ทางจิตวิทยา และศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ด้านการปรับตัวเป็นไปตามแรงผลักดันภายนอก และแรงผลักดันภายใน ในเวลาต่อมา

ซึ่งสอดคล้องกับ ลาซารัส (Lazarus. 1969) ได้ให้ความคิดว่าการปรับตัว ประกอบด้วยกระบวนการหรือวิธีการทั้งหลายทางจิต ซึ่งมนุษย์ใช้ในการเผชิญข้อเรียกร้อง หรือแรงผลักดันภายนอกและภายใน

ส่วน มาล์มและเจมิสัน (Malm and Jamison. 1952) ได้ให้ความหมายที่เฉพาะเจาะจงลงไปว่า การปรับตัว หมายถึง วิธีการที่คนเราปรับตัวให้เป็นไปตามความต้องการของตัวเองในสภาพแวดล้อม ซึ่งบางครั้งส่งเสริม บางครั้งขัดขวาง และบางครั้งสร้างความทุกข์ทรมานแก่เรา กระบวนการนี้ เกิดขึ้นจากความจริงที่ว่า มนุษย์ทุกคนมีความต้องการ และสามารถใช่วิธีการต่างๆ ในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุถึงความต้องการนั้นๆ ในสภาวะแวดล้อมที่ปกติธรรมดา หรือมีอุปสรรคขัดขวางต่างๆ กันไป

นอกจากนี้ โคลแมน และแฮมเมน (อรพินทร์ ชูชม และอัจฉรา สุขารมณ. ม.ป.ป: 6 ; อ้างอิงจาก Coleman and Hammen. 1981) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การปรับตัว หมายถึง ผลของความพยายามของบุคคลที่พยายามปรับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นแก่ตนเอง ไม่ว่าปัญหานั้นจะเป็นปัญหาด้านบุคลิกภาพ ด้านความต้องการ หรือด้านอารมณ์ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมนั้นๆ เป็นสถานการณ์ที่มีบุคคลนั้นสามารถอยู่ในสภาพแวดล้อมนั้นๆ

เช่นเดียวกับพจนานุกรมทางพฤติกรรมศาสตร์ (อรพินทร์ ชูชม และอัจฉรา สุขารมณ์. ม.ป.ป: 6 ; อ้างอิงจาก Worchel. 1985) ได้ให้ความหมายของการปรับตัวว่า

1. เป็นความสัมพันธ์ที่สอดคล้องระหว่างสภาพแวดล้อม กับความต้องการของตนเอง ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

2. เป็นการปรับและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่จำเป็น เพื่อสนองความต้องการและความพึงพอใจอย่างสูงสุด โดยสร้างความสัมพันธ์ที่กลมกลืนกับสภาพแวดล้อม

สำหรับประเทศไทย มีผู้ให้ความหมายของการปรับตัวไว้หลายท่าน และมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน เช่น กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2524 : 108) นางเยาว์ สมพิทยานุรักษ์ (2537 : 11) ได้กล่าวว่า การปรับตัว หมายถึง กระบวนการที่บุคคลพยายามปรับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นแก่ตนเอง ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านอารมณ์ ปัญหาด้านบุคลิกภาพ และปัญหาด้านความต้องการ ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม จนเป็นสภาพการณ์ที่ตนสามารถอยู่ได้ในสังคม หรือสภาพแวดล้อมนั้นๆ

ส่วน สมชาย วรดิเรก (พริยาภรณ์ ประเทืองเศรษฐ์. 2544 : 19 ; อ้างอิงจาก สมชาย วรดิเรก. 2527 : 9) และ เพยวารี ผลภาค (2539 : 54) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การปรับตัว เป็นความพยายามที่ต้องการให้กระทำของตนเอง ที่สร้างความสัมพันธ์สอดคล้องกับบุคคล และสิ่งแวดล้อมให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากความคิดเห็นดังกล่าว อาจสรุปได้ว่า การปรับตัว หมายถึง พฤติกรรมการแสดงออกของบุคคล เพื่อตอบสนองความต้องการทั้งด้านร่างกายและจิตใจของตนและบุคคลอื่นให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม ปัญหาและสังคมให้ดำรงอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีความสุข.

5.2 สาเหตุของการปรับตัว

สาเหตุของการปรับตัว มีนักจิตวิทยาหลายท่านได้กล่าวถึงสาเหตุการปรับตัวไว้ ดังนี้ ลาซารัส (Lazarus. 1969 : 17-18) ได้กล่าวว่า การปรับตัวของมนุษย์เป็นไปตามแรงผลักดัน 2 อย่าง ซึ่งสอดคล้องกับ พะยอม วงศ์สารศรี (พริยาภรณ์ ประเทืองเศรษฐ์. 2544 : 19 ; อ้างอิงจาก พะยอม วงศ์สารศรี. 2526 : 12-14) และ (นิภา นิธยาน. 2530 : 5-6) คือ

1. แรงผลักดันภายนอก เป็นข้อเรียกร้องอันเกิดจากสภาพแวดล้อมและสังคมมนุษย์ต้องอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อม และการที่มนุษย์ต้องอยู่ร่วมกัน ต้องผูกพันกับผู้อื่น คนเราจึงต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม และสังคม ความต้องการหรือข้อเรียกร้องจากสังคมเป็นแรงผลักดันที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อตัวบุคคล ซึ่งวิธีการในการปรับตัวเพื่อตอบสนองข้อเรียกร้องนั้น อาจประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวก็ได้ ดังนั้นคนเราจึงต้องปรับตัวตลอดชีวิตตั้งแต่เด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่

2. แรงผลักดันภายใน เป็นความต้องการภายในของแต่ละบุคคล ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากสภาพสรีระทางร่างกาย ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ และความอบอุ่น เพื่อให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้อย่างสุขสบาย และอีกส่วนหนึ่งเกิดจากสภาวะทางจิต ซึ่งเป็นผลของการเรียนรู้จากประสบการณ์ทางสังคมในชีวิตที่ผ่านมา เช่น ความต้องการความอบอุ่นใจ ความเป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นต้น.

จากความคิดเห็นดังกล่าว สามารถเทียบเคียงได้กับแนวคิดของ มาสโลว์ (อารี พันธมณี. 2534 : 187-189 ; อ้างอิงจาก Maslow. n.d.) ได้จัดลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ไว้ 5 ขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ความต้องการทางสรีระ (Basic Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการดำรงชีวิต เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ และอุณหภูมิ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Safety and Security Needs) คือความต้องการความปลอดภัยมั่นคง ปลอดภัยจากความวิตกกังวล และการหลีกเลี่ยงอันตราย หรือความเจ็บปวดต่างๆ

ขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและเป็นเจ้าของ (Love and belonging Needs) คือความต้องการความรัก ความอบอุ่น การมีส่วนร่วมรับผิดชอบในกิจกรรมต่างๆ และการเข้าร่วมเป็นสมาชิกในหมู่คณะ

ขั้นที่ 4 ความต้องการความยอมรับนับถือ (Self Esteem Needs) คือความต้องการที่จะได้รับการยกย่องนับถือ เช่น ต้องการชื่อเสียง เกียรติยศ ความร่ำรวย ฐานะทางสังคม และการยอมรับนับถือตนเองหรือจากสังคม

ขั้นที่ 5 ความต้องการบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง (Self Actualization) คือ ความต้องการสูงสุดของบุคคลที่จะพยายามทำสิ่งต่างๆ ตามความเหมาะสม และความสามารถของตนเองให้เต็มที่ เพื่ออุทิศตนให้เป็นประโยชน์แก่วิทยาการ และมวลมนุษยชาติ ซึ่งเป็นความต้องการเหนือความต้องการเกี่ยวกับชื่อเสียงเกียรติยศ ความร่ำรวย หรือการกระทำเพื่อตนเอง

นอกจากนี้ สิริชัย ประธีปฉาย (2533 : 181-182) ได้เพิ่มเติมสาเหตุของการปรับตัว คือ เจตคติความสนใจ เพราะจุดมุ่งหมายชีวิตของตนเองเปลี่ยนแปลงไป จึงจำเป็นต้องปรับพฤติกรรม การปรับตัวแบบนี้ จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลเหนือกว่า อันเนื่องมาจากสิ่งนั้น ตรงกับความต้องการภายในของบุคคลนั้น ตรงกับค่านิยมของเขา และตรงกับความต้องการของเขา พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปโดยกระบวนการนี้ จะสอดคล้องกับค่านิยมที่เขาถืออยู่เดิม

5.3 ลักษณะของบุคคลที่ปรับตัวได้ดี

ลักษณะของบุคคลที่ปรับตัวได้ดี โรเจอร์ (Rogers. 1974 : 358) ได้กล่าวว่า การปรับตัว คือ บุคคลที่มีความเข้าใจในตนเอง (Self-Understanding) และเข้าใจบุคลิกภาพของตน เมื่อบุคคลรู้จักตนเอง รู้จักคุณภาพ ความสามารถ แรงบันดาลใจและเจตคติที่มีต่อตนเอง ตลอดจนการมีสัมพันธภาพต่อบุคคลอื่น ก็จะไม่ตึงเครียด ซึ่งแสดงถึงการปรับตัวที่ดีทางจิตวิทยา

ลักษณะการปรับตัวที่ดีนั้น ทินดอลล์ (Tindall. 1959) ได้กล่าวไว้มี 6 ประการ ดังนี้

1. รักษาบูรณาการของบุคลิกภาพไว้ได้ โดยอาศัยความสามารถในการผสมผสานความต้องการของตนเองกับพฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อความต้องการนั้น โดยพฤติกรรมดังกล่าว ต้องเข้ากันได้กับสภาพแวดล้อม

2. การปฏิบัติตามปทัสสถาน (Norm) ของสังคม
3. การยอมรับสภาพความเป็นจริง
4. มีความมั่นคง
5. มีวุฒิภาวะ
6. ควบคุมอารมณ์ได้

การปรับตัวได้ดี มีผลต่อการแสดงออก (พริยาภรณ์ ประเทืองเศรษฐ์. 2544 : 19 ; อ้างอิงจาก รัตนา ยัญทิพย์) ดังนี้

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง มีความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่มีปมด้อย ไม่ก้าวร้าว ไม่เกรงกลัวตำแหน่งหน้าที่หรือความยิ่งใหญ่ ขณะเดียวกันก็ยอมรับความสามารถ และความสำเร็จของผู้อื่นที่เหนือกว่าตน

2. ยอมรับความเป็นจริง มีความกล้าที่จะเผชิญกับชีวิต
3. มีเจตคติที่ดีต่อผู้อื่น เป็นผู้ที่มองบุคคลในแง่ดี ปราศจากอคติใดๆ
4. ไม่มีปฏิกิริยาต่อสังคม หมายความว่า ไม่เป็นผู้ที่มีแต่ความเบียดเบียน ไม่ทะเลาะวิวาท

บ่อยๆ และยุติธรรมกับผู้อื่น

5. ไม่เป็นผู้ที่มีความประพฤติด้อยหน่า เป็นบุคคลที่สามารถนำเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว มาใช้ให้เป็นประโยชน์ ไม่เป็นคนเก็บตัว

6. สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดี มีใจกว้างขวางพอที่จะรับฟังความคิดเห็นและข้อโต้แย้งของผู้อื่น

7. ปราศจากนิสัยทางจิตที่กระทบกระเทือนต่อบุคลิกภาพ
8. มีความเข้าใจ และยอมรับสภาพของตนเอง รู้จุดเด่น และปมด้อยของตนเอง
9. ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม คือ ทำตนให้สอดคล้องกับมาตรฐานของสังคม
10. มีความรู้สึกเป็นมิตร ไม่รู้สึกว่าคุณถูกบังคับ

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะของบุคคลที่ปรับตัวได้ดี ต้องเป็นคนที่รู้จักและเข้าใจตนเอง มีความพึงพอใจตนเอง รู้จักและเข้าใจผู้อื่น มีเจตคติที่ดีต่อผู้อื่น สามารถสร้างสัมพันธ์ปรับตัวกับผู้อื่นได้ดี มีอารมณ์ที่มั่นคง กล้าที่จะเผชิญกับความเป็นจริง และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

5.4 ลักษณะของบุคคลที่ปรับตัวไม่ได้

ลักษณะของบุคคลที่ปรับตัวไม่ดี คาเพลน (Caplan. 1959) ได้กล่าวไว้ มี 6 ประเภท ดังนี้

1. เกิดจากความวิตกกังวล เป็นพวกชอบกระพริบตาบ่อย เลียริมฝีปาก ดึงผม กัดเล็บ กระจกตา หรือปัสสาวะบ่อยๆ

2. เกิดจากอารมณ์รุนแรง เป็นพวกชอบหมกมุ่นอยู่กับความเศร้าโศกเสียใจ ตื่นเต้นจนเกินไป ไม่รับผิดชอบงาน

3. เกิดจากขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ เป็นพวกที่ต้องพึ่งพาผู้อื่น ทำงานคนเดียวไม่ได้ ขี้ระแวงสงสัย ขาดเหตุผล ตัดสินใจไม่ได้ รู้สึกว่าตนเองขาดความสามารถและมีปมด้อย

4. เกิดจากการคิดว่าตนเองเหนือกว่าผู้อื่น เป็นพวกชอบแสดงอาการก้าวร้าวผู้อื่น ดำเนินดีเตียน พุดจาขวานผ่าซาก

5. เกิดจากการต่อต้านสังคม เป็นพวกที่พุดจาหยาบคาย ขาดความสุภาพ ชอบขัดขืนคำสั่ง ชอบรังแก และทารุณสัตว์ ตลอดจนชอบต่อต้านระเบียบวินัยของโรงเรียน

6. เกิดจากจิตใจได้รับความกระเทือน เป็นพวกที่ป่วยโดยขาดเหตุผล กินจุ หิวบ่อย บางครั้งอาเจียนและอุจจาระไม่เป็นเวลา

สรุปได้ว่า บุคคลที่ปรับตัวไม่ได้จะแสดงออกมาทั้งทางร่างกาย และจิตใจต่อตนเอง เช่น กระพริบตาบ่อย เลียริมฝีปาก กัดเล็บ และบางคนอาจแสดงออกมามีผลต่อบุคคลอื่นด้วย เช่น ไม่รับผิดชอบงาน ก้าวร้าว พุดจาหยาบคาย และชอบรังแกสัตว์ จึงทำให้บุคคลที่ปรับตัวกับผู้อื่น ไม่ได้เกิดปัญหาในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น ไม่สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

5.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว

งานวิจัยต่างประเทศ

แคปแลน (สุรัชย์ โกศิยกกุล. 2526 : 32 ; อ้างอิงจาก Kaplan. 1959) ได้ศึกษาสุขภาพจิตของเด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 810 คน ในแมรี่แลนด์ พบว่า พวกที่ปรับตัวได้ดี คือ พวกที่มีความสุขในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น มีเหตุผลดี เหมาะสมกับอายุ มีประมาณร้อยละ 69.6 ส่วนพวกที่ปรับตัวไม่ได้ปานกลาง คือ พวกที่ไม่มีความสุขเท่าที่ควร มีความยุ่งยากในการที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่น และต่อสู้อย่างมีประมาณร้อยละ 24.2 และพวกที่ปรับตัวไม่ได้อย่างรุนแรง คือ พวกที่มีปัญหาการปรับตัวอย่างรุนแรง ต้องการความช่วยเหลือ มีประมาณร้อยละ 18

สแตรง (Strang. 1959. 14-15) ได้กล่าวถึงการศึกษาที่ทำกับนักศึกษาในกลุ่มที่ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดี และกลุ่มที่ประสบความล้มเหลวในการปรับตัว พบว่า ผู้ที่ปรับตัวเข้ากับสังคมได้จะมีอารมณ์ขัน มีความรู้สึกอบอุ่น เข้าใจผู้อื่น รู้จักแก้ไขสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความไม่สบายใจปรับตัวเหมาะสมกับสิ่งแวดล้อม

กิลล์ (พิริยาภรณ์ ประเทืองเศรษฐ์. 2544 : 29 ; อ้างอิงจาก Gill. 1962 : 144-149) ได้ศึกษาการปรับตัวของเด็กนักเรียน พบว่า เด็กที่เรียนดี มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมได้ดีกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเด็กที่เรียนดีสามารถแก้ปัญหาการปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กรอนลันด์ (สุรัชย์ โกศิยกกุล. 2526 : 32 ; อ้างอิงจาก Gronlund.1959) ที่ศึกษาพบว่า เด็กที่ประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน และสิ่งแวดล้อม มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลความขัดแย้งในกลุ่ม เป็นเหตุให้การเรียนไม่มีประสิทธิผล และเกิดความตึงเครียด.

งานวิจัยในประเทศ

ดวงมัลย์ เริกสำราญ (2519 : 97-116) ได้ศึกษาความสนใจของเด็กวัยรุ่นต่อปัญหาด้านสุขภาพจิตกับนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่1-3 พบว่าปัญหาที่นักเรียนสนใจมากที่สุด คือ ปัญหาด้านการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน

พวงสร้อย วรกุล (2522 : 65-67) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสภาพปัญหาด้านการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2521 จำนวน 678 คน พบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านการปรับตัวกับบรรยากาศการเรียนการสอน เพื่อน สภาพภายในครอบครัว และกับครู อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัญหาด้านการปรับตัวกับเพื่อนและครูมาก

มาลินี อยู่โพธิ์ (2525 : 61) ได้ทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดอินทราราม กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2525 จำนวน 16 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน ผลปรากฏว่า ปัญหาทางด้านการปรับตัวของกลุ่มทดลองลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิราภรณ์ หุ่นตระกูล (2528 : 51-52) ได้ทดลองใช้บทบาทสมมติในการพัฒนาความสามารถในการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเสมียนนารี กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2527 โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน ดีกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุญศรี จึงธนาเจริญเลิศ (2530 : 46) ได้ทดลองผลการใช้กิจกรรมกลุ่มต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2530 ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีการปรับตัวสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภุชงค์ เลหาศิริวงศ์ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสภาพปัญหาด้านการปรับตัวและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2531 จำนวน 200 คน ในระบบโรงเรียน และกึ่งระบบโรงเรียนเขตการศึกษา 11 ผลปรากฏว่า นักเรียนในระบบโรงเรียนและกึ่งระบบโรงเรียน มีสภาพปัญหาในการปรับตัวโดยรวม 3 ด้าน คือ ด้านการเรียนการสอน ด้านการปรับตัวกับเพื่อน และด้านการปรับตัวกับครูไม่แตกต่างกัน

ประมวล โหระสิงห์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพด้านการปรับตัวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านทุ่งฝน อำเภอบ้านทุ่งฝน จังหวัดอุดรธานี ปีการศึกษา 2541 จำนวน 20 คน ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์ กับการสอนปกติ พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพด้านการปรับตัวสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากข้อมูลดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า บุคลิกภาพด้านการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และบุคลิกภาพนี้ เป็นประโยชน์ทำให้ผู้ที่รู้จักปรับตัวเข้ากับสังคม และสิ่งแวดล้อม จะสามารถดำรงอยู่ในสังคมนั้นได้อย่างมีความสุข.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 8 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวนรวมทั้งสิ้น 353 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 87 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แล้วจับฉลากแยกเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาที่มีเนื้อความอรรถลักษณะภาษา 2 ชนิด เป็นเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative Genre) และแบบวิธีการ (Procedure Genre) แต่ละเรื่องมีความยากง่ายในระดับเดียวกันกับเนื้อหา และหน่วยการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลองสอน 20 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1. แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ (ตอ 31101) โดยแบ่งออกเป็น

2.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1

2.1.2 แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุม โดยวิธีการสอนแบบเดิม

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

2.3 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2.4 แบบสอบถามวัดการปรับตัว

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ (ตอ 31101) ผู้วิจัยจะดำเนินการ ดังนี้

3.1.1 ศึกษาขอบข่ายเนื้อหาวิชาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และหน่วยการเรียนรู้ ตามสาระมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

3.1.2 ศึกษาและกำหนดเนื้อหาที่ใช้สอน ซึ่งเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองนี้ เป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกันกับเนื้อหาในหนังสือ Expression ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 จำนวน 2 เรื่อง โดยใช้เวลา 20 คาบ คาบละ 50 นาที

3.1.3 ศึกษาวิธีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จากหนังสือการพัฒนาการสอนภาษาแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 1 และเอกสารคำสอนหลักสูตร และการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาของ เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์ (2531)

3.1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ 2 วิธี คือ

3.1.4.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 โดยใช้ขั้นตอนการสอนตามหลักเกณฑ์ของ เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์

3.1.4.2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบเดิม โดยใช้ขั้นตอนการสอนแบบไวยากรณ์ และแปล

3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 วิธี ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ คือ รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์ ผศ.ดร.บงอร พานทอง และ อาจารย์ กิตดา ปรัตถจริยา ตรวจสอบ เพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วปรับปรุงตามคำแนะนำ

3.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง แล้วไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

เพื่อหาข้อบกพร่อง และเวลาที่เหมาะสมในการสอน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อยอีกครั้ง ก่อนที่จะนำไปทดลองสอนจริง

3.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ จากหนังสือ Modern Language Testing A Handbook (Valette. 1977) หนังสือเทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้เพื่อการสื่อสาร (อัจฉรา วงศ์โสธร . 2529) และหนังสือการสอบและการสอนภาษาอังกฤษ “ ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผลกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ ” (กัญดา ธรรมมงคล. 2532)

3.2.2 ศึกษาเนื้อหาบทเรียนจากหนังสือแบบเรียน Expression และจุดประสงค์ของหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 011)

3.2.3 สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา เป็นข้อสอบ 3 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง - พูด สร้างโดยดัดแปลงวิธีการทดสอบการพูดอย่างอิสระของ แวลแลท (Vallette. 1977 : 150 - 160) โดยจะทำการทดสอบนักเรียนทีละคู่ ระหว่างการทดสอบมีการบันทึกเทปเพื่อนำมาประกอบการตรวจให้คะแนนอีกครั้ง จำนวน 10 ข้อ โดยกรรมการ 3 คน

ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำถามวัดความสามารถในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง การแปลความหมาย และการเรียงลำดับเหตุการณ์

ฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน แบบอัตนัย โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพจำนวน 1 เรื่อง ความยาวประมาณ 10 ประโยค

3.2.4 กำหนดวิธีการตรวจให้คะแนน โดยถือเกณฑ์และการหาคุณภาพแบบทดสอบดังนี้

3.2.4.1 แบบทดสอบฉบับที่ 1 (แบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษการฟัง-พูด) กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คน รวมทั้งผู้วิจัยด้วยเป็น 3 คน ซึ่งผู้ให้คะแนนเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ทางการสอน คุณวุฒิ อายุใกล้เคียงกัน และมีความเข้าใจในกฎเกณฑ์การตรวจตรงกัน ตรวจให้คะแนนความสามารถในการฟัง การพูด โดยใช้แบบทดสอบแบบปากเปล่า (Oral Test) ฉบับเดียวกัน และตรวจให้คะแนนจากเทปบันทึกเสียง โดยยึดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนมาตรฐานซึ่งปรับมาจากเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FST (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของ ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320 – 323) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.2.4.1.1 กำหนดระดับความสามารถจากพฤติกรรม 5 อย่าง คือ สำเนียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความแคล่วคล่องในการใช้ภาษา ความเข้าใจ โดยความสามารถแต่ละด้าน จะแบ่งออกเป็นข้อย่อยๆ อีก 6 ระดับ คือ ระดับ 1 (Poor) ถึงระดับ 6 (Excellent)

3.2.4.1.2 นำระดับความสามารถที่ได้ไปลงตารางน้ำหนักพฤติกรรม ซึ่งแปลงเป็นคะแนน หาผลรวมทั้งหมดมีคะแนนเต็มเท่ากับ 90 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถของพฤติกรรมในการพูด 5 ด้าน

ด้านสำเนียง (Accent)

- ระดับ 1. ออกเสียงในลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้
- ระดับ 2. ผิดอย่างเด่นชัดบ่อยๆ ยากแก่การเข้าใจ ต้องย่ำบ่อยๆ
- ระดับ 3. ออกสำเนียงต่างชาติ ต้องฟังอย่างตั้งใจ การออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิดบ่อยๆ

มีข้อผิดพลาดไวยากรณ์และคำศัพท์

- ระดับ 4. มีร่องรอยสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดบางครั้งแต่ไม่ทำให้เข้าใจผิด
- ระดับ 5. การออกเสียงผิดน้อยมาก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- ระดับ 6. ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงต่างประเทศ

ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

- ระดับ 1. ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นวลีที่เตรียมก่อนล่วงหน้า
- ระดับ 2. พูดผิดมาก แสดงให้เห็นว่ามีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก
- ระดับ 3. พูดผิดบ่อยๆ ไม่รู้หลักไวยากรณ์ที่สำคัญบางอย่าง ทำให้เข้าใจผิด
- ระดับ 4. พูดผิดเป็นครั้งคราว ทำให้เห็นว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่าง แต่ไม่ถึงกับพูด

แล้วไม่เข้าใจ

- ระดับ 5. ผิดไวยากรณ์น้อยมาก
- ระดับ 6. มีที่ผิดเพียง 1 หรือ 2 ครั้ง ตลอดการสัมภาษณ์

ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

- ระดับ 1. มีคำศัพท์ไม่เพียงพอสำหรับบทสนทนาต่างๆ
- ระดับ 2. มีคำศัพท์ในวงจำกัดในเหตุการณ์ประจำวัน
- ระดับ 3. ใช้คำศัพท์ไม่มากพอ และในวงที่จำกัด พูดขยายความและอธิบายมาได้
- ระดับ 4. ใช้คำศัพท์ได้เพียงพอที่จะอธิบายในความสนใจ ไม่มีศัพท์เทคนิค
- ระดับ 5. ใช้คำศัพท์ได้อย่างกว้างขวางในสถานการณ์ต่างๆ
- ระดับ 6. ใช้คำศัพท์ถูกต้องและกว้างขวางเทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

- ระดับ 1. การพูดยังติดขัดตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนาไม่ได้
- ระดับ 2. การพูดช้ามาก และไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน
- ระดับ 3. พูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยคก็มี
- ระดับ 4. พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่ หรือคิดคำศัพท์
- ระดับ 5. พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- ระดับ 6. พูดได้คล่องแคล่วเทียบได้กับเจ้าของภาษา

ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

- ระดับ 1. เข้าใจได้เพียงเล็กน้อย แม้ในสถานการณ์ธรรมดาที่สุด

ระดับ 2. เข้าใจได้ช้า ในคำพูดซ้ำๆ ง่ายๆ ยังต้องการย้ำจึงจะเข้าใจ

ระดับ 3. เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องระมัดระวัง และต้องย้ำในบางครั้ง

ระดับ 4. เข้าใจได้ดีในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติ ในเรื่องเกี่ยวกับตนเอง แต่ต้องย้ำในบางครั้ง

ระดับ 5. เข้าใจทุกอย่างในบทสนทนาธรรมดา ยกเว้นสำนวนหรือคำพูดที่เร็ว

ระดับ 6. เข้าใจทุกอย่างโดยปราศจากความยุ่งยาก เทียบเท่าเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาค้นหนึ่ง

3.2.4.1.3 กำหนดตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถในการฟัง การพูด 5 ด้าน (Oller. 1979 : 320 – 323) ดังนี้

ตาราง 4 เกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถในการฟัง การพูด 5 ด้าน

ระดับความสามารถ	ระดับ 1	ระดับ 2	ระดับ 3	ระดับ 4	ระดับ 5	ระดับ 6	รวม
พฤติกรรม	1	2	3	4	5	6	
ด้านสำเนียง	1	2	3	4	5	6	6
ด้านไวยากรณ์	3	6	9	12	16	18	18
ด้านคำศัพท์	4	8	12	16	20	24	24
ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา	2	4	6	8	10	12	12
ด้านความเข้าใจ	5	10	15	20	25	30	30
รวมทั้งหมด							90

3.2.4.1.4 นำแบบทดสอบที่สร้างแล้วจำนวน 22 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน คือ อาจารย์วิระศรี นพคุณทอง อาจารย์ชวนชม ชุณหมณี และ Mr. Thomas Radzienda เพื่อตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และลงความเห็น ว่า ข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์ การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (ล้วน สายยศ อังคณา สายยศ. 2539 : 248- 249)

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

0 = ไม่แนใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้นหรือไม่

- 1 = แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

จากนั้นบันทึกผลการพิจารณาถึงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไป หาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัย จะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ซึ่งแสดงว่า ข้อสอบนั้นมีความ เที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจำนวน 20 ข้อ

3.2.4.1.5 กำหนดผู้ให้คะแนน 3 คน (รวมทั้งผู้วิจัย) มีคุณวุฒิ วิทยุฒิ และประสบการณ์การสอนใกล้เคียงกัน ซึ่งได้รับการฝึก และแนะนำเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลให้มีความเข้าใจตรงกัน ในข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนน และวิธีการบันทึกคะแนน การพูดภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นอย่างดี

3.2.4.1.6 นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำคะแนนมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25% แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t - test แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่า t ตั้งแต่ 3.26 – 8.85 รวมทั้งสิ้น 10 ข้อ

3.2.4.1.7 หาค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเค็นดัล (Kendall) โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอแดนซ์ (Coefficient of concordance = W) ได้เท่ากับ .80

3.2.4.2 แบบทดสอบฉบับที่ 2 (แบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน) ผู้วิจัยคัดเลือกไว้แล้ว ซึ่งมีระดับความยากง่ายเช่นเดียวกับเนื้อหาที่ใช้สอนทั้ง 20 คาบ เป็นข้อสอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยออกข้อสอบวัดความสามารถในการอ่านด้านต่างๆ ดังนี้

1. การจับใจความสำคัญของเรื่อง
2. การแปลความหมาย
3. การเรียงลำดับเหตุการณ์

3.2.4.2.1 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน คือ อาจารย์ กิตตา ปรีตถจริยา อาจารย์ ชวนชม ชุณหมนี และ Mr. Thomas Radzienda เพื่อตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อสอบที่เขียนขึ้นนั้น สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ใช้เกณฑ์การกำหนดความคิดเห็นไว้ดังนี้

- +1 = ข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 = ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 = แน่ใจว่าข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จากนั้นบันทึกผลการพิจารณาถึงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 จำนวน 40 ข้อ

3.2.4.2.2 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน แล้วนำกระดาษคำตอบที่ได้จากการทดลองมาตรวจให้คะแนนข้อที่ตอบถูกต้องให้ 1 คะแนน สำหรับข้อที่ตอบผิด,ไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน เมื่อตรวจแล้ว นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ความยากง่าย (Diffiiculty) และหาค่าอำนาจจำแนก(Discrimination)

โดยใช้เทคนิค 27% แล้วเปิดตารางสำเร็จรูปของ จุง เตห์ ฟาน โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .35 - .72 และค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง .24 - .93 ใ้จำนวน 20 ข้อ

3.2.4.2.3 นำแบบทดสอบที่ผ่านการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกแล้ว ไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 90 คน โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน สูตร KR-20 ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .80

3.2.4.3 แบบทดสอบฉบับที่ 3 (แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียน) เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพ จำนวน 1 เรื่อง ความยาวประมาณ 10 ประโยค

3.2.4.3.1 สร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความ โดยวัดความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียน การลำดับความ แสดงความคิดเห็นชัดเจน และสื่อความหมายได้ การใช้ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง และความสมบูรณ์ของการเขียน แบบทดสอบเป็นภาพที่กำหนดความยาวไม่น้อยกว่า 10 ประโยค

3.2.4.3.2 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน คือ อาจารย์วิระศรี นพคุณทอง อาจารย์ชวชนม ชุณหมณี และ Mr.Thomas Radzienda เพื่อตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้สอนในการวิจัย และตรวจสอบความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษา

3.2.4.3.3 นำแบบทดสอบมาแก้ไขปรับปรุงตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

3.2.4.3.4 นำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบด้านการเขียนภาษาอังกฤษของเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (1987 : 54) ซึ่งมีวิธีการให้คะแนนดังนี้

ตาราง 5 เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ

เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนนเต็ม
การลำดับความ (Writing Organizing) ความคิด ใจความชัดเจน และสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible) การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling) ความสมบูรณ์ของการเขียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing)	

เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ 20 คะแนน มีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

1. การลำดับความ 5 คะแนน
 - 1.1 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันตลอดเรื่อง 5 คะแนน
 - 1.2 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก 4 คะแนน
 - 1.3 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันบ้าง 3 คะแนน
 - 1.4 ลำดับเนื้อเรื่องสอดคล้องกันน้อย 2 คะแนน
 - 1.5 ลำดับเนื้อเรื่องเกือบจะไม่สอดคล้องกัน 1 คะแนน
 - 1.6 เนื้อเรื่องสับสน จับใจความไม่ได้ 0 คะแนน
2. ความคิด : ใจความชัดเจน และสื่อความหมาย 5 คะแนน
 - 2.1 มีมากกว่า 1 แนว ความคิดสื่อความหมายตลอดเรื่อง 5 คะแนน
 - 2.2 มีมากกว่า 1 แนว ความคิดสื่อความหมายเป็นส่วนมาก 4 คะแนน
 - 2.3 มีมากกว่า 1 แนว ความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน 3 คะแนน
 - 2.4 มีแนวความคิดสื่อความหมายชัดเจนบางส่วน 2 คะแนน
 - 2.5 มีความคิดไม่สื่อความหมาย 1 คะแนน
 - 2.6 ไม่มีแนวความคิด และไม่สื่อความหมาย 0 คะแนน
3. การใช้ภาษาเขียน การสะกดคำ 5 คะแนน
 - 3.1 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 3 คำ 5 คะแนน
 - 3.2 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 5 คำ 4 คะแนน
 - 3.3 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 7 คำ 3 คะแนน
 - 3.4 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 8 คำ 2 คะแนน
 - 3.5 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดไม่เกิน 10 คำ 1 คะแนน
 - 3.6 สื่อความหมายชัดเจน สะกดคำผิดเกิน 10 คำ 0 คะแนน
4. ความสมบูรณ์จากการเขียนภาพ 5 คะแนน
 - 4.1 ภาพสัมพันธ์กันมากกว่า 1 อย่าง สื่อความหมายชัดเจนครบถ้วน 5 คะแนน
 - 4.2 ภาพสัมพันธ์กันมากกว่า 1 อย่าง สื่อความหมายชัดเจนมาก 4 คะแนน
 - 4.3 ภาพสัมพันธ์กันมากกว่า 1 อย่าง สื่อความหมายชัดเจน 3 คะแนน
 - 4.4 ภาพสัมพันธ์กันมากกว่า 1 อย่าง สื่อความหมายชัดเจนบ้าง 2 คะแนน
 - 4.5 ภาพไม่สัมพันธ์กัน สื่อความหมายชัดเจนบางส่วน 1 คะแนน
 - 4.6 ภาพไม่สัมพันธ์กัน ไม่สามารถสื่อความหมายได้ 0 คะแนน

3.2.4.3.5 กำหนดคุณลักษณะของผู้ตรวจแบบทดสอบด้านการเขียน

เรียงความ ดังนี้

1. มีวุฒิอย่างต่ำปริญญาตรี
2. มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 10 ปี

3.2.4.3.6 หาค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเค็นดัล (Kendall) โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอแดนซ์ (Coefficient of concordance = W) ได้เท่ากับ .95

3.3 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

3.3.1 การสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม โดยมีลำดับการสร้างดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติตามวิธีของ ลิเคิร์ต (Likert) จากหนังสือเทคนิคการวิจัยทางการศึกษาของ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538 183-186) และหนังสือวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ของ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538 : 106-108)

3.3.1.2 สร้างข้อความที่แสดงลักษณะของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 แล้วนำข้อความที่สร้างให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขด้านการใช้ภาษาให้เข้าใจง่ายขึ้น

3.3.1.3 กำหนดน้ำหนักในการตอบตัวเลือกต่างๆ แต่ละข้อความตามเกณฑ์ดังนี้

- ข้อความเป็นทางบวก (Positive) ให้คะแนนดังนี้

1) เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	4	คะแนน
2) เห็นด้วย	ให้คะแนน	3	คะแนน
3) ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน	2	คะแนน
4) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	1	คะแนน

- ข้อความเป็นทางลบ (Negative) ให้คะแนนดังนี้

1) เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	1	คะแนน
2) เห็นด้วย	ให้คะแนน	2	คะแนน
3) ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน	3	คะแนน
4) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนน	4	คะแนน

3.3.1.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจำนวน 34 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา การสอน 3 ท่าน คือ รศ.นิภา ศรีไพโรจน์ รศ.เวรณี กรีทอง และ ผศ.พรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความเหมาะสมของการใช้ภาษา และลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบ ตลอดจนดูว่าคำถามนั้นวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ โดยคัดเลือกข้อคำถามที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ

3.3.1.5 นำแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไปหาคุณภาพ โดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

3.3.1.6 นำผลการตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถาม มาหาค่าอำนาจจำแนกของ ข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับ คะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำคะแนนมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ มาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ (t-test) คัดเลือกแบบ สอบถามข้อที่มีค่า t ระหว่าง 2.19 – 7.68 ไว้จำนวน 30 ข้อ

3.3.1.7 นำแบบสอบถามที่ผ่านการค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อแล้ว ไปทดสอบหา ค่าความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 90 คน โดยใช้ สัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .94

3.4 แบบสอบถามวัดการปรับตัว

3.4.1 การสร้างแบบสอบถามวัดการปรับตัว ซึ่งผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม โดยมีลำดับ การสร้างดังนี้

3.4.1.1 สร้างข้อความที่แสดงลักษณะของแบบสอบถามการปรับตัว เป็นมาตราส่วน ประเมินค่า (Rating Scale) แล้วนำข้อความที่สร้างให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขด้านการปรับตัวให้เข้าใจ ง่ายขึ้น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านการเข้าใจตนเอง ด้านสัมพันธกับเพื่อน และด้านการดำเนิน ชีวิตร่วมกับเพื่อนทั้งในและนอกชั้นเรียน โดยให้ผู้ตอบอ่านข้อความที่ละข้อ แล้วตอบแบบสอบถาม ตามสภาพที่เป็นจริงของตนเอง โดยเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ให้ 5 ระดับ คือ เป็นจริงมากที่สุด เป็นจริงมาก เป็นจริงปานกลาง เป็นจริงน้อย และเป็นจริงน้อยที่สุด ดังตัวอย่าง

ตาราง 6 ตัวอย่างแบบสอบถามการปรับตัว

ข้อความ	เป็นจริงมากที่สุด	เป็นจริงมาก	เป็นจริงปานกลาง	เป็นจริงน้อย	เป็นจริงน้อยที่สุด
ด้านการเข้าใจตนเอง 0) ข้าพเจ้ารู้สึกที่ไม่มีใคร อยากเล่นกับข้าพเจ้า					
ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน 0) ข้าพเจ้ามีความสุข เมื่อได้ ให้ความช่วยเหลือแก่เพื่อนๆ					
ด้านการดำเนินชีวิตกับเพื่อน 0) ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็น คนที่ไม่ค่อยมีความสำคัญ เวลาอยู่ในกลุ่มเพื่อน					

3.4.1.2 กำหนดน้ำหนักในการตอบตัวเลือกต่างๆ แต่ละข้อความตามเกณฑ์ดังนี้

- สถานการณ์ทางบวก การให้คะแนนจะเป็นดังนี้

เป็นจริงมากที่สุด	ให้คะแนน	5
เป็นจริงมาก	ให้คะแนน	4
เป็นจริงปานกลาง	ให้คะแนน	3
เป็นจริงน้อย	ให้คะแนน	2
เป็นจริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1

- สถานการณ์ทางลบ การให้คะแนนจะเป็นดังนี้

เป็นจริงมากที่สุด	ให้คะแนน	1
เป็นจริงมาก	ให้คะแนน	2
เป็นจริงปานกลาง	ให้คะแนน	3
เป็นจริงน้อย	ให้คะแนน	4
เป็นจริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5

3.4.1.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น จำนวน 40 ข้อ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา การสอนและการปรับตัว จำนวน 3 ท่าน คือ รศ. อัจฉรา สุขารมณ รศ.เวรณี กรีทอง และผศ. พรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) ของแบบสอบถาม ลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบ ตลอดจนดูว่าคำถามนั้นวัดการปรับตัวกับเพื่อนหรือไม่ โดยพิจารณาข้อความที่มีความสอดคล้อง สูงกว่า หรือเท่ากับ 0.5

3.4.1.4 นำแบบสอบถามวัดการปรับตัวไปหาคุณภาพ โดยนำไปทดลองกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 90 คน

3.4.1.5 นำผลการตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถาม มาหาค่าอำนาจจำแนกของ ข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวบรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับ คะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำคะแนนมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ มาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้วิธีการแจกแจงแบบที (t-test) คัดเลือกแบบสอบถามข้อที่มีค่า t ระหว่าง 2.03 – 8.02 ไว้จำนวน 30 ข้อ

3.4.1.6 นำแบบสอบถามที่ผ่านการค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อแล้ว ไปทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 90 คน โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .91

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Designs (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 249) มีรูปแบบตามตาราง 5 ดังนี้ ตาราง 7 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T ₁	X	T ₂
CR	T ₁	~X	T ₂

ER	แทน	กลุ่มทดลอง
CR	แทน	กลุ่มทดลอง
T ₁	แทน	การสอบก่อนทดลอง
T ₂	แทน	การสอบหลังการทดลอง
X	แทน	การสอนแบบมุ่งประสบการณ์รูปแบบที่ 1
~X	แทน	การสอนแบบเดิม

4.2 วิธีดำเนินการทดลอง

4.2.1 ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

4.2.1.1 ปฐมนิเทศนักเรียนก่อนที่จะทำการทดลอง เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียน ถึงวิธีการเรียนบทบาทของผู้เรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้

4.2.1.2 ทดสอบนักเรียนก่อนเรียน (Pre – Test) ทั้งกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามการปรับตัวกับเพื่อน

4.2.1.3 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เนื้อหาและระยะเวลาเท่ากัน

4.2.1.4 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post – Test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามการปรับตัวกับเพื่อน

4.2.1.5 ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามการปรับตัวกับเพื่อน แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

5. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติแบบ t – test for Independent

2. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติแบบ t – test for Independent

3. เปรียบเทียบการปรับตัวระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติแบบ t – test for Independent

4. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง การทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t – test for Dependent

5. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลัง การทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t – test for Dependent

6. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลัง การทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t – test for Dependent

7. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลัง การทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t – test for Dependent

8. เปรียบเทียบการปรับตัวของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ แบบ t – test for Dependent

9. เปรียบเทียบการปรับตัวของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติ แบบ t – test for Dependent

10. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

10.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

10.1.1 การคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 306)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

10.1.2 การคำนวณหาค่าความแปรปรวนของคะแนน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 307)

$$s^2 = \frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	s^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนน
	$\sum x$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม
	$\sum x^2$	แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$N - 1$	แทน ค่าของขั้นแห่งความเป็นอิสระ

10.1.3 สถิติที่ใช้ในการวัดคุณภาพเครื่องมือ

10.1.3.1 หาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543 : 249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน ค่าดัชนีความสอดคล้อง (มีค่าอยู่ระหว่าง -1 ถึง +1)
	R	แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน
	N	แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

10.1.3.2 หาค่าความยากง่าย และอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค 27 % ในการวิเคราะห์ข้อสอบ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 215 - 216)

10.1.3.3 หาค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะอ่าน โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 168-169) คือ

$$r^{tt} = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_L^2} \right\}$$

เมื่อ	r^{tt}	แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	k	แทน จำนวนข้อสอบ
	P	แทน สัดส่วนของการตอบถูกในแต่ละข้อ = $\frac{\text{จำนวนคนตอบถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$
	q	แทน สัดส่วนของการตอบผิดในแต่ละข้อ $q = 1 - p$
	S_L^2	แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน

10.1.3.4 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ การฟัง - การพูด แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียน และแบบสอบถามการปรับตัว โดยวิธีการทางสถิติแบบที (t-test) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185)

$$t = \frac{\bar{x}_H - \bar{x}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือ
	\bar{x}_H	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	\bar{x}_L	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	s_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	s_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มต่ำ

10.1.3.5 หาค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดการปรับตัว โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอัลฟา (Cronbach. 1970 : 161) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185)

$$= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ		แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของเครื่องมือ
	n	แทน	จำนวนข้อสอบของเครื่องมือ
	$\sum s_i^2$	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมเป็นรายข้อ
	s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมจากเครื่องมือทั้งฉบับ

10.1.3.6 หาค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง การพูด การเขียน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเค็นดัล (Kendall) โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดแดนซ์ (Coefficient of concordance = W) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 176)

$$W = \frac{12s}{K^2 \frac{n(n+1)}{3}}$$

เมื่อ	W	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของการจัดอันดับ
	S	แทน	ผลรวมทั้งหมดของอันดับคะแนนของแต่ละคนที่เบี่ยงเบนออกจากคะแนนอันดับเฉลี่ย
	K	แทน	จำนวนผู้จัดอันดับ
	n	แทน	จำนวนคนที่ถูกจัดอันดับ

10.2 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

10.2.1 สถิติที่ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1,2,3 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และการปรับตัวของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติแบบ t - test for Independent แบบ Samples (Scott and Werthimer. 1962 : 262-264)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left\{ \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \right\} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาค่า t - distribution
	\bar{X}_1	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มทดลอง
	\bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มควบคุม
	S_1^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มทดลอง
	S_2^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนตัวอย่างของกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มควบคุม

10.2.2 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานข้อ 4,5,6,7,8,9 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และการปรับตัวของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t - test for Dependent (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2540 : 247-248)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

$$df = n - 1$$

- เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาของการแจกแจงแบบ t
 D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
 N แทน จำนวนคู่
 D แทน ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคล ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน
 D^2 แทน ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมาย ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
s^2	แทน	ค่าความแปรปรวน
df	แทน	ค่าของชั้นแห่งความเป็นอิสระ
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน T- distribution
ΣD	แทน	ผลรวมความต่างของคะแนนแต่ละคู่
ΣD^2	แทน	ผลรวมความต่างของคะแนนแต่ละคู่ยกกำลังสอง
กลุ่มทดลอง	แทน	นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ CLE รูปแบบที่ 1
กลุ่มควบคุม	แทน	นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม
2. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม
3. เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม
4. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง
5. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง
6. เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง
7. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน

แบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

8. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

9. เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง- พูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Independent ปรากฏผลในตาราง 8 ดังนี้

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง- พูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	N	\bar{x}	s^2	df	t
การฟัง – พูด					
กลุ่มทดลอง	43	10.28	7.16	85	2.89**
กลุ่มควบคุม	44	8.77	4.69		
การอ่าน					
กลุ่มทดลอง	43	10.09	7.37	85	5.96**
กลุ่มควบคุม	44	7.18	3.08		
การเขียน					
กลุ่มทดลอง	43	7.23	4.52	85	2.73**
กลุ่มควบคุม	44	6.11	2.85		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

2. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม

เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้นำคะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Independent ปรากฏผลในตาราง 9 ดังนี้

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	N	\bar{x}	s^2	df	t
กลุ่มทดลอง	43	96.67	102.61	85	3.38**
กลุ่มควบคุม	44	89.05	124.51		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม

เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัว ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้นำคะแนนการปรับตัว เป็นแบบสอบถามวัดการปรับตัว ซึ่งได้ทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Independent ปรากฏผลในตาราง 10 ดังนี้

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบการปรับตัว ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

การปรับตัวของนักเรียน	N	\bar{x}	s^2	df	t
กลุ่มทดลอง	43	119.42	134.58	85	- .043
กลุ่มควบคุม	44	119.55	245.74		

จากตาราง 10 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

4. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้นำคะแนนความ สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบวัดความสามารถ ด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ และ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Dependent ปรากฏผลในตาราง 11 ดังนี้

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-พูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ กลุ่มทดลอง	N	\bar{x}	ΣD	ΣD^2	df	t
ก่อนการทดลอง	43					
การฟัง – พูด		5.19				
การอ่าน		5.70	219	1331		14.74**
การเขียน		2.74	189	1049	42	12.65**
หลังการทดลอง	43		193	1085		12.90**
การฟัง – พูด		10.28				
การอ่าน		10.09				
การเขียน		7.23				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01

5. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง

เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้นำคะแนนเจตคติต่อการ เรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ได้ทดสอบก่อน และหลังการทดลอง มาคำนวณเปรียบเทียบ โดยใช้ t – test แบบ Dependent ปรากฏผล ในตาราง 12 ดังนี้

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อน และ หลังการทดลอง

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มทดลอง	N	\bar{x}	ΣD	ΣD^2	df	t
ก่อนการทดลอง	43	86.12	454	7118	42	9.31**
หลังการทดลอง	43	96.67				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 มีเจตคติต่อการเรียน ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

6. เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง

เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้นำคะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามวัดการปรับตัว ซึ่งได้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเปรียบเทียบ โดยใช้ t-test แบบ Dependent ปรากฏผลในตาราง 13 ดังนี้

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

การปรับตัวของนักเรียน กลุ่มทดลอง	N	\bar{x}	ΣD	ΣD^2	df	t
ก่อนการทดลอง	43	113.19	268	3892	42	5.62**
หลังการทดลอง	43	119.42				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 มีการปรับตัว ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

7. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง- พูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเปรียบเทียบ โดยใช้ t – test แบบ Dependent ปรากฏผลในตาราง 14 ดังนี้

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง- พูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ กลุ่มควบคุม	N	\bar{x}	ΣD	ΣD^2	df	t
ก่อนการทดลอง	44					
การฟัง – พูด		5.32				
การอ่าน		5.84	152	642		13.90**
การเขียน		2.93	59	205	43	5.20**
หลังการทดลอง	44		140	580		11.94**
การฟัง – พูด		8.77				
การอ่าน		7.18				
การเขียน		6.11				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

8. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง

เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยได้นำคะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเปรียบเทียบโดยใช้ t-test แบบ Dependent ปรากฏผลในตาราง 15 ดังนี้

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียน ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อน และหลังการทดลอง

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มควบคุม	N	\bar{x}	$\sum D$	$\sum D^2$	df	t
ก่อนการทดลอง	44	86.05	132	854	43	6.10**
หลังการทดลอง	44	89.05				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

9. เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลัง การทดลอง

เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัว ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยได้นำ คะแนนการปรับตัว เป็นแบบสอบถามวัดการปรับตัว ซึ่งได้ทดสอบ ก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณเปรียบเทียบ โดยใช้ t – test แบบ Dependent ปรากฏผลในตาราง 16 ดังนี้

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบการปรับตัว ของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

การปรับตัวของนักเรียน กลุ่มควบคุม	N	\bar{x}	ΣD	ΣD^2	df	t
ก่อนการทดลอง	44	118.41	50	316	43	3.07**
หลังการทดลอง	44	119.55				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 16 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมมีการปรับตัว ก่อนและหลัง การทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

หลังการทดลองแตกต่างกัน

8. การปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

9. การปรับตัวของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

วิธีการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 8 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 353 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองเสือวิทยาคม อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 87 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แล้วจับฉลากแยกเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1. แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ (ตอ 31101) โดยแบ่งออกเป็น

2.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง โดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา(รูปแบบที่ 1) จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที ซึ่งแผนการสอนนี้ได้ผ่านการตรวจแก้ไข และปรับปรุงมาแล้ว

2.1.2 แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุม โดยวิธีการสอนแบบเดิม จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที ซึ่งแผนการสอนนี้ได้ผ่านการตรวจแก้ไข และปรับปรุงมาแล้ว

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบ 3 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด เป็นข้อคำถามภาษาอังกฤษเกี่ยวกับชีวิตประจำวันและส่วนตัว จำนวน 10 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์ โดยจะทำการทดสอบนักเรียนทีละคู่ ระหว่างการทดสอบมีการบันทึกเทป

โดยแบบทดสอบนี้ ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยคัดเลือกข้อที่ได้ค่า t ตั้งแต่ 3.26 – 8.85 และหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 3 คน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดแนนซ์ (Coefficient of concordance = W) ได้เท่ากับ .80

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน

แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำถามวัดความสามารถในการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง การแปลความหมาย และการเรียงลำดับเหตุการณ์ ซึ่งมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยแบบทดสอบนี้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความสอดคล้องกับจุดประสงค์ มีค่าความยากง่ายระหว่าง .35 - .72 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .24 - .93 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80

ฉบับที่ 3 แบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน

แบบอัตนัย โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพจำนวน 1 เรื่อง ความยาวประมาณ 10 ประโยค วัดความสามารถทางการใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน คะแนนเต็ม 20 คะแนน ซึ่งแบบทดสอบนี้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้สอนในการวิจัย รวมทั้งตรวจความชัดเจน และความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในคำสั่งแล้ว และหาค่าความเชื่อมั่นของการจัดอันดับด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างผู้ตรวจ 3 คน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ของคอนคอร์ดแนนซ์ (Coefficient of concordance = W) ได้เท่ากับ .95

2.3 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จะสอบถามในด้านความคิดเห็น ความรู้สึก และการกระทำหรือแนวโน้มพฤติกรรมที่แสดงต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้งในด้านเนื้อหาวิชา ครูผู้สอน วิธีการสอน สถานที่ รวมทั้งบรรยากาศในชั้นเรียน และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านบวกและด้านลบ จำนวน 30 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามนี้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณาความสอดคล้องเชิงเนื้อหา (Content validity) ความเหมาะสมของการใช้ภาษาและลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบ และหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % มาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ (t-test) คัดเลือกแบบสอบถามข้อที่มีค่า t ระหว่าง 2.19 - 7.68 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้เท่ากับ .94

2.4 แบบสอบถามวัดการปรับตัว จะสอบถามด้านการเข้าใจตนเองด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน และด้านการดำเนินชีวิตร่วมกันกับเพื่อนทั้งในและนอกชั้นเรียน โดยให้ผู้ตอบอ่านข้อความทีละข้อ แล้วตอบแบบสอบถามตามสภาพที่เป็นจริงของตนเอง กำหนดไว้ให้ 5 ระดับ คือ เป็นจริงมากที่สุด เป็นจริงมาก เป็นจริงปานกลาง เป็นจริงน้อย และเป็นจริงน้อยที่สุด จำนวน 30 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามนี้ ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความสอดคล้องเชิงพินิจ (Face validity) และหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % มาทดสอบ

ค่านัยสำคัญ โดยใช้ (t-test) คัดเลือกแบบสอบถาม ข้อที่มีค่า t ระหว่าง 2.03 – 8.02 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดการปรับตัว โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้เท่ากับ .91

3. วิธีดำเนินการทดลอง

3.1 ปฐมนิเทศนักเรียนก่อนที่จะทำการทดลอง เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียนบทบาทของผู้เรียน จุดประสงค์ของการเรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้

3.2 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre – Test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียน และแบบสอบถามวัดการปรับตัวของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

3.3. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เนื้อหาและระยะเวลาเท่ากัน

3.3.1 กลุ่มทดลอง ทำการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1)

3.3.2 กลุ่มควบคุม ทำการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบเดิม

3.4 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post – Test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามการปรับตัวกับเพื่อนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

3.5 ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามการปรับตัว แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ 3 ฉบับ คือ

- 1) แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการฟัง- พูด จำนวน 10 ข้อ
คะแนนเต็ม 20 คะแนน
- 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ
คะแนนเต็ม 20 คะแนน
- 3) แบบทดสอบวัดความสามารถในด้านการเขียนภาษาอังกฤษ คะแนนเต็ม 20 คะแนน

และผู้วิจัย จะนำคะแนนของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และคะแนนของแบบสอบถามวัดการปรับตัวกับเพื่อนของการสอบ ก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์สถิติ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติแบบ t – test for Independent
2. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติแบบ t – test for Independent
3. เปรียบเทียบการปรับตัวระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติแบบ t – test for Independent
4. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t – test for Dependent
5. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t – test for Dependent
6. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t – test for Dependent
7. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t – test for Dependent
8. เปรียบเทียบการปรับตัวของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t – test for Dependent
9. เปรียบเทียบการปรับตัวของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติแบบ t – test for Dependent

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีการปรับตัวกับเพื่อนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
5. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
6. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีการปรับตัว

กับเพื่อน ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

7. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

8. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

9. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีการปรับตัวกับเพื่อน ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม จากการศึกษาครั้งนี้สามารถอภิปรายผลตามลำดับของจุดมุ่งหมายได้ ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ทั้งนี้เนื่องมาจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายภาษาไปสู่การพัฒนาองค์ประกอบย่อยทางภาษาที่มีวิธีการวัด และประเมินผลทุกขั้นตอนและตรงประเด็น กล่าวคือ ในขั้นตอนการสอนที่ 1 นักเรียนต้องใช้ทักษะการฟังเป็นหลักในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องที่ครูเล่าให้ฟัง หรือจากการที่ครูสาธิตให้ดู ซึ่งครูสามารถประเมินการฟังได้จากการตอบคำถามของนักเรียนระหว่างที่ครูเล่าเรื่อง หรือสาธิตให้ดู รวมทั้งสีหน้า ท่าทาง ในขณะที่ฟังครูเล่าหรืออธิบาย ทำให้ครูสามารถทราบได้ในทันทีว่า นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อเรื่อง หรือขั้นตอนการสอนในเนื้อหาแบบวิธีการนั้นๆ หรือไม่ มากน้อย เพียงใด และในขั้นตอนการสอนที่ 2 นักเรียนจะใช้ทักษะการพูดเป็นหลัก เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจจากการฟังออกมาเป็นการเล่าเรื่องย้อนกลับ ลำดับเรื่อง อภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง อ่านออกเสียง และเล่นบทบาทสมมติ ทำให้ครูทราบข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของนักเรียน ขั้นตอนต่อมาคือขั้นตอนที่ 3 นักเรียนต้องใช้ความคิด ลำดับเรื่อง เรียบเรียงให้เป็นภาษาเขียนที่เป็นภาษาของนักเรียนเองเพื่อเขียนเรื่องร่วมกัน ทำให้ครูสามารถแก้ไขข้อบกพร่องการใช้ภาษาของนักเรียนให้เป็นภาษาเขียนที่ถูกต้องได้ นอกจากนี้ในขั้นตอนการสอนที่ 4 ซึ่งนักเรียนได้ช่วยกันทำหนังสือเล่มใหญ่ ครูสามารถประเมินการอ่านและการทำงานร่วมกันของนักเรียนได้ว่า นักเรียนรู้จักแบ่งปัน ช่วยเหลือกันให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มากน้อย เพียงใด และในขั้นตอนการสอนที่ 5 ซึ่งเป็นขั้นตอนที่เสริมทักษะทางภาษาด้วยเกม ครูสามารถสังเกตความถูกต้องในการร่วมกิจกรรมเสริมทักษะภาษา จากข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์

ภาษารูปแบบที่ 1 มีกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่วัดและประเมินผลได้ผลและตรงประเด็น ทำให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถทางภาษาอย่างเต็มความสามารถ

ในขณะที่การสอนแบบเดิม กระบวนการเรียนการสอนจะมุ่งเน้นเนื้อหาเป็นสำคัญ ให้ความสำคัญเข้าใจกฎเกณฑ์มากกว่าความสามารถในการใช้ภาษา โดยครูเป็นผู้ให้ข้อมูลความรู้โดยตรงแก่นักเรียน มีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของนักเรียนบ้าง แต่เป็นลักษณะการสอนโดยรวม นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกกระบวนการทางความคิดจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ตามความต้องการของตนเองน้อย ทำให้นักเรียนเกิดความไม่มั่นใจในการใช้ภาษา อีกทั้งการวัดและประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียน ส่วนใหญ่ดูจากความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด ทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชนิภา ทองสุทธิ (2533) รัตนา ถวิลวงษ์ (2534) พรพิมล ประสงค์พร (2535) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ รูปแบบที่ 1 ซึ่งปรากฏว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ

2. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ทั้งนี้เนื่องมาจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 มีการจัดการเรียนการสอนที่บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปด้วยความสนุกสนาน และน่าสนใจ กล่าวคือ ครูจะนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการคุยเรื่องเกี่ยวกับนิทานต่างๆ ที่นักเรียนสนใจ แล้วเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังอย่างมีจินตนาการ และมีการให้นักเรียนเล่นบทบาทสมมติจากเนื้อเรื่องที่เรียน โดยนักเรียนจะต้องใช้ภาษา ทำทางประกอบการแสดง ซึ่งนักเรียนแต่ละคนก็จะมีวิธีการสื่อสารที่เป็นเอกลักษณ์เป็นของตนเอง ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนสนุกสนานเพลิดเพลิน และได้ความรู้ไปพร้อมๆ กัน ส่วนบทเรียนที่เป็นแบบวิธีการครูแนะนำ วัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการวาดภาพซึ่งเป็นของจริงที่นักเรียนเคยพบเห็นในชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตจริง อีกทั้งการที่ครูกระตุ้น ให้นักเรียนพยายามใช้ความสามารถทางภาษาสื่อสารด้วยภาษาของตนเอง ให้นักเรียนเข้าใจจนประสบความสำเร็จในการสื่อสาร ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง ประกอบกับการที่นักเรียนได้เล่นเกมกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา บทเรียนไม่น่าเบื่อหน่าย ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น นักเรียนเห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษ เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ในขณะที่การสอนแบบเดิม กระบวนการเรียนการสอน จะมุ่งเน้นความถูกต้องของกฎเกณฑ์องค์ประกอบย่อย และโครงสร้างทางภาษามากกว่าการเข้าใจความหมายของภาษา

โดยครูจะสอนเนื้อหาเป็นสำคัญให้กับนักเรียนทั้งชั้น ไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นลักษณะที่นักเรียนเป็นผู้ฟัง และคิดหาคำตอบที่ถูกต้องจากบทเรียน นักเรียนต้องคอยระวังข้อผิดพลาดทางภาษาเกี่ยวกับคำศัพท์ การใช้ไวยากรณ์ที่ครูเน้นและย้ำอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปตามแบบแผนที่ครูเป็นผู้กำหนด ทำให้บทเรียนไม่น่าสนใจ นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางภาษาน้อย และมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 จึงมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภลักษณ์ สัตยวณิช (2537) นวลจันทร์ แซ่แท้ (2538) เปรมวดี รัตกุล (2541) และกมลภักดิ์ พุทธสันติธรรม (2545) ที่ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ซึ่งปรากฏว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ

3. เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับการสอนแบบเดิม ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาหลังการทดลอง มีการปรับตัวสูงขึ้นไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม แม้ว่าจะมีแนวโน้มของคะแนนในการปรับตัวสูงขึ้น แต่ก็ไม่เห็นความแตกต่างจากกลุ่มควบคุมได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระยะเวลาในการทดลองเพียง 20 คาบ นักเรียนกลุ่มทดลองยังไม่สามารถพัฒนาพฤติกรรมปรับตัวได้มากเท่าที่ควร นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม จึงมีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

4. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เนื่องมาจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 มีกระบวนการเรียนการสอนที่ต่อเนื่องและบูรณาการ กล่าวคือ ครูจะเริ่มต้นด้วยการเป็นผู้เล่าเรื่อง "The Princess and the Frog" หรือ บอแก้วสตู อุปกรณ์ในการวาดภาพ "The Killer Whale" ในเนื้อหาแบบวิธีการให้นักเรียนฟัง ทำให้เกิดการใช้ทักษะการฟังและการพูดควบคู่กัน และเพื่อให้นักเรียนได้รำลึกถึงเรื่องราวทั้งหมด โดยครูได้ให้นักเรียนเล่าเรื่อง หรือขั้นตอนการวาดภาพย้อนกลับ ลำดับเรื่องหรือขั้นตอนดังกล่าว และอ่านออกเสียงตลอดจนเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความสามารถด้วยการเล่นบทบาทสมมติ อันเป็นการประสมประสานระหว่างทักษะการฟัง การพูด และการอ่านเข้าด้วยกัน ต่อจากนั้น ครูและนักเรียนร่วมกันเขียนสรุปเป็นภาษาของนักเรียนเอง ซึ่งในขั้นตอนนี้ได้ใช้ทักษะการเขียนเข้ามาบูรณาการให้ผู้เรียนได้เห็นรูปแบบภาษาเขียนที่ถูกต้อง ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาด้วยความเข้าใจความหมาย อันจะเป็นการเรียนรู้ภาษาที่แม่นยำกว่าการเรียนรู้ภาษาแบบท่องจำ มีผล

ทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 หลังการทดลองมีความสามารถทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

5. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 ได้เน้นให้นักเรียนเข้าใจความหมายของเนื้อหาในบทเรียนก่อนที่จะเรียนรู้เรื่ององค์ประกอบย่อยของภาษา ทำให้นักเรียนเรียนด้วยความเข้าใจ นักเรียนไม่รู้สึกรีบเร่ง เช่น การที่นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติในเรื่อง “ The Princess and the Frog ” หรือในการบอก อธิบายขั้นตอนการวาดภาพ “ The Killer Whale ” ในขั้นตอนการสอนที่ 1 นักเรียนต้องพยายามใช้ภาษาสื่อสารให้ครูและเพื่อนในชั้นเรียนเข้าใจ และมีส่วนร่วมทำให้ผู้อื่นได้รับความสนุกสนานจากการแสดงบทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าตนเป็นคนหนึ่งที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เห็นคุณค่าของการรู้ภาษาอังกฤษ และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีผลให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 หลังการทดลองมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง

6. เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีการปรับตัวหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการใช้กิจกรรมกลุ่มในบางขั้นตอนการสอนของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เช่น ในขั้นตอนที่ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนจะต้องปรึกษากับสมาชิกภายในกลุ่ม ชักชวนความเข้าใจเนื้อเรื่องและบทสนทนา และเตรียมตัวออกมาแสดงบทบาทสมมติให้ครูและเพื่อนในชั้นเรียนดู และในขั้นตอนที่ให้นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ นักเรียนต้องแบ่งหน้าที่กันจัดทำหนังสือเล่มใหญ่ให้มีความสวยงาม เพื่อนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน กับในขั้นตอนที่ให้นักเรียนเล่นเกมกิจกรรมเสริมทางภาษา นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนตามลำดับ มีผลทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองมีการปรับตัวเข้ากับเพื่อนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

7. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้เนื่องมาจากกระบวนการเรียนการสอนที่กำหนดให้นักเรียนปฏิบัติตามลำดับกิจกรรม ประกอบกับนักเรียนมีความตั้งใจ เอาใจใส่ต่อการเรียนดี มีระเบียบวินัย และมีความรับผิดชอบต่อการงานปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายเป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น นักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม จึงมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

8. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเนื้อหาที่ใช้สอนสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน กล่าวคือ เรื่อง The Princess and the Frog เป็นนิทานที่ว่าด้วยเรื่องเจ้าหญิงกับเจ้าชายกบ มีลักษณะแบบจินตนาการ และผู้เรียนอยู่ในวัยที่มีความใฝ่ฝันอยากเป็นเจ้าหญิงได้แต่งงานกับเจ้าชาย ประกอบกับการที่ครูได้เตรียมสื่อการสอนที่เป็น รูปภาพ บัตรคำ และใบงานที่มีรูปภาพประกอบการเรียนการสอนเป็นแบบฝึกหัด นักเรียนจึงติดตามเรื่องด้วยความสนใจ สนุกสนาน นอกจากนี้ในส่วนเนื้อหาที่เป็นแบบวิธีการ ครูนำบทเรียนด้วยการเล่าเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่จะสอน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ และใช้สื่อ อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนที่ใกล้ตัว สามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง เช่น รูปภาพ กระดาษ ดินสอ ปากกา สีเมจิก นักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิมจึงมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

9. เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มควบคุมมีการปรับตัว หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากระยะเวลาการทดลอง จำนวน 20 คาบ ที่นักเรียนกลุ่มควบคุมได้พบปะพูดคุยกัน ได้เรียนรู้นิสัยซึ่งกัน เกิดความคุ้นเคยมีมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนมากขึ้น มีการปรับตัวมากขึ้น จึงสามารถสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม หลังการทดลองมีการปรับตัวสูงกว่าก่อนการทดลอง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

จากผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนดังนี้

1.1 เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นวิธีการสอนที่มีความหลากหลายในการจัดกิจกรรมเกี่ยวข้องกับภาษา ครูผู้สอนจึงต้องรู้จักจัดกระบวนการเรียนการสอนให้มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับเนื้อหาที่นำมาใช้สอนกับความสนใจ วัยของผู้เรียน และสภาพสังคมสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น โดยเฉพาะผู้เรียนที่มีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาแตกต่างกัน ภายในระยะเวลาที่มีจำกัดตามหลักสูตรการศึกษา

1.2 ครูผู้สอนต้องศึกษาขั้นตอนวิธีการสอนอย่างถ่องแท้ มีการเตรียมการสอนอย่างดี และต้องมีความมั่นใจในการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ เป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถดำเนินได้อย่างรื่นไหล ครบทุกกระบวนการ และประสบผลสำเร็จ.

1.3 ควรใช้เวลาทำการทดลอง 2 คาบ ติดต่อกัน หรือมากกว่านี้ เพื่อให้ นักเรียนได้ทำกิจกรรมต่อเนื่อง ซึ่งจะช่วยให้ครูผู้สอนสามารถสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลง และ พัฒนาการของนักเรียนได้อย่างชัดเจน.

1.4 สำหรับนักเรียนที่ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษา หรือมีพื้นฐานความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และ กระตือรือร้นที่จะใช้ภาษา โดยครูอาจให้นักเรียนใช้ภาษาแบบลองผิดลองถูกก่อน แล้วจึงให้คำ ชมเชยเป็นการเสริมแรง ให้กำลังใจแก่ผู้เรียน พร้อมทั้งให้แบบอย่างการใช้ภาษาที่ถูกต้องใน ภายหลัง หรืออาจเรียกนักเรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอยู่ในระดับดี หรือปานกลางของ ชั้นเรียนเป็นคนตอบคำถาม เล่าเรื่อง หรืออธิบายให้นักเรียนคนอื่นดูก่อน แล้วจึงเปิดโอกาสให้ นักเรียนทุกคนใช้ภาษาด้วยตนเอง.

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เพื่อให้ได้ข้อมูลในการวิจัยที่ครอบคลุมมากขึ้น อาจให้มีการวัด และ ประเมินผลอื่นๆ เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม และแบบสัมภาษณ์ และเพิ่มระยะเวลาใน การทดลองให้มากกว่า 20 คาบ ให้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นต้น.

2.2 ควรมีการขยายผลวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียน ที่มี ปัญหาการปรับตัวด้านต่างๆ เช่น ด้านการเรียน ด้านผู้สอน ด้านอารมณ์ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ หรือปัญหาอื่นๆของผู้เรียน เช่น ปัญหาที่เกิดจากความพิการทางร่างกาย ฯลฯ โดยอาจประยุกต์วิธีการสอนให้เป็นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบใหม่.

2.3 เนื่องจากมีผู้ทำวิจัยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบ ต่างๆ และย่อมมีปัญหาที่เกิดการทำวิจัยมากมาย เช่น ความไม่สอดคล้องของหลักสูตรการศึกษา กับ ระยะเวลาในการจัดกระบวนการเรียนการสอน ความไม่สัมพันธ์ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ กับความสนใจของผู้เรียน ตลอดจนเรื่องความสามารถของครูผู้สอนเองที่จะต้องเป็นต้นแบบ ในการใช้ภาษาได้อย่างแคล่วคล่อง และงบประมาณในการผลิตสื่ออุปกรณ์การสอนจากสถาบัน สถานศึกษาหรือสถาบันอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยเห็นว่า น่าจะมีการทำวิจัยศึกษาปัญหาการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการปฏิรูปการศึกษาอย่างจริงจัง หรืออาจเป็นงานวิจัยในลักษณะ เชิงสำรวจ เพื่อหาแนวทางการพัฒนารูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ดียิ่งขึ้นต่อไป.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2544). *หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ
- _____. (2545). *รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2545*. สำนักทดสอบการศึกษา : กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2545). *รายงานการประเมินคุณภาพการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2545*. สำนักทดสอบการศึกษา : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กมลภัทร์ พุทธสันติธรรม. (2545). *การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชนิดวิธีการ รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2524). *สุขภาพจิตในโรงเรียน*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- จิราภรณ์ หุ่นตระกูล. (2528). *การทดลองใช้บทบาทสมมติที่มีต่อการพัฒนาการปรับตัวด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเสมียนนารี. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2518). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- ดวงมาลัย เริกสำราญ. (2520). *ความสนใจของวัยรุ่นต่อปัญหาสุขภาพจิต “ สุขจิตศึกษา ”* กรุงเทพฯ : มิตรสยาม.
- นงเยาว์ สมพิทยานุรักษ์. (2537). *ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการปรับตัว. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- นฤมล เลียบสวัสดิ์. (2545). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนการอ่านด้วยการฝึกใช้ความรู้เดิม โดยใช้เทคนิคโครงสร้างระดับยอด กับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- นิภา ทยาน. (2520). *การปรับตัวและบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ : สารศึกษาการพิมพ์.
- บุญศรี จึงธนาเจริญเลิศ. (2530). *ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). *ทัศนคติต่อการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- ประมวล โหระสิงห์. (2541). การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพด้านการปรับตัวของนักเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้กลุ่มสัมพันธ์กับการสอนปกติ : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านทุ่งฝน อำเภอบ้านทุ่งฝน จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการให้คำปรึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- เปรมวดี รัตกุล. (2541). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยบทเรียนโมดูลแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 และการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิพรัตน์ ลิ้มพะสุต. (2534). การศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 6 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต). (2540). การศึกษาพัฒนาการหรือบูรณาการ. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : มลุนิธิพุทธธรรม.
- พรพิมล ประสงค์พร. (2535). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา(รูปแบบที่ 2) ซึ่งใช้และไม่ใช้กิจกรรมการทดสอบเชิงปฏิบัติการกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงสร้อย วรกุล. (2522). การเปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- พริยาภรณ์ ประเทืองเศรษฐ์. (2544). บทบาทบิดา บทบาทมารดา และการปรับตัวกับเพื่อนวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพยาร์ ผลภาค. (2529). บทบาทของบิดา บทบาทของมารดา การปรับตัวกับเพื่อน กับความรู้สึกมีค่าในตนเองของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มาลินี อยู่โพธิ์. (2525). การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- มาลินี สินธุ์ฉาย. (2540). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบชี้แนะประกอบวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เมตตา จินดารักษ์. (2525). ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนาความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัชนิภา ทองสุทธิ. (2533). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษากับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา ถวิลวงษ์. (2534). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา ยัญทิพย์. (2522). ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูพฤติกรรมตอบสนองของระหว่างบุคคล และการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลัดดา กิติวิภาค. (2523). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2539). เทคนิคการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2540). สถิติทางการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วงกต จันทพานิช. (2546). ปฏิวัติความคิดพิชิตภาษาอังกฤษร่วมกันแก่วิภวฤตประเทศไทย เล่ม 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ต้นตำรับ.
- วารินทร์ สายโอบเอื้อ และสุณีย์ ชีรดาการ. (2522). จิตวิทยาการศึกษา. โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิง ปากเกร็ด กรมประชาสงเคราะห์.
- สกุณา บุญสูง. (2540). เจตคติที่มีต่อการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- สมควร เกตุทอง. (2534). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียน การระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษ และทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุรัชย์ โภคิยะกุล. (2536). การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการปรับตัวสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดกำแพงเพชร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สาโรช บัวศรี. (2518). การศึกษาเพื่อการทำงานและอาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- สิริชัย ประทีปฉาย. (2533). การพัฒนาคุณภาพและการปรับตัว. จันทบุรี : วิทยาลัยรำไพพรรณี.
- สุภัทรา อักษรานุกเคราะห์. (ม.ป.ป.) การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ จันทน์เอม. (2524). สุขวิทยาจิต. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- สุวัฒน์ จันท์ลอย. (2527). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่าน สมรรถภาพการอ่านเร็ว และเจตคติการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากชุดการอ่านที่มีคำถามก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่าน และหลังการอ่าน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : บริษัทพริกหวาน กราฟฟิค จำกัด.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ. (2531) เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์พรินต์ติ้ง จำกัด
- _____. (2531). การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์.
- _____. (2533). การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด.
- _____. (2534). การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินต์ติ้ง จำกัด.
- _____. (2536). การพัฒนาการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินต์ติ้ง จำกัด.
- _____. (2540). รายงานวิจัยโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หรือโครงการรู้หนังสือ (2531-2538). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศุภลักษณ์ สัตยวณิช. (2537). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนรายวิชาย่อยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรพินท์ ชูชม และอัจฉรา สุขารมณ. “ องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการปรับตัวของนักเรียนวัยรุ่น.” รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ม.ป.ป.

- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุษณีย์ วรรณจิตย์. (2536) *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้เทคนิคการสร้างไดอะแกรม กับการสอนตามคู่มือครู*. ปริญญาโท กศ.ม.(การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Anuforo, Susan Akudo. (1988, April). "Effects of Mastery Learning Technique on Students' Performance in English Language Syntax in The Secondary Schools: Achievement and Attitude," *Dissertation Abstracts International* 48 (10) : 2521- A
- Askov, Eunice and Thomas J. Fishback. (1973, Spring). "An Investigation of Primary Pupils Attitude Toward Reading." *In The Journal of Experimental Education*. 21(41) :1-7.
- Carrell, Brendan J. (1980). *Testing Comprehension Performance*. Wisconsin : Pagamon Press.
- Delanary, Norman Me., & Luckie. (1985, June). "The Effect of Strategy Training Comprehension of Implicit and Explicit Information Familiar and Unfamiliar Expository Test," *Dissertation Abstracts International*. 46 (01) : 111-A.
- Fan, Chung teh. (1952). *Item Analysis Table*. New Jersey : Princeton.
- Finocchiaro, Mary and Bonomo Michael. (1973). *The Foreign Language Learners : a Guide for Teacher*. New York : Regents Publishing Company, Inc.
- Gray, Brian & Cazden, Courtney B. (1991). "Concentrated Language Encounters : The International Biography of a Curriculum Concept." Abstract Issue : RIEMA 94.
- Good, Carter Victor. (1973). *Dictionary of Education*. 3rd ed. New York : McGraw-Hill.
- Goodman, Yetta M. (1989, November). "Root of the Whole Language Movement," *The Elementary School Journal*. 90 (2) : 113 - 127.
- Halliday, M.A.K. (1985). *Language Context, and Teat Aspect of Language in a Social - Semantic Perspective*. Oxford University Press.
- Harris, Larry A. and Carl B. smith. (1972). *Reading Instruction Through Diagnostic Teaching*. U.S.A. : Holt, Reinhart and Winston, Inc.
- Hilgard, Ernest R. (1962). *Introduction to Psychology*. New York : Harcourt Brace.
- Johnson, P. (1982, December). "Effect of Reading Comprehension of Building background Knowledge," *TESOL Quarterly*. 16 (4) : 503-516.
- Krashen, S.D. (1981). *Principels and Practice in Second Language Acquisition*. New York : Pergamond Press.

- Lambert. Massachusettes : New Berry House Goodman, K.S. (1971). " Psycholinguistic : Universals in the Reading Process," *The Psychology o f Second Language Learning*. London : Cambridge University Press.
- Lazarus , Richard S. (1969). *Patterns of Adjustment and Human Effectiveness*. New York : Mcgraw – Hill Book Company.
- Malm, Marguvrite , Jamison , Olis G. (1952). *Adolescence*. New York : Mc Graw -- Hill
- Oller, John W. (1977). *Language Test at School : A Pragmatic Approach*. London : Longman.
- Rattanavich, Saowalak. (1997). *A Teaching's Manual for CLE Teaching of Begibbers*. Illinois : Rotary International.
- Reid, Joy M. (1994). *The process of paragraph writing*. New Jersey : Prentice Hall Regents, Englewood Chiffs.
- Roettger, Doris and others. (1979, January-February). " Validation of Reading Attitude Scale for Elementary Students and an Investigation of the Relationship between Attitude and Achivement," *The Journal of Education Research*. 72 : 138 - 142.
- Strang, Ruth May. (1959). *An Introduction to child study*. New York : Macmillian.
- Stelly, Colette Hood. (1991, March). " Effects of Whole Language Approach Using Authentic French Texts on Student Comprehension and Attitude," *Dissertation Abstracts International*. 52 (09) : 204
- Vallate, Rebecca M. (1977). *Modern Language Testing*. 2nd ed. New York : Harcourt Brace Jovanovich, Inc.
- Wagner, Betty Jane. (1978, April). " The Use of Role-Playing." *Recources in Education (ERIC)*. 13 : 441.
- Wallker,Richard F. and others. (1983). *The English Uesd by Entering Children at Traeger Park School*. Canberra : Australia Curriculum Development Center Occasional.
- Wallker,Richard F. B.J. Barllet & S. Rattanavich. (1984). *Teacher's Notes on a Program of Concentrated Language Teaching*.
- Widdowson, H. G. (1978). *Teaching Language as Comunication*. London : Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
- ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามวัดการปรับตัวของนักเรียน
- คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
- คะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- คะแนนการปรับตัวของนักเรียน

ตาราง 17 ค่าอำนาจจำแนก (t) แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ด้านการฟัง-พูด

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.69
2	6.24
3	7.89
4	7.79
5	4.96
6	8.85
7	4.05
8	3.49
9	4.74
10	3.26

ค่าความเชื่อมั่นในการตรวจคะแนนเท่ากับ .80

ตาราง 18 ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) แบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	0.55	0.91	11	0.46	0.48
2	0.68	0.72	12	0.52	0.44
3	0.72	0.44	13	0.48	0.52
4	0.52	0.37	14	0.63	0.40
5	0.58	0.42	15	0.63	0.24
6	0.50	0.40	16	0.47	0.85
7	0.46	0.28	17	0.50	0.93
8	0.38	0.50	18	0.62	0.78
9	0.44	0.51	19	0.35	0.66
10	0.43	0.67	20	0.38	0.87

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .80

ตาราง 19 ค่าอำนาจจำแนก (t) แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	4.99	16	6.17
2	4.42	17	5.01
3	3.24	18	5.46
4	5.36	19	5.39
5	6.88	20	3.93
6	7.19	21	4.08
7	4.07	22	5.92
8	5.77	23	3.91
9	4.39	24	3.63
10	7.68	25	3.07
11	6.56	26	5.02
12	6.22	27	4.36
13	6.73	28	3.55
14	7.08	29	5.68
15	5.29	30	4.90

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .94

ตาราง 20 ค่าอำนาจจำแนก (t) แบบสอบถามวัดการปรับตัวของนักเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.44	16	4.27
2	3.85	17	5.01
3	3.80	18	3.44
4	4.05	19	4.83
5	4.26	20	4.98
6	4.84	21	2.47
7	3.94	22	5.69
8	4.11	23	3.64
9	4.73	24	4.99
10	5.74	25	3.69
11	6.17	26	5.63
12	5.07	27	4.35
13	6.08	28	3.17
14	7.01	29	6.50
15	8.02	30	4.51

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .91

ตาราง 21 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด ก่อนและหลัง
การทดลองของการทดลองของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	6	14	8	23	8	10	2
2	3	8	5	24	4	9	5
3	5	13	8	25	7	11	4
4	3	7	4	26	8	14	6
5	4	5	1	27	7	10	3
6	5	7	2	28	6	14	8
7	8	14	6	29	4	9	5
8	3	5	2	30	3	11	8
9	7	12	5	31	8	11	3
10	3	9	6	32	6	11	5
11	3	6	3	33	6	10	4
12	4	10	6	34	4	13	9
13	4	8	4	35	10	13	3
14	6	13	7	36	4	10	6
15	2	10	8	37	4	13	9
16	3	6	3	38	7	13	6
17	3	6	3	39	9	13	4
18	4	11	7	40	8	14	6
19	8	11	3	41	2	12	10
20	4	6	2	42	9	11	2
21	3	9	6	43	2	9	7
22	6	11	5				

ตาราง 22 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง-พูด ก่อนและหลัง
การทดลองของการทดลองของกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	4	8	4	23	4	9	5
2	5	7	2	24	5	10	5
3	5	8	3	25	8	12	4
4	4	7	3	26	4	12	8
5	5	7	2	27	9	12	3
6	5	8	3	28	4	5	1
7	8	10	2	29	6	9	3
8	4	9	5	30	6	10	4
9	5	6	1	31	5	8	3
10	3	9	6	32	4	9	5
11	6	11	5	33	6	10	4
12	4	7	3	34	5	10	5
13	4	8	4	35	4	9	5
14	5	9	4	36	6	8	2
15	6	9	3	37	4	7	3
16	4	6	2	38	6	8	2
17	4	6	2	39	4	9	5
18	5	6	1	40	6	12	6
19	4	6	2	41	6	11	5
20	6	8	2	42	16	16	0
21	3	7	4	43	6	12	6
22	5	7	2	44	6	9	3

ตาราง 23 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน ก่อนและหลังการทดลอง
ของการทดลองของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	4	7	3	23	6	10	4
2	5	7	2	24	8	14	6
3	5	9	4	25	9	14	5
4	8	9	1	26	5	12	7
5	4	8	4	27	8	14	6
6	2	13	11	28	5	7	2
7	8	11	3	29	7	15	8
8	2	5	3	30	5	9	4
9	4	11	7	31	5	10	5
10	7	8	1	32	9	13	4
11	6	10	4	33	3	8	5
12	7	9	2	34	5	8	3
13	6	8	2	35	10	14	4
14	5	10	5	36	4	6	2
15	9	11	2	37	4	9	5
16	4	7	3	38	7	14	7
17	6	9	3	39	5	7	2
18	8	13	5	40	5	15	10
19	2	8	6	41	4	8	4
20	6	8	2	42	7	14	7
21	5	12	7	43	6	9	3
22	5	11	6				

ตาราง 24 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน ก่อนและหลังการทดลอง
ของการทดลองของกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	5	7	2	23	6	6	0
2	3	7	4	24	3	6	3
3	5	5	0	25	9	9	0
4	6	6	0	26	6	7	1
5	8	8	0	27	6	6	0
6	6	9	3	28	10	10	0
7	4	7	3	29	4	5	1
8	6	6	0	30	3	5	2
9	4	7	3	31	5	8	3
10	8	8	0	32	4	4	0
11	9	9	0	33	4	6	2
12	3	5	2	34	5	8	3
13	1	6	5	35	8	8	0
14	5	7	2	36	6	6	0
15	8	8	0	37	7	7	0
16	7	7	0	38	5	7	2
17	4	4	0	39	10	10	0
18	6	8	2	40	10	10	0
19	5	7	2	41	7	7	0
20	9	10	1	42	10	11	1
21	4	7	3	43	3	11	8
22	4	5	1	44	6	6	0

ตาราง 25 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อนและหลังการทดลอง
ของการทดลองของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	4	8	4	23	3	8	5
2	3	8	5	24	2	7	5
3	2	6	4	25	4	8	4
4	3	7	4	26	4	8	4
5	1	7	6	27	4	9	5
6	3	4	1	28	4	7	3
7	4	13	9	29	3	7	4
8	2	4	2	30	3	7	4
9	3	12	9	31	3	6	3
10	3	8	5	32	4	8	4
11	2	9	7	33	3	7	4
12	3	8	5	34	2	7	5
13	4	2	-2	35	3	7	4
14	2	8	6	36	2	7	5
15	2	6	4	37	2	7	5
16	3	6	3	38	2	8	6
17	3	8	5	39	2	10	8
18	3	6	3	40	2	4	2
19	3	3	0	41	2	9	9
20	2	3	1	42	2	9	7
21	4	8	4	43	3	9	8
22	4	8	4				

ตาราง 26 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน ก่อนและหลังการทดลอง
ของการทดลองของกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	4	7	3	23	4	6	2
2	2	6	4	24	3	7	4
3	3	8	5	25	2	5	3
4	2	5	3	26	4	6	2
5	2	8	6	27	6	9	3
6	2	7	5	28	2	6	4
7	4	7	3	29	3	8	5
8	2	7	2	30	4	9	5
9	2	7	5	31	3	6	3
10	2	4	2	32	3	6	3
11	3	6	3	33	2	6	4
12	2	7	5	34	3	7	4
13	3	5	2	35	2	7	5
14	2	7	5	36	2	8	6
15	4	7	3	37	3	6	3
16	2	7	5	38	2	6	4
17	2	2	0	39	5	6	1
18	2	3	1	40	6	6	0
19	3	8	5	41	4	4	0
20	2	6	4	42	7	7	0
21	2	2	0	43	3	6	3
22	2	2	0	44	2	7	5

ตาราง 27 คะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของการทดลอง
ของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	93	100	7	23	69	83	14
2	94	115	21	24	98	109	11
3	86	97	11	25	105	109	4
4	70	85	15	26	96	97	1
5	86	95	9	27	93	99	6
6	78	93	15	28	80	107	27
7	82	85	3	29	95	92	-3
8	70	75	5	30	93	105	12
9	68	77	9	31	82	95	13
10	90	99	9	32	95	109	14
11	76	93	17	33	82	103	21
12	96	101	5	34	81	80	-1
13	84	111	21	35	85	95	10
14	93	98	5	36	84	97	13
15	96	104	8	37	85	93	8
16	80	95	15	38	88	105	17
17	91	95	4	39	92	112	20
18	87	102	15	40	83	106	23
19	75	77	2	41	90	110	20
20	87	90	3	42	85	86	1
21	84	90	6	43	85	86	1
22	91	102	11				

ตาราง 28 คะแนนเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองของการทดลองของกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	76	81	5	23	91	94	3
2	104	104	0	24	100	100	0
3	84	84	0	25	106	107	1
4	93	95	2	26	102	105	3
5	78	78	0	27	69	80	11
6	87	90	3	28	87	90	3
7	99	102	3	29	88	88	0
8	85	87	2	30	90	104	14
9	74	78	4	31	84	87	3
10	77	79	2	32	80	81	1
11	95	100	5	33	87	87	0
12	75	76	1	34	75	83	8
13	76	78	2	35	89	92	3
14	83	85	2	36	79	89	10
15	88	88	0	37	83	92	9
16	77	77	0	38	89	91	2
17	64	67	3	39	104	104	0
18	78	78	0	40	112	112	0
19	84	86	2	41	85	86	1
20	83	87	4	42	110	112	2
21	63	65	2	43	93	101	8
22	85	90	5	44	75	78	3

ตาราง 29 คะแนนการปรับตัวของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองของการทดลอง
ของกลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลอง				กลุ่มทดลอง			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	128	133	5	23	105	111	6
2	93	100	7	24	140	140	0
3	109	121	12	25	91	103	12
4	104	119	15	26	115	116	1
5	99	112	13	27	106	114	8
6	109	109	0	28	125	125	0
7	99	99	0	29	121	121	0
8	107	123	16	30	117	117	0
9	130	132	2	31	120	139	19
10	103	107	4	32	127	135	8
11	105	110	5	33	109	141	32
12	138	140	2	34	133	136	3
13	107	111	4	35	94	114	20
14	132	132	0	36	108	122	14
15	108	108	0	37	102	121	19
16	121	124	3	38	119	128	9
17	107	110	3	39	98	106	8
18	112	112	0	40	120	120	0
19	108	108	0	41	120	129	9
20	109	107	-2	42	107	112	5
21	130	130	0	43	107	112	5
22	125	126	1				

ตาราง 30 คะแนนการปรับตัวของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองของการทดลอง
ของกลุ่มควบคุม

กลุ่มควบคุม				กลุ่มควบคุม			
คนที่	Pretest	Posttest	D	คนที่	Pretest	Posttest	D
1	97	98	1	23	118	118	0
2	126	126	0	24	140	140	0
3	92	93	1	25	122	122	0
4	108	108	0	26	135	135	0
5	100	101	1	27	136	140	4
6	114	114	0	28	118	118	0
7	113	116	3	29	105	106	1
8	122	122	0	30	127	135	8
9	136	136	0	31	133	133	0
10	101	101	0	32	138	138	0
11	142	142	0	33	140	140	0
12	115	115	0	34	127	127	0
13	95	95	0	35	127	127	0
14	115	115	0	36	130	130	0
15	117	118	1	37	99	103	4
16	101	101	0	38	111	115	4
17	83	83	0	39	131	131	0
18	122	122	0	40	146	146	0
19	104	105	1	41	125	136	11
20	98	98	0	42	115	123	8
21	141	141	0	43	122	122	0
22	116	118	2	44	107	107	0

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามการปรับตัวของนักเรียน

Listening and Speaking Ability Test

Mathayomsuksa 1 : 10 Minutes

ฉบับที่ 1 : แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง-การพูด

Part 1 : Listening and Speaking Ability Test

จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถฟังข้อความ คำถาม แล้วได้ตอบเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอง และผู้อื่น ได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ

Direction : Listening to the tape and then answer the question you'll hear. Record your answer on the tape provided.

1. What's your name ?
2. How old are you ?
3. What's your address ?
4. How many brothers or sisters do you have ?
5. Who is your best friend
6. What is your hobby ?
7. What sport do you usually play ?
8. What's your favorite television program ?
9. What animal do you like best ?
10. What do you want to be when you grow up ?

Reading Ability Test

Mathayomsuksa 1 : 30 Minutes Marks : 20

ฉบับที่ 2 : แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน แบบปรนัย
ชนิด 4 ตัวเลือก (a,b,c และ d)

Part 2 : Reading Ability Test

จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถอ่านเรื่องแล้ว ตอบคำถาม โดยแสดงถึงความเข้าใจเรื่องได้
(ด้านการจับใจความ , การแปลความ , การบอกลำดับเหตุการณ์ และการบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน)

Direction : Read the dialogues and choose the best alternative Item. (1-2)

Dialogue 1

A : Excuse me , What time is it ?
B : It's half past five.
A : Thank you very much.
B : You 're welcome.

1. What does it mean half past five ?

a. 5.05 p.m.

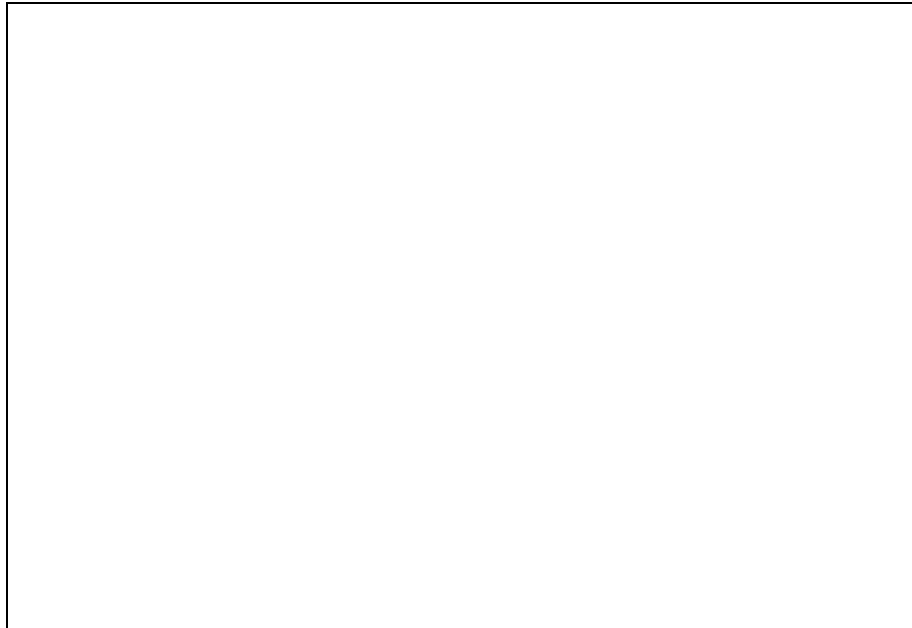
b. 5.30 p.m

c. 5.35 p.m.

d. 5.55 p.m.

Dialogue 2

Nurse : Name, please.
Patient : Michael Smith.
Nurse : How old are you ?
Patient : Twelve.
Nurse : Where's your address ?
Patient : 49 Sukhumwit 63 Bangkok.
Nurse : What's your telephone number ?
Patient : 02-2710836
Nurse : What's your father's name ?
Patient : Jackson Smith.
Nurse : What's his occupation ?
Patient : He 's a businessman.
Nurse : Well. Here's your card. Please go to Room 2.

2. Who wants to see the doctor ?

- a. Michael
- c. Jackson

- b. Michael 's father
- d. Jackson 's father

Direction : Read the passages and choose the best alternative Item. (3- 18)

It looks like a horse. It has black and white stripes.
It eats grass and leaves. It has four legs.

3. What is this ?

- a. tiger
- c. seagull

- b. zebra
- d. elephant

Kanda's birthday is on Monday. Suwit's birthday is after Kanda's.
Tanee' s birthday is before Kanda's.

4. What day is Tanee's birthday ?

- a. Saturday
- c. Tuesday

- b. Sunday
- d. Wednesday

My friend "Anne" likes to eat cabbage, cucumber and tomatoes.
She doesn't like pork and chicken.

5. What does she not like to eat ?

- a. fruit
c. meat

- b. bread
d. vegetables

Suda is a girl of eleven. She lives with her parents in a flat.

She is the youngest in the family. She has two brothers and two

sisters. Every day, when she comes home from school, she has to

look after the house because her brothers and sisters are at school

and her parents are at work. They work in a hospital.

6. Suda's brothers and sisters are.....

- a. students
c. nurses

- b. teacher
d. house- keepers

7. "They" refers to

- a. her parents
c. her sisters

- b. her brothers
d. her brothers and her sisters

188 Chit Lom Road, Bangkok,
16 November 2003

Dear Nipa,

I am inviting you to my tenth birthday celebration on Tuesday 9 December, at 12 P.M. The party will be held at 11 Flower Road. I hope you can come.

Please let me know as soon as you can.

Your friend,

Lilly
(Lilly)

8. Who wrote the letter ?

- a. Nipa
c. Lilly
- b. Nipa's friend
d. Lilly's friend

9. Why did she write the letter ?

- a. She had nothing to do
b. She missed her friend.
c. She wanted to go to the party.
d. She wanted to invite her friend to the party.

DIRECTIONS

Apply a small amount with a cloth or brush. Brush briskly and finish with a soft cloth or polisher to a high KIWI shine.

10. The instructions tell you how to.....

- a. use a brush.
c. brush your teeth.
- b. use shoe polish.
d. polish something with cloth.

Best Foods

Black current Jelly

DIRECTIONS: Add 1 cup (8 oz) boiling water. Stir until dissolved. Then add 1 cup cold water and stir. Chill until firm. For stiffer jelly use less water.

FOR QUIC SETTING : Add 6 ice cubes in place of cold water. Stir until melted.

TO ADD FRUIT OR VEGETABLES : Add when chilled jelly is slightly thickened. (Fresh pineapple must be cooked before adding.)

11. What is the passage about?

- a. Making a cake
c. Preparing a dessert
- b. Making ice
d. Preparing soup.

12. According to the passage, how much water is needed ?

- a. 1 cup.
c. 2 cups + 6 ice cubes.
- b. 8 oz.
d. 16 oz.

The Clever Mouse

Milky, the cat was very hungry. He was happy when he caught the mouse, Blandy.

He said " You make a delicious meal."

" You must wash your face first, " said the clever mouse, Blandy.

" All right, I will wash my face, " said Milky the cat.

So Milky went to wash his face. As he opened his hands, the mouse jumped and ran away.

13. What is the name of the mouse ?

a. Clever	b. Milky
c. Blandy	d. Brave

Attention : All Choir
Members (Combined Practice)
Date : Saturday, 27 th December
Time : 9.00 a.m. - 11. 00 a.m.
Place : School hall
Refreshments will be served.

Mrs. Marry
Teacher In Charge
19 th November

14. For how long will the practice last ?

a. Saturday, 27 th December.	b. All Choir Members
c. In the morning	d. Two hours

15. Where must all the member meet ?

a. At the church	b. At the school hall
c. In the classroom	d. In the theater

Poetry

Who are you ? I am Liqiu.

Who are you I am Luke.

How are you. Luke ? Very well thank you.

How are you ? I am well, too !

*Who is she ? She is Miss Chi.
 Hello, Miss Chi. What do you do ?
 I teach little children in the school.
 Who is he ? He is Mr. Li.
 Hello, Mr. Li. What do you do ?
 I am the principal in charge of this school.*

16. Miss Chi is a
<p>a. principal
c. teacher</p> | <p>b. student
d. house-wife</p> |
|------------------------------------|-------------------------------------|

“ What are we going to have for breakfast ? ” asked Daddy
 “ Roti prata ! ” suggested the twins
 “ Not again ! ” exclaimed Mummy.
 “ We love it and it’s the best roti prata in town ” said the twins.
 They were
 talking about the Indian pancake which we eat with curry.
 “ Get ready and we are going to the restaurant for roti prata ”
 said Daddy
 “ I ’ ll have fried chicken ” , decided Mummy.
 “ We are ready ! ” said one of the twins and off they raced to the
 front door.

17. It is in the
<p>a. morning
c. afternoon</p> | <p>b. noon
d. evening</p> |
|------------------------------------|-------------------------------|
18. “ Roti Prata ” is
<p>a. an Indian curry
c. an Indian pancake</p> | <p>b. an Indian bread
d. an Indian breakfast</p> |
|--|--|

Direction : Rearrange the following words into correct order. (19-20)

19. Somsri wants to draw a raccoon. She’ ll do this :
1. Draw curved lines on the face
 2. Draw the body and the tail.
 3. Add a head, ears, legs and tail
 4. Add eyes, whiskers, mask, and paws.

- a. 1234
- c. 3421

- b. 2314
- d. 4312

20. Somsak wants to plant a tree. He'll do this :

1. fill the ground
2. water the tree
3. dig the ground
4. put the tree in the ground

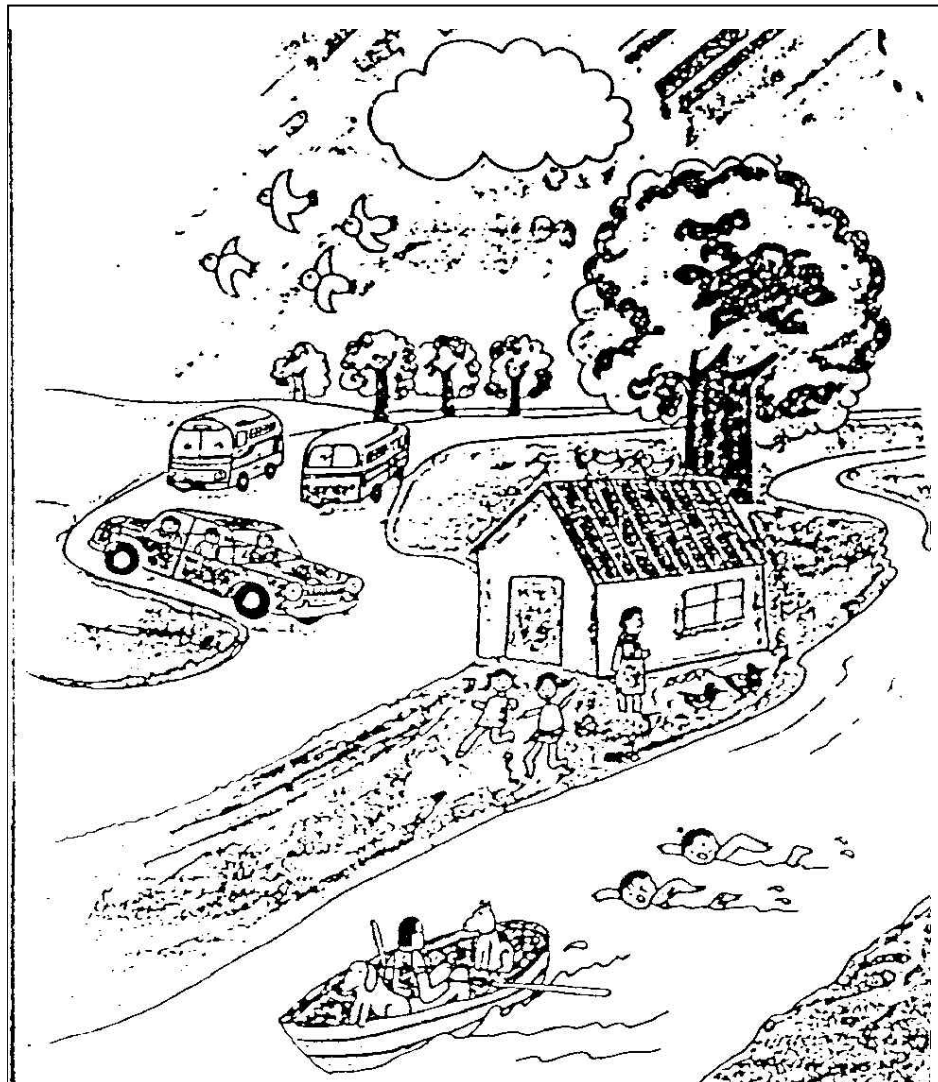
- a. 1324
- c. 3412

- b. 2341
- d. 4321

Writing Ability Test

Mathayomsuksa 1 : 30 minutes : 20 Marks

- ฉบับที่ 3 : แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน
- Part 3 : Writing Ability Test
- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถเขียนเรื่องจากภาพ และบรรยายได้
- Direction : Write a short paragraph for the following picture at least 10 sentences in length.

แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามที่ต้องการทราบความรู้สึก และความคิดเห็น บางประการเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ขอให้ร.อ่านข้อความเหล่านี้ที่ละข้อ แล้วพิจารณา ตอบตามความรู้สึก และความคิดเห็นของร.ให้มากที่สุด โดยเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่อง คำตอบที่ต้องการหลังข้อคำถาม ซึ่งกำหนดไว้ 4 ระดับ ตามความเห็นด้วยสำหรับร. ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ขอให้ร.ตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ แต่ละข้อไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมจะมีความรู้สึกนึกคิดไม่เหมือนกันได้ ดังนั้นคำตอบที่ดีที่สุดคือ คำตอบที่ตรงกับสภาพที่แท้จริงของนักเรียนเอง

โปรดตอบทุกข้อ

ชื่อชั้น เลขที่.....

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก				
2. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ				
3. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ				
4. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
5. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
6. ข้าพเจ้าอยากได้ถึงชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษเร็วๆ				
7. ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วรู้สึกเครียด				
8. ข้าพเจ้าว่างนอนทุกครั้งที่ยเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
9. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ				
10. ข้าพเจ้าต้องการให้มีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยลง				
11. ข้าพเจ้าจะชอบมาก ถ้าวันไหนไม่เรียนภาษาอังกฤษ				
12.ข้าพเจ้าคิดว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย				

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
13. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษให้ แคล่วคล่องยิ่งขึ้น				
14. ข้าพเจ้าชอบศึกษาค้นคว้าหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับ ภาษาอังกฤษ				
15. การเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ช่วยพัฒนาความรู้อื่น				
16. การเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ช่วยให้ชีวิตก้าวหน้าขึ้น				
17. การเรียนภาษาอังกฤษ เป็นวิชาที่ไร้สาระ เสียเวลาเปล่า				
18. การเรียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ของข้าพเจ้า				
19. การเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้ข้าพเจ้าสนใจ ภาษาอังกฤษมากขึ้น				
20. การรู้ภาษาอังกฤษทำให้เป็นคนทันสมัย รู้ข่าวสาร ทันเหตุการณ์				
21. เวลาเรียนภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะไม่สนใจ เรียนอีกต่อไป				
22. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีความสำคัญ และเป็น ประโยชน์ต่อการเรียน วิชาอื่นๆ				
23. ภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ในการสอบเข้าศึกษา ต่อระดับอุดมศึกษา				
24. ภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพของ ข้าพเจ้าในอนาคต				
25. ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนข่าวสาร และสามารถสื่อสารได้กับทุกคนในโลก				
26. ข้าพเจ้าภาคภูมิใจ ที่สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ จนพูดกับชาวต่างประเทศได้				
27. กิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูนำมาใช้ในห้องเรียน แปลกใหม่ น่าสนใจ				

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
28. ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์ หรือรายการโทรทัศน์ที่เป็น ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกฝนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ				
29. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษที่สนุกสนาน				
30. ข้าพเจ้าต้องการให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ ให้นร. ได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากๆ				

ขอบใจนักเรียนทุกคน

แบบสอบถามการปรับตัวกับเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ เป็นแบบสอบถามที่ต้องการทราบความรู้สึก และความคิดเห็น บางประการเกี่ยวกับเพื่อน ขอให้กร.อ่านข้อความเหล่านี้ทีละข้อ แล้วพิจารณาตอบตามความรู้สึก และความคิดเห็นตามสภาพที่เป็นจริงของกร.ให้มากที่สุด โดยเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องคำตอบที่ต้องการหลังข้อความ ซึ่งกำหนดไว้ 5 ระดับ ตามความเป็นจริงสำหรับกร. ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ขอให้กร.ตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ แต่ละข้อไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมจะมีความรู้สึกนึกคิดไม่เหมือนกันได้ ดังนั้นคำตอบที่ดีที่สุดคือ คำตอบที่ตรงกับสภาพที่แท้จริงของกร.เอง และจะถือว่าเป็นความลับ.

โปรดตอบทุกข้อ

ชื่อ ชั้น เลขที่.....

ด้านการเข้าใจตนเอง

ข้อความ	เป็นจริงมากที่สุด	เป็นจริงมาก	เป็นจริงปานกลาง	เป็นจริงน้อย	เป็นจริงน้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าขาดเพื่อนสนิทที่ไว้ใจได้ทุกข้อได้					
2. ข้าพเจ้ามักทำอะไรตามความพอใจของตน					
3. ข้าพเจ้าไม่ค่อยมั่นใจตนเองเมื่อต้องอยู่กับเพื่อนๆ					
4. ข้าพเจ้าเป็นคนสนุกสนานร่าเริงเมื่ออยู่กับเพื่อนๆ					
5. ข้าพเจ้าชอบแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนไปอยู่ตามลำพัง					

ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ข้อความ	เป็นจริง มากที่สุด	เป็นจริง มาก	เป็นจริง ปานกลาง	เป็นจริง น้อย	เป็นจริง น้อยสุด
6. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ เพื่อนๆ ชอบเอาเปรียบ					
7. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ มีความสุขที่ได้อยู่กับเพื่อนฝูง					
8. ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเมื่อเพื่อนประสบความสำเร็จ					
9. ข้าพเจ้าไม่ชอบพูดคุยกับคนที่เก่งกว่าข้าพเจ้า					
10. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ เพื่อนๆ มักคอยจับผิดข้าพเจ้า					
11. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ ไม่ค่อยมีเพื่อนอยากพูดคุยด้วย					
12. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ เพื่อนๆ รักและหวังดีกับข้าพเจ้า					
13. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ เพื่อนๆ ไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า					
14. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ เพื่อนๆ ชักนำข้าพเจ้าไปในทางไม่ดี					
15. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ ไม่มีใครอยากจะทำเล่นหรือคบกับข้าพเจ้า					
16. เมื่อพบเพื่อน ข้าพเจ้ามักกล่าวคำทักทายเพื่อนๆ เสมอ					
17. เมื่อมีเรื่องขัดใจกับเพื่อน ข้าพเจ้ามักพูดปรับความเข้าใจ					
18. ข้าพเจ้าไม่กล้าเข้าร่วมวงสนทนากับเพื่อน โดยที่เพื่อนไม่ได้ชวน					
19. ข้าพเจ้าไม่กล้าเล่าเรื่องราวของตนเองให้เพื่อนฟัง เพราะอายเพื่อน					
20. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ เพื่อนเป็นสาเหตุให้ผลการเรียนของข้าพเจ้าด้อยลง					

ด้านการดำเนินชีวิตร่วมกับเพื่อน

ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	นานๆครั้ง	แทบจะไม่เคย	ไม่เคยเลย
21. ข้าพเจ้าสามารถเข้ากับเพื่อนได้ดีทุกคน					
22. ข้าพเจ้ามักถูกปฏิเสธให้เข้าร่วมกลุ่มทำงาน					
23. ข้าพเจ้ามักได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ					
24. ข้าพเจ้าสามารถทำให้เพื่อนหัวเราะและสนุกสนานได้					
25. ข้าพเจ้าสามารถให้อภัยในสิ่งที่ผิดพลาดของเพื่อนได้					
26. ข้าพเจ้าชอบแสดงความคิดเห็นร่วมกับเพื่อนในกลุ่มทำงาน					
27. ข้าพเจ้ามักทำงานที่ได้รับมอบหมายเต็มความสามารถทุกครั้ง					
28. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีไม่ได้รับความไว้วางใจให้ทำงานสำคัญจากเพื่อนๆ					
29. เวลาอยู่ในกลุ่มเพื่อน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนไม่ค่อยมีความสำคัญ					
30. ข้าพเจ้ายินดีจะให้ความร่วมมือกับกลุ่มเพื่อนในการทำกิจกรรมต่างๆ					

ขอขอบคุณนักเรียนทุกคน

ภาคผนวก ค

- แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1
- แผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีสอนแบบเดิม

Lesson Plan for Experimental Group
The Princess and the Frog
Mathayomsuksa 1 : period 1 – 15

- Content** : **The Princess and the Frog.**
- Objective** :
1. Students are able to read the story in the Starter Text.
 2. Students are able to recall and talk about the story in the texts they've read.
 3. Students are able to write brief texts about the story in the Starter Text they've read.
- Teacher Aids** :
1. Text “ The Princess and the Frog. ”
 2. Pictures of the story.
 3. Masks for characters in the story.
 4. Big papers
 5. Student's Big Books.
 6. Word cards
 7. Letter cards
 8. Crayons
 9. Erasers
 10. Pens
 11. Colors
 12. Games
- Evaluation** :
1. Observe the students' listening, watching, and talking about the new Starter Book.
 2. Observe the students' answering ,recalling and playing the role - play in class.
 3. Observe the students' working in their groups and the students' pictures from their Big Book .
 4. Correct the students' answers and their assigned tasked.

Step 1 : Share Reading of the Starter Book			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
1. The teacher introduces students the new Starter Book. 2. The teacher points to the pictures, explains and shares reading of the new Starter Book.	1. Listen to the teacher who introduces the Starter Book. 2. Listen to the story, look at the pictures and read the story together.	The Starter Book	Observation
Step 2 : Read the Starter Book			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
1. The teacher asks questions about the story. 2. Let students recall the story. 3. Let students mime actions. 4. Let students have a role – play in the class.	1. Answer the questions about the story. 2. Recall the story. 3. Act and speak from the story. 4. Play the role – play.	- The Starter Book - The masks of the story.	Observation
Step 3 : Negotiating a group text			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
1. The teacher asks students to recall the story. 2. The teacher asks for the volunteer to write the story in the big papers on the blackboard. 3. The teacher corrects the students' writing in the big paper and read together.	1. Recall the story. 2. Write the story with their own languages. 3. Correct and read the story in the big papers together.	- Big papers - Signing pens - Crayons - Eraser	Observation

Step 4 : Making the Big Book			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
<p>1. The teacher tells students to find 7- 8 members per group.</p> <p>2. The teacher explains every group how to make a Big Book by copying words and sentences from the blackboard.</p> <p>3. The teacher lets the students draw and color the pictures by themselves.</p> <p>4. The teacher explains the students to practise reading and making their own Big Books completely and neatly.</p>	<p>1. Every one finds 7- 8 members per group.</p> <p>2. Every group copies words and sentences from the blackboard and shares working on the Big Book.</p> <p>3. Every group draws and colors the pictures in the Big Book.</p> <p>4. Practise reading and making their own Big Books completely and neatly.</p>	<p>- Large pieces of paper</p> <p>- Signing pens</p> <p>- Crayons</p> <p>- Eraser</p> <p>- Colors</p>	Observation
Step 5 : Language activity through games.			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
<p>1. Let students play game “ Make up the words from the letters” (Letter cards A-Z total = 147 cards)</p> <p>2. Let students play game “ Tell meaning of the words ” (The words in the Starter Book.)</p>	<p>1. Every group plays game. “ Make up the words from the letters ” which group that can make up the words correctly and more quickly is the winner.</p> <p>2. Every group plays game “ Tell meaning of the words ” which group that can tell the meaning of words correctly and more quickly is the winner</p>	<p>- Letter cards</p> <p>- Word cards</p>	Observation

Step 5 : Language activity through games.			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
<p>3. Let students play game “ Rearrange the words and the symbols of sentences correctly.” (The words and the symbols of sentences in the Starter Book.)</p>	<p>3. Every group plays game “ Rearrange the words and the symbols of sentences correctly. ” which group that rearrange the words and the symbols correctly and more quickly is the winner.</p>	<p>- Symbols’ sentences card - The sentences - The conversations</p>	<p>Observation</p>
<p>4. Let students play game “ Rearrange the sentences correctly” (The sentences in the Starter Book and the other story.)</p>	<p>4. Every group plays game “ Rearrange sentences correctly ” which group that rearrange sentences from the Starter Book and the other story correctly and more quickly is the winner.</p>		
<p>5. Let students play game “ Rearrange the conversations correctly ” (The conversations in the Starter Book and the other story.)</p>	<p>5. Every group plays game “ Rearrange conversations correctly ” which group that can rearrange the conversations from the Starter Book and the other story correctly and more quickly is the winner.</p>		

Lesson Plan for Experimental Group
How to draw Killer Whale
Mathayomsuksa 1 : period 16 – 20

- Content** : **How to draw Killer Whale.**
- Objective** :
1. Students are able to read the how to draw Killer Whale procedure text.
 2. Students are able to recall and talk about the step in the texts they've read.
 3. Students are able to write brief texts about the step in the texts they've read.
- Teacher Aids** :
1. Text “ How to draw Killer Whale .”
 2. Pictures of the step.
 3. Big papers
 4. Student's Big Books.
 5. Word cards
 6. Letter cards
 7. Crayons
 8. Erasers
 9. Pens
 10. Ruler
 11. Colors
 12. Games
- Evaluation** :
1. Observe the students' listening, watching, and talking about the step of how to draw Killer Whale.
 2. Observe the students' answering ,recalling and showing demonstrating how to draw Killer Whale in class.
 3. Observe the students' working in their groups and the students' pictures from their Big Book .
 3. Correct the students' answers and their assigned tasked.

Step 1 : Teacher demonstrates the material “ How to draw Killer Whale ” and show how to draw it.			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
<p>1. The teacher demonstrates all of the materials slowly and clearly “ How to draw Killer Whale.”</p> <p>2. The teacher shows how to draw Killer Whale step by step slowly and clearly.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Draw the body and add an eye. - Give your whale flippers, a back fin, and a tail. - Add the mouth and darken the eyes. - Define the body with a few lines. - Add details around the eye and on the body. - Use your signing pen to trace over the lines you want to keep, and erase the extra pencil line. 	<p>1. Look at and listen to the teacher how to demonstrate all materials and repeat after the teacher.</p> <p>2. Watch the demonstration of how to draw the Killer Whale and ask the questions when they don't understand.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Papers - Crayon - Eraser - Ruler - Signing pens - Pictures of how to draw the Killer Whale. 	Observation
Step 2 : The students retell how to draw Killer Whale according to the teacher And try to draw it.			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
<p>1. The teacher asks the students to tell about the materials by showing the things and asks each group.</p>	<p>1. Tell all of the materials.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Papers - Crayon - Eraser - Ruler 	Observation

Step 2 : The students retell how to draw Killer Whale according to the teacher and try to draw it.			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
2. The teacher asks the students to tell the step of how to draw the Killer Whale from the beginning to the end.	2. Tell each step how to draw the Killer Whale.	- Signing pens - Pictures of how to draw Killer Whale.	Observation
Step 3 : Negotiating a group text			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
1. The teacher asks students to recall the step. 2. The teacher asks for the volunteer to write the step in big papers on the blackboard. 3. The teacher corrects the students' writing in big paper and read together.	1. Recall the step . 2. Write the story with their own languages. 3. Correct and read the step in big papers together.	- Big papers - Signing pens - Crayons - Eraser - Ruler - Colors	Observation
Step 4 : Making the Big Book			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
1. The teacher tells students to find 7-8 members per group.	1. Every one finds 7-8 members per group.		Observation

Step 4 : Making the Big Book			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
<p>2. The teacher explains every group how to make the Big Book by copying words and sentences from the blackboard.</p> <p>3. The teacher lets the students draw and color the pictures by themselves.</p> <p>4. The teacher explains the students to practise reading and making their own Big-Books completely and neatly.</p>	<p>2. Every group copies words and sentences from the blackboard and shares working on the Big Book.</p> <p>3. Every group draws and colors the pictures in the Big Book.</p> <p>4. Practise reading and making their own Big Books completely and neatly.</p>	<p>- Large pieces of paper for the Big Book</p> <p>- Signing pens</p> <p>- Crayons</p> <p>- Eraser</p> <p>- Ruler</p> <p>- Ruler</p> <p>- Ruler</p> <p>- Colors</p>	Observation
Step 5 : Language activity through games.			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
<p>1. Let students play game “ Tell meaning of the words ” (The words in how to draw the Killer Whale.)</p> <p>2. Let students play game “ Make up sentences from the words” (The words in how to draw the Killer Whale.)</p>	<p>1. Every group plays game “ Tell meaning of the words” which group that can tell the meaning of the words correctly and more quickly is the winner.</p> <p>2. Every group plays game. “ Make up sentences from the words” which group that can make up the sentences orally, correctly and more quickly is the winner.</p>	<p>- Word cards</p>	Observation

Step 5 : Language activity through games.			
Learning Activities		Teaching Aids	Evaluation
Teacher	Students		
<p>3. Let students play game “ Rearrange the words and the symbols of sentences correctly ” (The words and the symbols of sentences in how to draw the Killer Whale.)</p> <p>4. Let students play game “ Rearrange the sentences correctly ” (The sentences in other how to procedure texts)</p> <p>5. Let students play game “ Match the pictures with how to procedure text correctly.” (The pictures and the steps of how to fold and dip.)</p>	<p>3. Every group plays game “ Rearrange the words and the symbols of sentences correctly. ” which group that rearrange the words and the symbols correctly and more quickly is the winner.</p> <p>4. Every group plays game “ Rearrange the sentences correctly ” which group that rearrange the sentences correctly and more quickly is the winner.</p> <p>5. Every group plays game “ Match the pictures with how to procedure text correctly ” which group that can match the pictures with the text correctly and more quickly is the winner.</p>	<p>- Word cards</p> <p>- Symbols' sentences card</p> <p>- Sentences</p> <p>- Pictures.</p>	Observation

Lesson Plan for Control Group
The Princess and the Frog.
Mathayomsuksa 1 : period 1 – 15

Content : **The Princess and the Frog.**

Objective :

1. Students are able to listen and understand the story.
2. Students are able to answer the questions from the story.
3. Students are able to retell and rearrange the story.
4. Students are able to write the sentences from words or pictures.

Teacher Aids :

1. Text “ The Princess and the Frog. ”
2. Pictures of the story
3. Worksheet
4. Word cards
5. Structural charts

Vocabulary :

princess	daughter	promise	pool	crown
golden	frightened	sweetly	brightly	beneath
croaked	disappeared	sobbed	toss	hopped

Structure : **Adjective / Adverb / Present Simple Tense / Past Simple Tense.**

Example :

The golden ball has fallen into the deep pool.

: Please take me to your room so that I can share your soft bed.

: The frog dived into the pool and disappeared beneath the water.

: Suddenly , before her very eyes, the frog turned into a handsome prince.

Activites :

Step 1 : **Presenting the Lesson**

- The teacher greets and explains the teaching process to the students. Then the teacher shows pictures of The Princess and the Frog.

- Step 2 : Stating the objectives**
- The teacher states the objectives in learning that for entertaining and the students should be able listen, speak, read, and write.
- Step 3 : Revising the old knowledge**
- The teacher revises the old knowledge about vocabulary items, idioms and structures which the students have studied previously.
- Step 4 : Presenting the new lesson**
- The teacher teaches the new vocabulary and grammatical structures by using word cards and structure charts including examples.
- Step 5 : Teaching**
- The teacher reads the passage to the students and the students listen to the teacher carefully.
 - The teacher reads the passage again and the students read after the teacher.
 - The teacher explains the new vocabulary items and grammatical structures by using pictures, words cards and a structural chart.
 - The teacher asks the questions about the passage.
- Step 6 : Studying**
- Let the students read the passage by themselves.
 - The teacher asks some questions about the passage to help the students understand the passage better by using questions with Yes/ No questions or Wh – questions.
 - The students answer the questions according to the passage and then write a new passage.
- Step 7 : Checking the students' exercises**
- The teacher checks the students' exercises, corrects their mistakes, praises them.
 - The teacher explains the passage and repeat again to help them understand it better.

Step 8 : Evaluating

- The teacher evaluates the students by asking them questions and observing them.

Step 9 : Emphasizing and transferring

- The teacher gives the students homework to summarize or revise the context and lets them take notes the new vocabulary and grammatical structure in their notebooks.

Evaluation

1. Observe the students' doing the exercises and answering orally.
2. Check the students' exercises.
3. Observing the students' participation with the questions by oral drills.

Lesson Plan for Control Group

How to draw Killer Whale

Mathayomsuksa 1 : periods 16 – 20

Content : **How to draw Killer Whale**

Objective :

1. Students are able to listen and understand the story.
2. Students are able to answer the questions from the story.
3. Students are able to retell and rearrange the story.
4. Students are able to write the sentences from words or pictures.

Teacher Aids :

1. Text “ How to draw Killer Whale ”
2. Pictures of the story
3. Worksheet
4. Word cards
5. Structural charts

Vocabulary :

whale flipper	body	mouth	fin	tail	eye
Signing-pen	add	define	darken	trace	detail

Structure : **Imperative Sentences**

Example :

- : Draw the body and add an eye.
- : Add details around the eye and the body.
- : Define the body with a few lines.

Activites :

Step 1 : **Presenting the Lesson**

- The teacher greets and explains the teaching process to the students. Then the teacher shows pictures of Killer Whale.

Step 2 : **Stating the objectives**

- The teacher states the objectives in learning that for entertaining and the students should be able listen, speak, read, and write.

- Step 3 : Revising the old knowledge**
- The teacher revises the old knowledge about vocabulary items, idioms and structures which the students have already studied.
- Step 4 : Presenting the new lesson**
- The teacher teaches the new vocabulary and grammatical structures by using word cards and structure charts and example sentences.
- Step 5 : Teaching**
- The teacher reads the passage and the students listen to the teacher.
 - The teacher reads the passage repeating and the students read after the teacher.
 - The teacher demonstrates about how to draw Killer Whale and explains the process of drawing.
 - The teacher explains the new vocabulary items and grammatical structures by using pictures, words cards and a structural chart.
 - The teacher asks the questions about the passage.
- Step 6 : Studying**
- Let the students read the passage by themselves.
 - The teacher asks some questions about the passage to help the students understand the passage better by using questions with Yes / No questions or Wh – questions.
 - The students answer the questions according to the then write a new passage.
- Step 7 : Checking the students' exercises**
- The teacher checks the students' exercises, checks their mistakes, praises them.
 - The teacher explains the passage and repeat again to help them understand it better.

Step 8 : Evaluating

- The teacher evaluates the students by asking their questions observing them .

Step 9 : Emphasizing and transferring

- The teacher gives the students homework to summarize or revise the context and lets them take notes the new vocabulary and grammatical structure in their notebooks.

- Evaluation :**
1. Observe the students' doing the exercises and answering orally.
 2. Check the students' exercises.
 3. Observing the students' participation with the questions by oral drills .

ภาคผนวก ง

- รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ
และผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย
 - รองศาสตราจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 - ผู้ว่าการภาค 3350 โรตารีสากล 2546 - 2547
2. รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุขารมณ
 - รองผู้อำนวยการฝ่ายสืบสานศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมพิเศษ
สถาบันพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บังอร พานทอง
 - หัวหน้าภาควิชาหลักสูตรและการสอน
ประธานสาขาวิชาการมัธยมศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
4. รองศาสตราจารย์ เวชณี กรีทอง
 - หัวหน้าภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
ประธานสาขาจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง
 - รองหัวหน้าภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
6. รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์
 - ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรวิชาวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
7. อาจารย์ กิตตา ปรัตถจริยา
 - อาจารย์ภาควิชาภาษาต่างประเทศ โปรแกรมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา กทม.

8. อาจารย์ วิระศรี นพคุณทอง
- อาจารย์หมวดวิชากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนสาธิตปทุมวัน ฝ่ายมัธยม กทม.
9. อาจารย์ ชวนชม ชุณหมนี
- หัวหน้าหมวดวิชากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์ อ.เมือง จ. ฉะเชิงเทรา
10. Mr. Thomas Radzienda
- อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาตะวันตก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวนภาพร กุลเรืองทรัพย์
วันเดือนปีเกิด	4 มีนาคม 2510
สถานที่เกิด	จังหวัดสงขลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	โรงเรียนมูลนิธิศึกษา อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 5
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนมูลนิธิศึกษา อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) เอกการมัธยมศึกษา กลุ่มการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2533	ปริญญาตรี (ศศ.บ.) เอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2528	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนวัดรางบัว กรุงเทพมหานคร.
พ.ศ. 2523	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนวัดบุญยประดิษฐ์ กรุงเทพมหานคร.